

မောင်လှမျိုးချစ်ချောင်း

စုထားပြန် ချော့ခြုံသောနှုတ်ခမ်း

BURMESE
CLASSIC
COM

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၁၀၇၂၀၇၀၉
 အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၁၂၃၀၈၀၉
 ထုတ်ဝေသည့်ကာလ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
 ပုံနှိပ်ခြင်း ဒုတိယအကြိမ်
 စာအုပ်ရေ ၅၀၀ အုပ်
 တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်
 ကွန်ပျူတာ ပြည့်ပြီး
 မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း သက်ထားအိ

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (၀၃၇၄၈) စိန်သရဖူစာပေ
 အမှတ် (၆၆)၊ (၆) လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။

အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 (၂၂၅)၊ အခန်း-၂၊ (၃၁) လမ်း၊
 ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ) ၇၉၅-၇၃

မုသားဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ) ရန်ကုန်။

စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၅၄-စာ၊ ၁၂.၅ x ၁၇.၅ စင်တီမီ

(၁) မုသားဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

တင်တင်အုန်း

စိ ၀ ၆ သ ည

ဝိနိသရပူ

၀ ၇ ၆ ၀

အမှတ်(၆၆) ပထမထပ်၊ ၆-လမ်း၊

လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၂၁၇၅၂

ငိုဒေါ်မိမက်တွေ

ပျက်တော့မယ်...

အိပ်ဆေးတစ်လုံးလောက် ပေးစမ်းပါ

အနာဂတ်ကို လိုက်ရှာမလို့

သားများနှင့် သွား
ကလည်း

(၁)

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို ငေးကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ရောက်ရှိနေကျ ဖြစ်သည်။

ဖုန်းဝင်းနှင့် ရွှေကိုတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကောင်မလေးတွေ ကို ငေးကြည့်ရုံသက်သက်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ... ငေးကြည့်ခြင်းထက် ပိုမိုစူးစမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။

ခေတ်ဆန်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ထိုသို့ ဝတ်စားဆင်ယင် တတ်သော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာအမူအရာ၊ ကိုယ်နေဟန်ထား၊ ပြီးတော့ ထိုကောင်မလေးများ၏ စိတ်သဘောထားတို့ကို ခန့်မှန်း လေ့လာနေဖြစ်သည်။

ဘာအကြောင်းကြောင့် အဲဒီလို ခန့်မှန်းလေ့လာနေသလဲ

မောင်လူမျိုး (မင်းရောင်မြ)

ဘယ်ယောက်က မေးမြန်းလာမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ
စရာအကြောင်းကိစ္စတစ်ခုတော့ ရှိနေပါသည်။ သွားရင်း
လာရင်း ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်လောက် ကောက်ရခဲ့လျှင် ထို
ကောင်မလေး၏ စိတ်သဘောထားကို ခန့်မှန်းတွင်းမြင်တတ်ချင်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံပါရစေ။

ဒီနေ့ခေတ်၊ ဒီနေ့ကာလမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှ စိတ်
ချလက်ချ ကျွန်တော် မချစ်ဝံ့ပါ။ စိတ်ချလက်ချ ချစ်ဝံ့မိသောသူကို
တွေ့ဖူးတော့ခဲ့လျှင်၊ ထိုချစ်သူ၏ နှလုံးသည်းခြေကို ဖျက်ခွာအမှုအရာ
လေး ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သိသာထင်ရှားစေလိုသောကြောင့် တခြား
ကောင်မလေးတွေကို ငေးကြည့်ပြီး ... သူတို့၏ အကျင့်စရိုက်ကို
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခန့်မှန်းကာ သူငယ်ချင်းများနှင့် ငြင်းခုံလျက်
လေ့ကျင့်တွက်ဆနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေနေ့လို အခါမျိုးတိုင်းမှာ များသော
အားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ရောက်ရှိနေတတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ရွှေကိုနှင့်
ဖုန်းဝင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ရည်းစားကိုယ်စီရှိကြသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့
ရည်းစားတွေကို သူတို့ စိတ်ချလက်ချ မချစ်ခဲ့ကြပါ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း မည်
သူ့ကိုမျှ စိတ်ချလက်ချ မချစ်ဝံ့တော့။

အတွဲလိုခေါ်မလား။ Girl Friend လို့ ခေါ်မလား။ အဲဒါမျိုး

မှားပြင်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

တော့ ကျွန်တော် ပတ်သက်ခဲ့ရသည်။ ထိုကောင်မလေးများနှင့် သွား
လာပျော်ရွှင်နေခဲ့ခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ရင်မခန့်ပါ။ သူတို့ကလည်း
ရင်ခန့်ခြင်းကို ဘာသာပြန်ဖြစ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

တချို့သော မိန်းကလေးများကို စိတ်ချယုံကြည်မှုမရှိစေ
ရန် တချို့သော မိန်းကလေးများက ပြုမူနေထိုင်နေကြလေ၏။ ထို
အခြင်းအရာများစွာကြောင့် မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာကိုမျှ
ကျွန်တော် စိတ်မချတတ်တော့ပါ။

“ရွှေကို”

“ဘာလဲ”

“ဟိုမှာ ...။ မြင့်ထွေးရဲ့ရည်းစား၊ အာဇာ
မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ရွှေကိုရော ဖုန်းဝင်းပါ လှမ်း
ကြည့်ကြသည်။

“သူ့ကို ထီးမိုးပေးထားတဲ့ကောင်က မြင့်ထွေးလည်း မဟုတ်
ဘူး” ... ဟု၊ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သည်းထန်သော မိုးရေစက်များအောက်မှာ ထီးမိုးပေးထား

မောင်လှဗိုလ် (မင်းရောင်ဖြူ)

သော ကျွန်တော်တို့နှင့်ရွယ်သူ ကောင်လေး၏ခါးကို အဲဒီ ဖာဖာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သိုင်းဖက်ထားသည်ကို မြင်နေရ၏။

ဖုန်းဝင်းက၊ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာမလွှဲဘဲ ...

“ငမ္ပမ ဖာဖာ”

“မြင့်ထွေးနဲ့ ပြတ်သွားပြီလား မသိဘူး” ... ဟု၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာ မေးပြော ပြောမိသည်။

မြင့်ထွေးဆိုတဲ့သူကို ကျွန်တော်တို့ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်း နီးနီးမရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ မြင့်ထွေးနှင့်ဖာဖာတို့ သမီးရည်းစားတွေ ဆိုတာ ကိုတော့ မနီးမဝေးမှ မထင်မရှား သိကြားခဲ့ကြဖူး၏။

ရွှေကိုက ...

“မပြတ်သေးဘူး ထင်တယ်”

“ပြတ်လည်း ဘာမှ ခံစားကြရမယ့်သူတွေ

မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လိုပေါ့ကွာ။ ဟဲ့ ဟဲ့”

သစ္စာမဲ့သူကို ချစ်သူတော်စပ်ခဲ့ရခြင်းအတွက် ဆတ်ဆတ်ခါ အောင်နာကျင်ပြီး သေလုမျောပါးခံစားရမည့်သူတွေ ရှားပါးခဲ့လေပြီ။

ချင်းစိမ်းနဲ့ မိသားလင်၊ သူကြင်မှကိုယ်ကြင်ဟူသော စကား ဟောင်းကို ပြန်လည်မွမ်းမံလျက် သူ သစ္စာမဲ့လျှင် ကိုယ် သစ္စာမဲ့ခဲ့ကြ လေပြီ။ မျက်နှာများသူကို အပြစ်တင်ပြောဆိုတတ်ကြသော ငလေ့ အစဉ်အလာသည် မည်သည့်အချိန်က လုံးပါးပါးခဲ့လေပြီ မသိ။

ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေးများကို ငေးကြည့်လျက် သူတို့၏

မှသာပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခပ်၊

ပိတ်ထားကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းတတ်ခဲ့၏။

“အခုနေ မင်းရည်းစားကို အဲဒီလို ပုံစံမျိုးနဲ့

တွေ့ရင် မင်း ဘာလုပ်မလဲ ရွှေကို”

ရွှေကိုက ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်လျက် ...

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းရည်းစားကို တခြားသူနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးတွေ့

တာလေကွာ။ မင်း ဘာမှမလုပ်ဘူးလား။ တစ်ခုခုပေါ့။

ဥပမာ သေးကကောင်ကို ဆွဲထိုးတာမျိုး”

“ဟား ဟား ... ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ် ဆိုတာ ဟိုတုန်းက အူတွေက နုလို့ကွ၊ အခုအူတွေက ကြမ်းကုန်ပြီ၊ မဖြူတော့ဘူး။

မိန်းကလေးတောင် တခြားတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်ရောရောတွဲသေးတာပဲ။ ငါက ယောက်ျား လေးပဲ။ နာစရာလား”

“မင်း ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးပေါ့” ... ဟု၊ ကျွန်တော် သေးလိုက်သည်။

“ငါလုပ်မယ့်အလုပ်ကို ဒင်းက အရင်လုပ်လေ ခြင်းလို့ တွေးပြီး ခံစားရမှာပေါ့”

သစ္စာမဲ့ခြင်းအမှုကိုပင် အလျင်ပြုသူက နောက်မှပြုသူကို နိုင်ပေးတတ်ကြပြီပဲဟု ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း တွေးနေမိပြန်

မောင်လှမျိုး (မင်းသားမင်း)

၏။

“မင်းခ”

ဖုန်းဝင်း၏ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ဖုန်းဝင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဇာဇာဆိုသော ကောင်မလေးနှင့် သူ၏ကောင်လေးတို့ မိုးရွာနေသော မြင်ကွင်းအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလောက်ပေပြီ။

“ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ မယုံနဲ့။

အဲဒါ မင်းကို ငါပေးတဲ့ ငာဇာသက်တာလက်ဆောင် စကားပဲ”

“ငါလည်း မယုံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လှေနှံတားထပ်တော့ မသတ်မှတ်ထားချင်ဘူး။ တော်ကြာ သူတို့ မိန်းကလေးတွေကလည်း ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေကို ပြန်ပြောမှာပေါ့။ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မယုံနဲ့လို့ သတ်မှတ်ကြတော့မှာပေါ့”

“အဲဒါ သူတို့ရဲ့အခွင့်အရေးပဲ” ... ဟု ဖုန်းဝင်းပြော၏ ကျွန်တော်က ...

“တစ်ဦးက တစ်ဦးကို မယုံကြည်ကြတာ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်ကြတာ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

ဖြတ်သန်းသွားနေကြသော မိန်းမလှလေးများကိုပင်

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ လေးနက်စွာ ကျွန်တော် မေး၏။

ရွှေကိုက

“မြေကြီးပေါ်မှာ သစ်ပင်စိုက်တယ်၊ စိုက်တဲ့ သစ်ပင် မရှင်သန်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

ဒီမြေကြီးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီအပင်ရဲ့ မျိုးစေ့ဇီဝကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရာသီဥတုကြောင့်လည်း ဖြစ် နိုင်တယ်။ ဆိတ်တတ် ဆွတ်တတ်တဲ့ ဘေးပယောဂကြောင့်လည်း ဖြစ် နိုင်တယ်။ အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပေါ့ကွ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချဖြစ်သည်။

“ငါ ရင်လေးတယ် ရွှေကို”

“ဘာအတွက်လဲ”

“အချစ်အတွက်”

“မင်းက ချစ်သူတွေ နေပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါပြောတာက ဒီနေ့ခေတ် ကောင်မလေးတွေ၊ ကောင်လေးတွေ နှုတ်ဖျားက ပြောပြောနေကြတဲ့ အချစ်အတွက် ရင်လေးတာ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက် ငါရင်လေးတာ သူငယ်ချင်း”

ဖုန်းဝင်းက အနီးမှဖြတ်သွားသော ကောင်မလေးတစ်

မောင်လှပိုင် (ရင်းချောင်း)

ယောက်၏ လက်ချောင်းများကို ညွှန်ပြကာ ...

“ရင်၊ မလေးနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ကြိုသိထားလေ
ကောင်းလေပဲ။ တွေ့တယ်မို့လား။ ဟိုမှာ လက်သည်း
ဆိုးဆေးတောင် တစ်ရောင်တည်း မဆိုးကြတော့ဘူး။

လက်ချောင်းတစ်ချောင်းကို တစ်ရောင်ဆိုးနေ
ကြပြီ။ ကာလာစုံ လက်သည်းပိုင်ရှင်တွေရဲ့ အချစ်က
အရောင်စုံ၊ အသွေးစုံ၊ ပုံစံစုံ၊ အမူအရာအစုံအလင်နဲ့
လူတကာကို နှိမ့်နေတော့မယ်ဆိုတာ။

ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် အဲဒီလိုပဲ ကြုံတွေး
ထားလိုက်ပါကွာ။ ရင်၊ မလေးပါနဲ့တော့။ အချစ်
အတွက် မင်းဘယ်တော့မှ ရင်၊ မလေးနဲ့ မင်းခဲ”

ရွှေကိုက

“ဟုတ်တယ်၊ အချစ်ဆိုတာ လူတွေဆီမှာ
မရှိဘူး။ လူတွေဆီမှာ အချစ်လို့ ထင်ယောင်ထင်မှား
ဖြစ်စေတဲ့ တပ်မက်ခြင်းတွေပဲ ရှိတယ်။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ ဟိုး
အပေါ်မှာ နေတယ်ကွ”

“ဒါဆို အချစ်က လသာဆောင်မှာနေတာ
ပေါ့”

ကျွန်တော် ရယ်စရာပြော၏။

မှသာဖြင့်ချောဖြူသောနှုတ်ခမ်း

“မနောက်နဲ့ မင်းခဲ”

“အချစ်ဆိုတာ လူတွေထက် မြင့်မြတ်တယ်
ကွ။ လူတွေက အချစ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို လက်
ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် လာဘ်ထိုးပြီး တစ်ယောက်ဆီ
ကတစ်ယောက် လိုချင်တာတွေကို ရအောင်ယူနေကြ
တာပါ”

မိုးသည်းထန်စွာ ရွာ၏။ လေပြင်းပြင်းတိုက်သည်။ ယခု
အထိ အရာရာသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ချစ်စရာမကောင်းသေး။

(၂)

တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေ အလဟဿကုန်ခန်းနေရတယ်
...ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေးမိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်
မှာလဲ။ ကိုယ်မှ အလုပ်မလုပ်ချင်သေးတာ။

ကျွန်တော်ရော၊ ရွှေကိုရော၊ ပုန်းဝင်းရော၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်
ရင် စတုတ္ထနှစ်တက်ရမယ့်သူတွေ။ သုံးယောက်စလုံး တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားတွေ။ တော်တော်များများကတော့ အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ
အသုံးပြုကြတဲ့အနေနဲ့ ကုမ္ပဏီတွေမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေကြသူတွေ
ရှိသလို တချို့ကတော့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတို့၊ ဂျပန်စကားပြော
သင်တန်းတို့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းတို့ မော်ဒယ်သင်တန်းတို့
စသဖြင့် တက်ရောက်လှုပ်ရှားနေကြသူတွေ ရှိနေပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကတော့ ဘာကိုစိတ်ဝင်စားရမှန်း

မောင်လှမျိုး (ချစ်အောင်မြင်)

မသိလို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဟိုသွားဒီသွားနဲ့ အချိန်တွေကုန်လွန်ခဲ့ရ၏။ သူများ ကွန်ပျူတာဆိုလို့ ကိုယ်က လိုက်ပြီး ကွန်ပျူတာလိုက်ရတာမျိုး။ သူများ အင်္ဂလိပ်စကားပြောဆိုလို့ ကိုယ်က ဖတ်ပူမီးတိုက် လိုက်ပြီး စကားပြောသင်တန်းတွေ တက်ရတာမျိုး။ သူများက မော်ဒယ်သင်တန်းဆိုလို့ ကိုယ်က လိုက်ပြီး မော်ဒယ်သင်တန်းတက်ရတာမျိုးထက် စာရင် ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာ မတွေ့မချင်း ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေရတာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ပို၍ စိတ်ချမ်းသာသည်။

လူတွေလုပ်နေသမျှ အရာအားလုံး တတ်ထားသိထားသင့်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မငြင်းလိုပါ။

ကွန်ပျူတာဆို၍ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေ၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းဆင်းတွေကို ကျွန်တော် လေ့လာဖြစ်သေးသည်။ အားလုံး ကြိုးစားကြပါသည်။ အားလုံး တော်ကြပါသည်။ ကွန်ပျူတာကို တစ်ဖက်ကမ်းစပ် ကျွမ်းကျင်နေသူများမှလွဲ၍ ကျန်သော သာမန်ကျွမ်းကျင်သူ သင်တန်းဆင်းတွေကတော့ ကုမ္ပဏီတွေမှာ ဒါမှမဟုတ် ဖြို့လယ်ကောင်က ကွန်ပျူတာခန်းလေးတွေမှာ လက်နှိပ်စက်စာရေးတွေလို လာရောက်အပ်နှံသမျှ စာရွက်စာတန်းတွေကို လက်မလည်အောင် ရိုက်နှိပ်ပေးနေကြရလေသည်။

ကွန်ပျူတာဆိုတာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သလိုပဲဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန်တော့ ကျွန်တော် မထင်မြင်ခဲ့ပါ။ ကွန်ပျူတာစာတတ်သလိုဆိုတာ

မုသားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်သီး

တောင် ရှိနေပြီပဲ။ ကွန်ပျူတာလေ့လာခြင်း၏ အတွတ်အထိမ်း အမြင်မားဆုံးအရာတွေ များစွာရှိနေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သာမန်စာလုံးတွေ ရိုက်နှိပ်တတ်ရုံ သင်တန်းမျိုး လောက်တက်ပြီး သာမန်လုပ်ငန်းမျိုးမှာသာ အသုံးဝင်ရတာမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် ရင်မခုန်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ...

ကျွန်တော် အချိန်တွေ ဖြုန်းနေဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဂျပန်စကားပြောတက်ရင် ကောင်းမယ်” ... ဟု၊ ကျွန်တော် ရွှေ့ကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းကို အဖော်ညှိဖူးသည်။ ဖုန်းဝင်းက ...

“ဂျပန်စကားသင်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“တတ်ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာလဲ၊ ဂျပန်စကားကျွမ်းကျင်တာနဲ့ ဂျပန်မှာ သွားပြီး ပန်းကန်ဆေးမလို့လား”

ဖုန်းဝင်း၏ အားပေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်ခဲ့ရသည်။

“တရုတ်စကားတက်ရင်ကော၊ အခု တော်တော်များများ တရုတ်စာတွေ သင်နေကြတယ်ကွ၊ အရှေ့တောင်အာရှမှာ ဂျပန်စကားနဲ့ တရုတ်စကား

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းမိ)

နှစ်မျိုးစလုံးတတ်ထားသင့်တယ်တဲ့”

ဖုန်းဝင်းက

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“သင်နေတဲ့သူတွေပြောတာပဲ”

“မသင်တဲ့သူက မပြောဘူးမဟုတ်လား”

“မသင်တဲ့သူကတော့ ဘယ်ပြောမလဲကွ”

“အေး အဲဒါဆို တကယ်မလိုအပ်သေးဘူး။

မသင်တဲ့သူကရော၊ သင်တဲ့သူကရော၊ နေရာ
တိုင်းမှာရှိတဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်းက လိုအပ်တယ်လို့
သတ်မှတ်ရင် အဲဒါ တကယ်လိုအပ်လို့ပဲ။ မင်း ငြိမ့်
မှတ်ထား”

ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်ရပြန်၏။ ရွှေကိုက ...

“တရုတ်စကားက နှစ်မျိုးရှိတယ်ကွ”

“မင်း သိလို့လား”

ရွှေကို ခေါင်းညိတ်၏။

“ဘယ်လိုနှစ်မျိုးလဲ”

“တစ်မျိုးက တရုတ်စကားအဖြူ၊ တစ်မျိုးက
တော့ တရုတ်စကားအနီ၊ အဖြူကတော့ အပွင့်ကို
သုပ်စားလို့ရတယ်။ အနီကတော့ အခေါက်ကို သွေး
ပြီးလိမ်းရင် ဝက်ခြံပျောက်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

မုသားဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ဖုန်းဝင်း တဟားဟားရယ်မော၏။ ကျွန်တော်ပါ ရယ်လိုက်
ရသည်။ အရယ်ရပ်လျက် ဖုန်းဝင်းက ...

“မင်းခါ ငါတို့ မော်ဒယ်သင်တန်းတက်ရင်
ကောင်းမယ်”

“ဘာလို့ တက်ရမှာလဲ”

“ခေတ်မီသူတိုင်း မော်ဒယ်သင်တန်း တက်
ကြသည် ... တဲ့”

“ခေတ်မီရင် နေပေ့စေ၊ မော်ဒယ်သင်တန်း
တက်မယ့်အစား လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းထဲဝင်ပြီး လက်ဝှေ့
ထိုးပစ်လိုက်ချင် တယ်”

“မော်ဒယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ မင်းသိလား” ... ဟု၊ ရွှေကို
မေးသည်။ ကျွန်တော်က ...

“မသိဘူး”

“မသိရင် မှတ်ထား။ လမ်းလျှောက်ရင် မော်
မော် မော်မော်နဲ့ လျှောက်ပြီး ဒယ်အိုးလို ဂါဝန်တွေ
ဝတ်တတ်ကြလို့ မော်ဒယ်လို့ခေါ်တာ”

“ပေါက်ကရပြောတဲ့နေရာမှာ မင်း တော်
တော် တော်တဲ့ကောင်ပဲ။ ပေါက်ကရစကားပြောသင်
တန်း မင်းဖွင့်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟေ့ကောင် တီးတိုးပြော၊ တော်ကြာ သူများ

မောင်လှချီ (မောင်လှချီ)

ကြားသွားလို့ ပေါက်ကရအေကွင်စီတွေ ပေါ်လာဦး
မယ်။ ပြီးရင် ပေါက်ကရအေကွင်စီ သင်တန်းသားတွေ
များလာဦးမယ်။

အခုခေတ်က သင်တန်းဆိုတာနဲ့ မလွတ်တမ်း
တက်ကြတဲ့ခေတ်ကွ။ ပေါက်ကရစကားပြောသင်
တန်းဖွင့်ရင်လည်း အဲဒီသင်တန်းကို တက်မယ့်သူတွေ
ရှိလာဦးမှာ အမှန်ပဲ”

ပြောပြီး ရွှေကိုက သူ့စကားကို သူ့ဘာသာ သဘောကျကာ
တဟားဟားရယ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အချိန်တွေဖြုန်းတီးနေဖြစ်ကြ
လေသည်။

(၇)

နီကံကလပ်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်၊ အဖွဲ့ဝင်
ကတ်ပြားတစ်ခု လုပ်ထားသည်။ ညတိုင်းလိုလိုတော့ ထိုနေရာသို့
မသွားဖြစ်ကြ။

မူးမူးရှူးရှူး ရမ်းရမ်းကားကားတွေ သိပ်မရှိလှသော်လည်း
ထိုနေရာတွင် ရင်ခုန်သံတွေ ပျက်ပြားနေတတ်၏။

မီးအလင်းရောင် မှန်မှန်မှားမှားအောက်၌ တီးလုံသံများနှင့်
အပြိုင် ကခုန်နေကြသူများထဲတွင် ရွှေကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းတို့လည်း ဝင်
ရောက်ကခုန်နေကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုနေရာ၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ
စားပွဲတစ်ခုတွင် စီးကရက်သောက်နေဖြစ်သည်။

အခြားစားပွဲဝိုင်းများတွင်လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ငြိမ်ငြိမ်
သက်သက်ထိုင်နေသူတွေ ရှိကြသည်။ တချို့ကတော့ အတွဲလေးတွေ

မောင်လှငို (ချစ်အောင်မြင်)

နှင့်ဖြစ်ပြီး တချို့ကတော့ သူငယ်ချင်းအပေါင်အဖော်တွေနှင့် ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ စားပွဲပေါ်တွင် အချို့ရည်ဘူးနှင့် စီးကရက်ဘူး
သုံးဘူးမှအပ ဘိယာဘူးတွေ မရှိ။ အရက်ပုလင်းတွေ မရှိ။

ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရွှေကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းတို့ ရောက်လာကြ၏။
ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ မှုန်မွှားမွှားမီးရောင်
အောက်မှာဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု ကျွန်တော်
သိ၏။ ရွှေကိုက အချို့ရည်ဘူးကို ဖောက်သောက်ပြီး ...

“မင်းခ မင်းနဲ့တွဲကချင်လို့တဲ့”

ဖုန်းဝင်းက သောက်လက်စ အချို့ရည်ဘူးကို စားပွဲပေါ်မှာ
ပြန်တင်လိုက်ပြီး ...

“ဟဲ့ မြတ်နိုး၊ နင့်ဘာသာစည်းရုံး၊ ငါတို့
သွားကတော့မယ်”

ရွှေကိုကိုခေါ်လျက် ဖုန်းဝင်းက ကခုန်ရာနေရာသို့ ပြန်သွား
ကြပြန်သည်။ မြတ်နိုးဆိုသော ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်နံဘေးတွင်
စေ့ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“နင် မကဘူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ငါ နင်နဲ့ ကချင်လို့ဟ။ ဒီနေ့ ငါနဲ့ တွဲကဖို့

အဖော်မရှိဘူး။ နင် ဒီနေ့ မကဘူးလား”

“မကဘူး”

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“တခြားနေတွေရော”

“ကတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကနေတဲ့အနားကို မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာရင် ငါ
ဆက်မကတော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ လာထိုင်နေတတ်တယ်။
ပြီးတော့ မျက်စိသိပ်နောက်နေရင်လည်း ငါ ဒီမှာပဲ
လာထိုင်နေတတ်တယ်”

တီးလုံးသံက ဆူညံနေသော်လည်း စကားသံကို မဖုံးလွှမ်း။

“အခုရော ငါနဲ့ မကဘူးလား”

“နင်က ဗညားရဲ့ ရည်းစားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကိုယ့်ရည်းစားနဲ့ကိုယ် တွဲပေါ့ဟ”

“ဒီနေ့ သူမလာဘူး”

“သူ မလာရင် နင်လည်း မလာနဲ့ပေါ့”

“သူ မလာပေမယ့် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ လာ
တယ်။ အဲဒါ တစ်ယောက်တည်း ဘက်ပဲ့နေလို့၊
တခြားကောင်တွေနဲ့ တွဲမက၊ ချင်လို့ နင့်ကိုလာခေါ်
တာ”

ကျွန်တော် မဲ့ခနဲ ပြီးဖြစ်သည်။

“ငါနဲ့ တွဲက၊ လို့ နင့်ရည်းစားတွေသွားရင်
နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မောင်လှနီ (ဆင်းသက်ခြင်း)

“တွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီလို ပဲ က၊ နေကျပဲ”

“ဗညားက သဝန်မတိုဘူးလား”

“အပျော်က၊ တာပဲ ဘာဖြစ်လို့ သဝန်တိုရမှာလဲ။ သူလည်း တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲက၊ နေကျပဲ”

“ဆိုးတယ်”

“ဘာ”

“ဆိုးတယ်လို့ပြောတာ”

စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ်ကို ကျွန်တော် မီးညှိဖွားရှိုက်လိုက်သည်။

“ဘာ ဆိုးတာလဲ”

“မသိဘူး။ မြင်ကြားရတာ ဆိုးတယ် ဆိုတာတော့ ငါသိတယ်။ ငါ့မှာသာ ရည်းစားရှိရင် ငါ့ရည်းစား သူများနဲ့တွဲက၊ တာကို ငါလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ တွဲက၊ တွဲကောင်ကို ဆွဲထိုးရင် ထိုးမိမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ရည်းစားကို ငါ ပါးရိုက်မိမှာ အမှန်ပဲ”

“ဟဲ့... နိုက်ကလပ်ထဲမှာ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး မထားရဘူး။ ရန်ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒီနေရာက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်ရွှင် က၊ ခုန့်တဲ့ နေရာလေး။ သဝန်

မှသာပြင်ချောမြို့သောနှုတ်သီး

တိုတတ်တဲ့သူတွေ မလာသင့်ဘူး”

စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ကာ ကျွန်တော် တဟား ဘား ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“နိုက်ကလပ်ရဲ့ အဝင်ဝမှာ စာတန်းတစ်ခု ရှိတ်ထားသင့်တယ်”

“ဘာစာတန်းလဲ”

“အသည်းနှလုံးရှိသူများ မဝင်ရလို့”

ကျွန်တော် တဟားဟား ရယ်မိပြန်သည်။ မြတ်နိုးဆိုတဲ့ ဆောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို အရှားတစ်ယောက်အား ကြည့်မြင်သော နှုတ်လုံးမျိုးတွေဖြင့် ကြည့်နေရှာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီစာတန်း ချိတ်ရမှာလဲ”

“ငါ နင့်ကို ရှင်းမပြတတ်ဘူးဟာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအထဲကို ဝင်လာပြီး မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွဲက၊ ချင်က၊ မက၊ ချင်ရင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ။

အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးကို တွဲ။ ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးကိုတွဲပြီး ကကြခုန်ကြ ရင်းနှီးကြမယ်ဆိုရင် အဲဒီသူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေကို အပြင်မှာ ထားခဲ့သင့်တယ်”

မောင်လှမျိုး (မောင်လှမိုး)

“နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“မင်းခ”

“နင့်ပြောတာကို ငါနားမလည်ဘူးဟ”

မြတ်နိုးဆိုသော ကောင်မလေး၏အမြင်တွင် ကျွန်တော်သည် သနားစရာလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်အမြင်တွင် အဲဒီကောင်မလေးဟာ သနားစရာသတ္တဝါလေး ဖြစ်နေသလားဆိုတာကို ကျွန်တော် ရေရေရာရာ မတွေးနိုင်သေး။

“နင့်မှာ ရည်းစားဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“ဗညားတစ်ယောက်တည်းပဲ ဆိုပါတော့ သူနဲ့မတွေ့ဖြစ်ရင်တော့ တခြားသူတွေနဲ့ တွဲဖြစ်တာ ပေါ့”

“ဒါဆို ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားဖူးတာ ပေါ့”

“အင်း... ဆိုပါတော့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေးစရာရှိလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဟင်”

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

အချိန်ကြာကြာပင် မစဉ်းစားဘဲ ချက်ချင်းအဖြေပေး၏။

မှားဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

“မသိဘူး”

သူ့အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်တော် တဟားဟား ရယ်မိပြန်မိသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ။ မသိလို့မသိဘူး ပြောတာ နော်။ မလျှောင်နဲ့”

“လျှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သဘောကျလို့။ မသိတာကို မသိတဲ့အတိုင်း အိုက်တင်ခံပြီး စကားလုံးလေး ဘာလေးတောင် မရွေးဘဲ ချက်ချင်းဖြေလိုက်တာကို သဘောကျလို့ ရယ်တာပါ”

မျက်ခုံးပါးပါးလေး တွန့်သွား၏။

“အချစ်ဆိုတာကို မသိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစားတွေ ထားရတာလဲ။ ရည်းစားတွေထားခဲ့ပြီး ဘာကြောင့် အချစ်ဆိုတာကို မသိရတာလဲ”

“ငါတစ်ယောက်တည်းကို မမေးနဲ့။ ဒီမှာ ကနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အကုန်လုံးကို သွားမေ။ သူတို့အားလုံး မသိဘူးလို့ပဲ ဖြေလိမ့်မယ်”

“ဟာ အဲဒီလောက်တောင် အခြေအနေဆိုးနေကြပြီလား”

ထိုမေးခွန်းကိုပင် သူ နားရှင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်

သိနေ၏။

မောင်လှမြို့ (ရန်ကုန်မြို့)

“အချစ်ဆိုတာကို မသိဘဲနဲ့ ချစ်သူရည်းစားတွေ ထားနေတာဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာနေပြီး ကမ္ဘာခြေကြီးအကြောင်း မသိတဲ့လူတွေထက် ပိုဆိုးတယ်နော်”

“နင် ငါနဲ့ တွဲကမှာလား၊ မကဘူးလား”
ကျွန်တော် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

“အဲဒါဆို ငါ တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွားက၊ လိုက်ဦးမယ်။ ငါ နင့်ကို ခင်တော့ခင်မိတယ်ဟာ။ ဒါပေမဲ့ နင့်လိုလူမျိုးက ဒီလိုနေရာမျိုးကို မလာသင့်ဘူး။ အဲဒါ နင့်ကို ခင်လို့ပြောတာ”

“ကျေးဇူးပဲ”

နံဘေးမှ ထွက်ခွာကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်၏။ အသက်ရှူကျပ်နေသည်။

နီကလပ်မှ အပြန်တွင် ညဆယ့်တစ်နာရီထိုးနေပေပြီ။ ရွှေကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းက သူတို့ဆိုင်ကယ်တွေကို စက်နှိုးဖို့ ပြင်နေကြ၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သူတို့အနီးသို့ တွန်းချေပြီး...

မှားပြင်ချောပြုသောနှုတ်သီး

“မင်းတို့ အိမ်ပြန်ချင်ပြီလား”
“ပြန်မယ်လေ” ...ဟု၊ ရွှေကိုပြော၏။
“ငါ ပြောစရာရှိလို့”
“ဘာပြောမှာလဲ”

ဖုန်းဝင်းက ...

“မင်း ဗြတ်နှိုးနဲ့ ဘာလို့ တွဲမကတာလဲ။ သူနဲ့ တွဲက၊ ချင်တဲ့ကောင်တွေ တစ်ပုံကြီးပဲ”

“မက၊ ချင်လို့။ သူနဲ့တင်မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ မက၊ ချင်ဘူး”

“ဗြတ်နှိုးက ပြောတယ်။ နီကလပ်ထဲကို ဘုရားဒကာတွေ ခေါ်မလာပါနဲ့တဲ့။ မင်း သူ့ကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ထွေထွေထူးထူး ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဒီကလပ်တက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့ကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

ရွှေကိုက ...

“ကဲ... ပြောစရာရှိရင်လည်း အိမ်ပြန်သေးဘူး။ တရုတ်တန်းဘက်သွားမယ်။ အဲဒီမှာ ထမင်းကြော် စားမယ်။ ထမင်းကြော်စားရင်း ပြော”
ရွှေကိုက ဆိုင်ကယ်စက်နှိုး၏။ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်

ကယ်ကို ခွဲလိုက်ရသည်။ နိုက်ကလပ်၏ အဝင်ဝသို့ နောက်ဆုံး မေးသည်။
ငဲ့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးလိုက်၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသော ဆိုင်ဖြစ်သော်
လည်း စည်စည်ကားကား ရှိလှသည်။ မှာကြားထားသော ထမင်း
ကြော်တွေ ရောက်မလာသေး။ စားပွဲသေးသေးပေါ်တွင် ရေနွေးကရား
တစ်ကရားတော့ ရှိနေသည်။ ရေနွေးပန်းကန်အတွင်းသို့ ကျွန်တော်
ရေနွေးငဲ့သည်။ ရွှေကိုက ...

“ဘာပြောစရာရှိတာလဲ မင်းက”

“ငါတို့ ကလပ်မတက်တော့ရင် ကောင်းမယ်”

ဖုန်းဝင်းက ...

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မြတ်နိုးနဲ့ တစ်ခု
ဖြစ်ခဲ့လို့လား။ စကားများခဲ့လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီနေရာကြီး
ကို မသွားချင်တော့လို့။ မင်းတို့ကိုလည်း မသွား
ချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောပါဦး” ... ဟု ရွှေကိုက ဂရုစိုက်

“ယဉ်ကျေးမှုအရပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာအရပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အဲဒီနေရာမှာ အဲဒီနှစ်ခု
လုံး ပျက်ပြားနေတယ်ကွ”

ဖုန်းဝင်းက ပြုံးလျက် ...

“မင်းက ခံစားနေပြန်ပြီကွာ။ ငါတို့လည်း
မင်းတွေ့သလောက်တော့ တွေးပါတယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့
ပျင်းလို့သွားတာပဲ။ အနေအထိုင်တွေ မရောနှောရင်
ပြီးတာပဲ။ လူက ရောရင်တောင် စိတ်ကမရောအောင်
နေခဲ့တာပဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မဟုတ်မဟတ်
တွေနဲ့ စိတ်ရောက်ဟုတ်ရော ကြံသွားမှာ ငါ့မိနိတ်တယ်”

ရွှေဝင်းက ...

“မင်းကိုယ်မင်း မစိုးရိမ်ဘူးပေါ့”

“မစိုးရိမ်ဘူး”

မြတ်နိုးနှင့်ပြောခဲ့ဆိုခဲ့သမျှကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြသည်။

“အဲဒါမျိုး ငါတို့ ခဏခဏကြုံနေတာပဲ။ ငါတို့ ဘာဖြစ်လို့
... ဟု၊ ရွှေကို ပြော၏။ ကျွန်တော်က ...

“ကြုံပါများပြီး ကြိုက်သွားမှာစိုးလို့ပေါ့ကွ”
စီးတရက်တစ်လိပ်ကို ကျွန်တော် မီးညှိသည်။ ရွှေကိုနှင့်

မောင်လှမြို့ (မောင်ချစ်မောင်)

ဖုန်းဝင်းကလည်း စီးကရက်တစ်လိပ်စီ ယူကြ၏။ ဖုန်းဝင်းက စီးကရက်မီးခိုးတွေကို မှုတ်ထုတ်ပြီး ...

“ကြိုပါများရင် ကြိုက်တတ်တယ်လို့ မင်းယူဆလို့လား”

“သစ်ငှက်တောင် တိုက်ပါများရင် လှုပ်သေးတာပဲ။ မင်းတို့က ပုထုဇဉ်လူတွေ။ မထင်မှတ်ဘဲ မှားသွားမှာစိုးလို့”

ဖုန်းဝင်းက ပြုံးလျက် ...

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို မြတ်နိုးက ဘုရားဒကာလို့ ပြောလိုက်တာ”

“ဘာတွေကို ဘယ်လိုပဲ ကြုံကြုံ။ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း ဘယ်မှမရွေ့ပါဘူး။ ငါတို့လည်း မိန်းကလေးတွေအကြောင်း သိနေတာပဲဟာ”

ရွှေကိုစကားအဆုံးတွင် လက်ထဲမှစီးကရက်ကို သူ့ရှေ့သို့ ကျွန်တော် တိုးကိုင်လိုက်၏။

“စီးကရက်ကို ငါတို့ စသောက်သောက်ခွင့်တုန်းက ဘယ်လိုနေသလဲလို့ သိချင်လို့သောက်တာနောက်တော့ ကြုံလို့သောက်တာ။

အခုတော့ ခဏခဏကြုံလို့ ခဏခဏသောက်ဖြစ်တယ်။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်တယ်ဆိုတာ

မှားပြင်ချာမြို့သောနှုတ်ခမ်း

သိနေပါလျက် ဆက်သောက်ဖြစ်နေကြတယ်။

အခု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်။ ကြုံလို့ ကြိုက်နေတာလား။ ကြိုက်နေလို့ ကြုံနေကြတာလားဆိုတာ မသဲကွဲတော့ဘူး။ ဖြတ်မယ်ဆိုရင်တောင် အချိန်ယူရလိမ့်မယ်”

“ကဲ ... အဲဒီဥပမာကို တိတိကျကျ ရှင်းပြကွာ။ ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်”

ရွှေကိုက စီးကရက်ကို မီးညှိပြီးပြော၏။

“ကလပ်မှာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကြုံလို့တွဲက မကြုံရင်ကိုယ့်ဘာသာ က။ ကြိုက်တာမတွေ့ခင် အထိ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြုံလို့ က၊ နေရင်းကနေ ကြိုပါများလို့ ကြိုက်တာတွေ သွားတဲ့အခါ မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါတို့မှ ကြိုက်တာနဲ့မကြုံသေးတာ” ... ဟု၊ ဖုန်းဝင်းပြောသည်။

“အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်စေချင်လို့ ငါ ပြောတာပါကွာ။ ကလပ်ဆင်းတဲ့အခါ သူ့အိမ်သူပြန်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဘာမှမခံစားရဘူး။

ဒါပေမဲ့ သတိထားကြည့်ရင် မင်းတို့မြင်လိမ့်

မောင်လှမျိုး (ရင်းရောနှံ)

မယ်။ ရင်နှင့်အောင်ခံစားရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေက
အများကြီးပဲ။

ငါတို့ကလယ်က ကောင်မလေးတွေကို တခြား
အမျိုးအမည်မသိတဲ့သူတွေ အိမ်အပြန် ခေါ်သွားတာ
မျိုးကို ငါမြင်ရတဲ့အခါ နှမသားချင်းတွေကို သူတစ်ပါး
ကို ပေးလိုက်ရသလိုပဲ။ ငါခံစားရတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု
အရပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မျိုးချစ်စိတ်အရပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီကို ငါ
မသွားချင်တာ အမှန်ပဲ”

ရွှေကို မျက်နှာတည်သွားသည်။

“မင်း အခုပြောလိုက်တဲ့စကားကို ငါ အသိ
အမှတ်ပြုတယ် မင်းခ။ မင်းဆန္ဒကို ငါတို့လိုက်နာ
မယ်။ ဖုန်းဝင်း ... မင်းကော”

ဖုန်းဝင်းက ...

“ငါလည်း နှမ မပေးချင်ဘူး။ ပေးမယ်ဆိုရင်
လည်း အဲဒီမြင်ကွင်းကို ငါမမြင်ချင်ဘူး”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြသည်။
ဒီနေ့ညစားသော ထမင်းကြော်ပန်းကန်ထဲတွင် ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့်
ပဲပြုတ်တွေကို အခါတိုင်းထက်ပို၍ များပြားစွာတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

(၄)

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း နောက်ဆုံးပေါ်
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများနှင့် ကောင်မလေးတွေကို ကျွန်တော် တော်တော်
များများ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သည်။

ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ၊ ဆင်ယင်မှုမျိုးစုံတို့ကို များပြားစွာတွေ့မြင်
ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သဖြင့်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲမစေသူဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။
စိတ်ထဲတွင် မဆိုးထားနဲ့ မျက်စိအမြင်၌ပင် အမှတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့သူဟူ၍
တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မရှိခဲ့ပေ။

ရွှေကိုနှင့်ဖုန်းဝင်းက “ဟိုအဝါရောင်လေး လှတယ်၊ အဲဒီ
အစိမ်းနုရောင်လေး သားနားတယ်” ... စသဖြင့် ပြောဆိုညွှန်ပြ
ကြသည့်အခါ ကျွန်တော်က သူတို့နှင့်အတူ ရောယောင်ငေးကြည့်ခဲ့
ခြင်းမျိုးတွေသာ ရှိ၏။ ဘယ်အချိန်က တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဘယ်ကောင်မ

မောင်လှမျိုး (မောင်လှမျိုး)

လေးကိုတော့ဖြင့် ငါမှတ်မိနေတယ်ဆိုတာမျိုး (လုံးဝ) မကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ဒီနေ့ လူပျိုသွားလှည့်ကြရင် အစ်မပို့ ထီးတစ်ချောင်းလောက် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါ” ... ဟု၊ ရွှေကို၏အစ်မ မခင် နှင်းရွှေက ကျွန်တော်နှင့် ဖုန်းပင်းကို မှာကြားသည်။

“ကြုံလို့ ဝင်ထွက်တာမျိုးပဲရှိပါတယ် အစ်မရယ်။ တကူး တက မသွားဖူးပါဘူး။ အစ်မ လိုချင်ရင် ထီးကို တကူးတက သွားဝယ် ပေးမယ်လေ” ... ဟု၊ ရွှေကိုက မှင်သေသေဖြင့် ပြော၏။

“တကူးတကပဲ သွားသွား၊ တမင်တကကပဲ သွားသွား၊ အရေး ကြီးတာက ထီးတစ်ချောင်းပါလာဖို့ပဲ။ သုံးဆစ်ချိုးထီးနော်” ... ဟု၊ ရွှေကို၏အစ်မက ပြုံးစေဖြင့် ပြော၏။

ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအတွင်းသို့ ဆိုင်ကယ်သုံးစီး ဝင် ရောက်လာရသည်။ ထီးဝယ်သောကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး ရောင် တော်ပြန်နှင့် ရောလွှတ်ခဲ့ကြ၏။

သုံးယောက်စလုံး ဆိုင်ကယ်တွေ စက်နှိုးကြစဉ်က ...

“ထီးတစ်ချောင်းကို လူသုံးယောက်သွားဝယ်ကြရမှာဆို တော့ သယ်ရပိုးရတာ နိုင်နိုင်နင်းနင်း ရှိပါ့မလား” ... ဟု၊ ရွှေကို၏

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

အစ်မက နောက်ပြောင်လိုက်သေးသည်။

ဆိုင်ကယ်တွေကို ပန်းပျံပစ္စည်းရောင်းသော အရောင်းခန်းမ များအနီးတွင် ရပ်ထားခဲ့ကြ၏။ ထီးဝယ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း မိုးရွာသည်။ ရွှေကိုက ဝယ်ထားသောထီးကို ဂျက်ကင်အင်္ကျီအောက် နောက်ကျော တွင်ထိုးပြီး မိုးလွှတ်ရာသို့ ဝင်ပြေးခဲ့ကြ၏။

အလှပြင်ဆိုင်တန်းတွေ၏ ဝရန်တာတွင် ကျွန်တော်တို့ မိုး ခိုကြသည်။ မိုးက တဖြည်းဖြည်း သည်းထန်လာသဖြင့် အသွားအလာ အနည်းငယ်ကျပါးသွား၏။

မျက်နှာပေါ်သို့ လွင့်စဉ်လာသော မိုးစက်လေးများအား လွှဲ အယ်ခြင်းမရှိဘဲ မိုးရင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ငေး ကြည့်နေကြလေသည်။ ကျောပေးထားရာ အလှပြင်ခန်းအတွင်းမှ နယ်မောသံစကားသံတွေကို တစ်ချက်တစ်ချက် သဲ့သဲ့မျှ ကြားနေရ တတ်သည်။

ရွှေဆိုင်တွေရှိရာ အဝင်ဝနားတွင် စီရင်ရပ်ထားသော ကား တွေကို အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်း ဆွက်ရှိသော မိုးရေစက်များက ထိုကားအမိုးများပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (ရင်းရင်း)

ကျရောက်နေချေသည်။ ကားအမိုးပေါ်သို့ ကျရောက်နေသော မိုးခဲ
စက်များကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ မိုးပန်းပွင့်များ ကခုန်နေသည်နှင့်
တူလွန်းလှ၏။

ကျွန်တော်တို့ရပ်နေရာ ဝရန်တာအောက်တည့်တည့်သို့ ရွှေ
အိုရောင်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သည်။ ရွှေအိုရောင် မတ်(ခ)တူး အမျိုး
အစား။

မိုလ်ချုပ်ဈေးအတွင်း သွားလာဖြတ်သန်းနေကြသူများ
အနက် မည်သူ့ကိုမျှ သတိမပြုမိဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ထား
ပါလျက် ထိုရွှေအိုရောင်ကားလေးကိုတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်
ကို ယခုမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြုမိ၏။

ထိုရွှေအိုရောင် မတ်(ခ)တူးကားကိုလည်းကောင်း၊ ထိုကား
ပိုင်ရှင် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးကိုလည်းကောင်း လေးငါးကြိမ်
မက မြင်တွေ့ထားဖူးသည်။ ထိုအမျိုးသမီးအား ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်
ညွှန်ကြားရောင်းဝယ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ကားမောင်း
ဝင်လာထွက်ခွာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပေမည်။

ဝရန်တာ၏ အောက်တည့်တည့်သို့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်
ပုံကြည့်နေမိသည်အထိ ကားအတွင်းမှ ထွက်ခွာလာသူကို အဓိက
အခြည်မတွေ့။

“အဲဒါ ဘယ်သူ့ကားလဲ၊ မင်းသိလား၊ မင်း

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ရွှေကိုက ကားထဲမှ အကြည့်မလွှဲဘဲ ကျွန်တော့်ကို မေး
သည်။ ကျွန်တော်က ကားအမိုးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းနေကြသော မိုးစက်
ပွင့်တို့ကို စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း ...

“အဲဒါ မြတ်ဣန္ဒြေဆိုင်က” ဆိုင်ပိုင်ရှင်
အမျိုးသမီးရဲ့ကားပဲ”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ” ... ဟု၊ ဖုန်းဝင်းမေး၏။

“ကားရောလူရော လှလို့ ငါ သတိထားမိတာ
ဖြစ်မယ်”

“မဆိုးပါဘူး၊ မင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေသားပဲ”

ရွှေကိုက ...

“မြတ်ဣန္ဒြေဆိုတာ သူ့နာမည်ကွ”

“မင်း ရမ်းပြောတာ မဟုတ်လား”

“ရမ်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ ဟိုတလော
က သူ့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတုန်းက မမကူခြေလို့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်
သံ ငါကြားဖူးတယ်”

“ဪ ... လမ်းကြိုလို့ တကူးတကကို မှတ်မိနေတာကိုး”

... ဟု၊ ကျွန်တော် ခန့်သည်။

ဖုန်းဝင်းက ...

“ဒါဆို နာမည်ရော၊ လူရော၊ ကားရော

မောင်လှဗိုလ် (ခင်မောင်မြ)

အကုန်လုတာပေါ့နော်”

ရွှေကိုက “အင်း” ... ဟု၊ ငုံ့ကြည့်နေရင်း ပြောသေးသည်။
ကျွန်တော်က ...

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပြန်ပိတ်
သွားတယ်ကွ။ ငါ လက်လေးပဲ မြင်လိုက်ရတယ်”

ရွှေကိုက ...

“မိုးမိုးမိုးလို့ ကားအပြင်ကို မထွက်သေးတာ
နဲ့ တူတယ်”

“ထီးပါမှာပေါ့ကွ” ... ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။ ဖုန်းဝင်း
က မျက်နှာသို့စင်သော မိုးစက်မှုန်များကို လက်ဝါးဖြင့်ပွတ်လျက်...။

“ထီးမပါဘူးထင်တယ်”

“ထီးမပါလည်း တံခါးဖွင့်ပြီး ကမန်းကတန်း
ပြေးဝင်လိုက် ရတာပဲ။ အပေါက်ဝက ဟိုမှာ၊ နီးနီး
လေး”

“ယောက်ျားလေးမှ မဟုတ်ဘဲ” ... ဟု၊ ဖုန်းဝင်းပြော၏။
ရွှေကိုက သူ့နောက်ကျောမှ ထီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ရော”

ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းအရည်အချင်းကို ကြည့်မယ်”

မှသာပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“ဘာကိုလဲ”

ရွှေကိုက ပြုံးလျက် ...

“မမ ထီးမပါလာဘူးလား။ ကျွန်တော် ထီးမိုး
ပေးမယ်လို့ သွားပြောလေ။ ဇာတ်လမ်းနာမည်က
မရဲ့မောင်လေးပေါ့။ ဟဲ ဟဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ပါးရိုက်ခံရမှာတော့ ထည့်
မတွေးဘူး”

ဖုန်းဝင်းက ...

“ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိရမှာလဲ။ မိုးရဲရင်
ဆောင်းရဲရမယ်တဲ့။ မင်း ထီးမိုးပေးမှတော့ သူ
ဆောင်းရဲရမှာပေါ့”

“အဲဒါဆို မင်း သွားဖေးလိုက်ပါလား။ မိုးရွာ
တဲ့အသံက ပါးနဲ့လက်ဝါးနဲ့ ထိတဲ့အသံကို ဖုံးနိုင်မှာ
ပါ။ သွား ... သွား။ မင်းသွားပေးလိုက်”

ရွှေကို တဟားဟား ရယ်သည်။ ပြီး ...

“ဟော ... တံခါးအပြင်ဘက်ကို လက်ဝါး
လေး ထုတ်ပြီး မိုးစက်တွေ များမများ ခံကြည့်နေပြီ။
သွားလိုက်ပါ မင်းရော ... ရော”

“မနောက်နဲ့ကွာ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“ရော့ပါ”

မောင်လှမျိုး (မောင်လှမျိုး)

“မသွားဘူးကွာ”

ထီးကို ကျွန်တော် ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ရွှေကို လက်ထဲမှ ထီးလွင့်ကျသွား၏။

“ဒုန်း ...”

“ဟာ ... ကားမှန်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားပြီ”
ပုန်းဝင်း၏အသံကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။

“မှန် ... မှန်ကွဲသွားပြီလား မသိဘူး။ ပြေး
နာပဲကွာ။ ရွှေကို ထီးသွားကောက်လေကွာ။ ပြီး
အဆင်ပြေအောင် ရှင်းခဲ့”

“ဟာ ... ငါမသွားရဲဘူးကွာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်သည်။ ရွှေကိုနှင့် ပုန်းဝင်းတို့
ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လှေကားထစ်များရှိရာသို့ ကျွန်တော်
တော် ပြေးသွားလိုက်သည်။

လှေကားထစ်တွေကို ကျွန်တော် လျင်မြန်စွာဖြတ်ကျော်
ပြေးဆင်းခဲ့၏။

မိုးသည် သည်းမည်းစွာ ရွာသွန်းနေဆဲရှိသည်။ ကားရံ
သို့ ကျွန်တော် မဝံ့မရဲသွား၏။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေ
ရွှဲရွှဲသွားပြီ။

ကားမှန်ပေါ်သို့ မိုးရေစက်တွေ ထိမှန်စီးကျလျက်ရှိသည်။

မှသာဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်သီး

မှန်ပေါ်ရှိ ရေသုတ်ကရိယာသည် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲဖြစ်၏။
ကျွန်တော် ပုတ်ထုတ်လိုက်သော ထီးလေးက ကား၏ ရှေ့တံခါးအနီး
တွင် ရေနစ်နေသည်။

အနီးသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကား၏ရှေ့မှန်ကို ကျွန်တော်
ကြည့်သည်။ မည်သည့်အနာအဆာမျှ မတွေ့ရ။ ခိုင်ခန့်လိုက်သည့်
နံသားပြင်ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိသည်။ ကားမှန်တံခါးဖွင့်ထားသည်ကို
မသိသည်။ ကားအတွင်းသို့ မကြည့်ရသေးဘဲ ထီးကိုသာ ကျွန်တော်
ကောက်ယူလိုက်၏။

ပြီးမှ ...

ကားအတွင်းသို့ မဝံ့မရဲ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။
ကျွန်တော့်ထံသို့ ရွေ့လျားလာသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို နီး
တစ်စွာ မြင်လိုက်ရ၏။ မိုး၏မြည်ဟိန်သံ၊ လေ၏ပြင်းထန်သံတွေ
အကြားအာရုံမှ ဖယ်ခွာသွားကြပြီဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ချမ်းအေးစေ
သော မိုးရည်စက်များ ရွှဲစိုနေပါလျက် ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ လွှမ်း
ခြားက ရင်ကို နွေးထွေးစေသည်။ ခန္ဓာအနှံ့ကို ပါးလှပ်စွာ ထိခတ်
စေ၏။

“မ ... မမ”

“ထီးက မင်းထီးလား”

ရွှေကိုထီးဟု ကျွန်တော်မပြောချင်။ အပြစ်ကို လွှဲဖယ်သည်

ခံယူသဖြင့် ...

မောင်လှမျိုး (မင်းရဲစင်စိုး)

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ နောက်ရင်းပြောင်းရင်းနဲ့ ထီးပြတ်ကျသွားတာပါ။ ကားတာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

ပြောပြီး ကား၏လက်ယာဘက်နေရာအနံ့သို့ ကျွန်တော်ကြည့်သည်။ မိုးရေစက်များကို လက်ဖြင့်သုတ်ဖယ်ပြီး ထီးကျရာနေရာကို သေသေချာချာ ကြည့်၏။

“စိတ်မရှိပါနဲ့နော် မမ။ ကျတာကတော့ မှန်ပေါ်ကျတာပါ။ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲလို့ မမ ဆင်းပြီး ကြည့်ပါဦးလား ဟင်”

လက်ထဲမှ သုံးဆစ်ချိုးထီးကို ဖြည့်ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်ပြော၏။ မျက်တောင်ကော့များ၏ ဖွင့်လှစ်မှုကြောင့် မျက်ဝန်းလှလှကို မြင်ခွင့်ရပြန်သည်။

“ဘာမှ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဖြစ်လည်း ကိုယ့်မရှိပါဘူး။ ရပါတယ်။ မတော်တဆဖြစ်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ။ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ။ အကူအညီလိုရင် ပြောပါ”

“မင်းက ဒီဈေးထဲကလား”

မုသားပြင်ချာဖြူသောနှုတ်ခမ်း

“ဈေးထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး မမ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီကို လာနေကျပါ”

“တို့က မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုသွားမလို့ ဆိုင်ကို မှာစရာရှိလို့ ဝင်လာတာ။ မိုးရွာမယ်မထင်လို့ ထီးယူမလာမိဘူး။ မြတ်ဣန္ဒြေ ရတနာပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်ကို မင်းသိလား”

“ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်။ ဆိုင်ကိုတော့ သေသေချာချာ မမှတ်မိဘူး မမ။ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ဆိုင်က တစ်ယောက်ယောက်ကို ထီးလာပေးဖို့ မှာချင်လို့ပါ”

ဖွင့်ထားသောထီးကို တိမ်းစောင်းလျက် ...

ရွှေကိုတို့ရှိရာသို့ ကျွန်တော် တစ်ချက်မော့ကြည့်မိသေးသည်။ မျက်လုံးတွေကို မိုးစက်တွေထိမှန်သဖြင့် သူတို့ရစ်နေရာကို ဆဲသဲကွဲကွဲ ကြည့်၍မရ။

ထီးကို ကားတံခါးအနီးသို့ ကျွန်တော် တိုးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ထီးကို ယူသွားရင်လည်း ရပါတယ် မမ”

“အားနာတယ်”

“ကျွန်တော်က အားနာရမှာပါ။ မမ ကားမှန်

မောင်လှမျိုး (ရင်းရောင်ခြုံ)

ပေါ်ကို ကျွန်တော့်ထီးက ပြုတ်ကျသွားတာလေ။
တကယ်ဆို ဒီထီးကို မမ အပိုင်တောင် ယူသွားသင့်
တယ်”

ပြီးသော မျက်နှာထားတစ်ခုကို ဘဝ၏ ပထမဆုံးအကြိမ်
အဖြစ် အေးမြသော ရာသီဥတုခံရခြင်း ကြည်လဲ့စွာ ကျွန်တော်
မြင်ဖူးလိုက်ပြီ။

ကားမှန်တံသည်ကို မြင်သည်။ ကားတံခါးဖွင့်သည်နှင့်
ဝင်းပပခြေအစုံကို မြင်တွေ့လိုက်ရသေးသည်။

ကားတံခါးပိတ်အပြီးမှာတော့ မိုးရဲသူ၏ ကျွန်တော့်ထီး
အောက်၌ ဆောင်းရဲသူ မိုးမင်းသမီးတစ်ပါး ဝင့်ကြားစွာ ရောက်ရှိနေ
လေ၏။

“တို့ကို ဟိုအဝအထိ လိုက်ဖို့ပေးနော်။ အား
လည်းနာတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်”

ပြီးလျက်ပြောသောကြောင့် ကြည်လဲ့ညီညာ ဖြူဖွေးလှ
သော သွားတန်းလေးတွေကို နီးကပ်စွာ မြင်လိုက်ရသေး၏။

“နှစ်ယောက်ဆောင်းရင် လုံမှာမဟုတ်ဘူး
မမရဲ့။ ကျွန်တော် စိုပြီးသား။

မမတစ်ယောက်တည်း ဆောင်းသွားလေ။
ကျွန်တော် ဒီနားကပဲ စောင့်နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ်
ဒီထီးကို မမ အပိုင်ယူသွားမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်

မှသာဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

ပေးပါတယ်”

“အမယ်လေး သဘောကောင်းလိုက်တာ။
တို့က ခေါင်းကိုးထိမှာပဲ ကြောက်တာ။ အဝတ်အစား
စိုမှာ မကြောက်ဘူး”

ပြောပြီး ခြေလှမ်းတွေ ရွေ့လျားကြသည်။ ရွှေဝါရောင် ဝတ်
စားဆင်ယင်မှုကြောင့် မိုးရင်ပြင်သည် ခွံ့တောက်ပလာဟန် ထင်ရ၏။

“နှစ်ယောက်ဆောင်းပေမယ့် ခေါင်းတော့
ကောင်းကောင်းလုံပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမ။ ကျွန်တော် မမကို အား
နာလို့ပါ”

“အားမနာနဲ့။ ထီးလည်း ငှားဆောင်းသေး
တယ်။ ထီးပိုင်ရှင်ကိုလည်း မိုးရေထဲ ထားခဲ့သေး
တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ နာမည်ပျက်နေပါဦးမယ်ရှင်”

လုံချည်လေးကို ကိုင်မကာ လှမ်းလျှောက်၏။ မိုးနုတ်သမီး
တစ်ဦးအား ထီးမိုးစောသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ချင်သည်။ ရွှေကို
နှင့် ဖုန်းဝင်းတို့ကတော့ ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုမြင်ခဲ့ကြမည် မသိ။

(၅)

ရွှေဆိုင်များရှိရာ ဆိုင်တန်း၏အဝင်ဝသို့ မရောက်သေး။
သူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ထံသို့ ပြေးလာသည်ကို လှစ်ခနဲသာ
ခြင်လိုက်ရ၏။

‘ခွပ်’

ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်မျက်လုံး မျက်နှာအတွင်းသို့ နစ်ဝင်
သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ လက်ဝါးဖြင့် ဖိကပ်ထားသည့်တိုင်
နာကျင်မှုမပျောက်။ အလင်းတန်းတွေ မျက်လုံး၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး
တစ်နေရာတွင် လှည့်ပတ်နေသကဲ့သို့သာ မြင်ရ၏။

နာကျင်မှုလွန်ကဲလွန်းသောကြောင့် မိုးရွာနေသည်ကိုပင် မိုး
ဟုမထင်မိတော့။ စောစောက မြင်နေခဲ့ရသော အနီးကပ် ကြည်သာ
ခြင်းတွေ ဘယ်ဆီကို လွင့်ပြေးသွားပြီမသိ။

မောင်လှမျိုး (ရန်ကုန်မြို့)

ဘယ်ဘက်လက်ဖောင့်ဖြင့် ဖိကပ်ထားသည့်တိုင် မျက်လုံးသည် စူးရှနာကျင်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူ ပြေးထိုးလိုက်တာလဲဆိုတာကို သိချင်လှပါသည်။ မထိခိုက်သော ညာဘက်မျက်လုံးကိုပင် ဖွင့်ကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ဦးခေါင်း ဝိုက်ကျသွားသည်။ ဒုဉ္ဇနတ်မတတ် ဖြစ်မိသော်လည်း အနားမှာ တစ်စုံတစ်ဦးရှိနေပါသေးလားဟူသည့် အသိကြောင့် ညာဘက်လက်ထဲမှ ထီးကိုတော့ ယိမ်းယိုင်လွတ်ကျသွားခြင်း မရှိအောင် စိတ်ကို တင်းထားနိုင်သေးသည်။

“ခက်ထန်... နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

မမဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့မိသော မမ၏အသံ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ထီးကို မမယူလိုက်ပြီဟု သိ၏။ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးတစ်ဝိုက်သို့ လက်ချောင်းဖယောင်းသွယ်လေးတွေ တုန်ယင်စွာ ပြေးလွှားနေသည်။

ကျွန်တော့် နာကျင်မှုက မသက်သာသေး။

“ခက်ထန်၊ နင် ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားနော်”

“ဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်ဘူးလို့ မပြောနဲ့။ နင် အိမ်ထောင်မပြုမချင်း နင့်ကို စောင့်ရှောက်မယ်”

“နင် သွားတော့နော် ခက်ထန်။ နင် ငါ့ကို အရှက်လာမခွဲနဲ့”

မသားပြင်ချာဖြူသောနှုတ်ခမ်း

ညာဘက်မျက်လုံးကို ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးရေစက်တွေ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲကို ဘယ်လောက်အထိ လွင့်စဉ်လာမလဲ။ ကျွန်တော့် ညာဘက်မျက်လုံးတစ်လုံးတည်းကို ကျွန်တော် လုံးဝ မှိတ်မပစ်တော့။

ခက်ထန်ဆိုတဲ့သူကို ကျွန်တော် စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“အား”

ဘဝတွင် ဤကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာ မနာကျင်ဖူးပါ။ အခု လောလောဆယ် အဲဒီ ခက်ထန်ဆိုတဲ့သူကို ကျွန်တော် မည်သို့မျှ လက်တွဲပြန်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိ၏။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်မျက်လုံး နာလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ခက်ထန်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော့် ညာဘက်မျက်လုံးတစ်လုံးတည်းဖြင့် ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သေချာသည်။ ခက်ထန်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှ မေ့လျော့သွားလိမ့်မည် မဟုတ်တော့။

ခြေသံတွေ ကြားသည်။

ရွှေကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းတို့ဟု ကျွန်တော်သိ၏။

“မောင်လေး... မင်းသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တူ

တယ်။ သူတို့ကို မင်းတားပေးပါကွယ်။

ဒီမှာ ပြဿနာဖြစ်ရင် မမ အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်နော် မောင်လေး”

မောင်လှမျိုး (ရုပ်ရှင်မောင်လှ)

ခြေသံတွေ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ရပ်သည်။

“မင်းခု ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဟေ့လူ ... ခင်
ဗျား ဘာလဲ”

ခက်ထန်ဆိုတဲ့လူကို ရွှေကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီ။

“ရွှေကို”

မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ရင်းက ကျွန်တော် အော်
ခေါ်လိုက်၏။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ မိုးတွေက ရွာနေလိုက်တာ။ သည်းကြီး
မည်းကြီး။

မိုးရေထဲမှာ ထိုးကြကြိတ်ကြရင် ဘယ်လောက်အရသာ ရှိ
လိုက်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အနားမှာ တောင်းပန်စကားဆိုထားတဲ့ အားနွဲ့သူ
တစ်ယောက်ရှိနေသည်။

ဖုန်းဝင်းက ...

“မင်းခ၊ မင်းကို ဒီကောင်ထိုးတာ မဟုတ်
လား”

ကျွန်တော် ဖုန်းဝင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ဖုန်းဝင်း၊ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ကွာ။

ဒီက မမနဲ့ တစ်ခုခု ပတ်သက်နေပုံရတယ်။

ပြီးတော့ ရန်ဖြစ်ရင် ဒီအစ်မကို အရှက်ခွဲသလို ဖြစ်
လိမ့်မယ်။ မင်းတို့ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

“မမ ...

မှားပြင်ချောမြူသောနှုတ်သစ်

ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီလူကို ပြန်ခိုင်းပေးပါ”

“ခက်ထန်၊ နင် ပြန်တော့နော်။ နင် နာလိမ့်
မယ်။ နင့်ကို ငါသည်းခံပေမယ့် တခြားလူက သည်း
ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ နင်ပြန်တော့”

နောက်ဆုံးစကားသံသည် စူးစူးရှရှ အော်ထုတ်လိုက်သည့်
အသံ။ ခက်ထန်ဆိုတဲ့လူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်မျက်လုံး အောင့်ခနဲဖြစ်သွားပြန်သည်။

“မင်းမှာ လက်မပါဘူးလား”

“မင်း ပြန်မလုပ်ဘူးလား”

“နေစမ်းပါ ရွှေကိုရာ။ ဒီမှာ တောင်းပန်ထား

တဲ့သူ ရှိလို့ပါဆိုမှ”

“မင်းမျက်လုံး ကန်းပြီလား”

အရွဲ့တိုက်ပြီး မေးမြန်းသည်ဟု သိ၏။

“တို့တောင်းပန်ပါတယ်။ သည်းခံလိုက်တဲ့
အတွက်လည်း တို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒီနားမှာ ခဏလေးစောင့်နော်။ တို့ဆိုင်ကို
ခဏလေး သွားလိုက်မယ်။ ပြီးရင် ဆေးခန်းလိုက်ပို့
ပေးမယ်။

တို့ မင်္ဂလာဆောင် မသွားတော့ဘူး။ စိတ်ချ
မယ်နော်။ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့တော့နော်”

မောင်လှမျိုး (ဆုဒုံစာအုပ်)

မျက်လုံးကို လက်ဝါးဖြင့်မိတ်လျက် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်
လိုက်၏။

“တောက်”

ရွှေကို၏ တက်ခေါက်သံက ဖိုးခြိမ်းသံကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်
၏။

(၆)

မျက်ဖြူသားထဲတွင် သွေးခြည်ဥသွားသည်ဟု ရွှေကိုနှင့်
ဖုန်းဝင်းတို့ ပြောကြ၏။ ဆရာဝန်က ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးသည်။
သောက်ဆေးတွေ ပေးသည်။

ကားမောင်နေသော မမြတ်ကူခြေ၏နံဘေးတွင် ကျွန်တော်
ထိုင်သည်။ ရွှေကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းက နောက်ခန်းတွင် ပါလာ၏။ ဖိုးသည်
စောစောကလောက် မသည်းတော့။

“သက်သာရဲ့လား ဟင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တို့စကားကို နားထောင်သည့်ခံတဲ့အတွက်
မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံးကို တို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းခ တားလို့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမလုပ်”

မောင်လှမြို့ (မင်းရဲကျော်)

တာပါ”

ရွှေကို၏အသံကို အနောက်ဘက်မှ ကြားရ၏။

“ဆိုင်ကယ်တွေ ပါတယ်ဆို။ ဘယ်မှာ ရပ်ထားခဲ့တာလဲ”

...ဟု မမြတ်ကျူနေ မေးသည်။

“အဝင်ဝန်းမှာ ရပ်ခဲ့တာပါ”

“မင်း ဘယ်မှာနေလဲ”

ကျွန်တော် မကြားဟန်ပြုသည်။

“နောက်နေ့ မင်းကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးချင်လို့ပါ။ ဆေးခန်းသွားဖို့ တို့ ... မင်းကို အိမ်မှာ လာခေါ်မယ်လေ”

“နေတာကတော့ စမ်းချောင်းမှာနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မမ လာခေါ်လို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ကားကို အရှိန်လျှော့လျက် မေးသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ရခဲ့တာကို ကျွန်တော့်မိဘတွေ သိလို့မဖြစ်ဘူး မျက်နှာလေး ညိုသွားသည်ကို မြင်၏။

“တို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ တို့ ဘာလုပ်ပေးမလဲ”

“ဘာမှ လုပ်မပေးပါနဲ့တော့။ ရပါတယ်”

မှသာဖြင့်ချောဖြူသောနှုတ်ခမ်း

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိချင်တာကိုတော့ မေးပါရစေ”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“အဲဒီ ခက်ထန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ မမနဲ့

ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

သက်ပြင်းချ၏။ ‘ကားအနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သေးသည်။

“တို့ မဖြေလို့ မရဘူးလား”

“မမ မဖြေရင်လည်း ကျွန်တော် သိအောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော် ရန်ခဏခဏဖြစ်ဖူးတယ်။ တစ်ခါမှ ဒဏ်ရာမရဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိမှ ဖြစ်မယ်”

“မင်း ရန်ထပ်ဖြစ်ဦးမလို့လားဟင်။ မင်းနဲ့ ခက်ထန်နဲ့ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုရင်၊ တို့ အရှက်ကွဲရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ခက်ထန်က တို့ကို အဲဒီလို အရှက်ကွဲအောင် လိုက်လုပ်နေတဲ့ သူပဲ”

“တစ်ခုခု ပတ်သက်ဖူးလို့လား”

“ဆိုပါတော့”

မောင်လှမျိုး (ရင်းစာအုပ်)

“ပတ်သက်ဖူးတယ်၊ ဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဪ”

“ကျွန်တော် မမဆီကို လာလည်ပါရစေ”

“အလည်လာမယ်ဆိုလည်း လာပေါ့လေ
ဒါပေမဲ့ ခက်ထန်နဲ့ကြုံရင်တော့ မင်း သည်းခံပေးပါ”

“ခက်ထန်က ခဏခဏ လာလို့လား”

“လာတယ်”

“မမရဲ့ဆိုင်၊ မမရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော်
ကြောင့် မမ လုံးဝ သိက္ခာမကျစေရဘူး။ အဲဒါ
ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ တစ်ခုတော့ တိတိ
ကျ ဖြေပေးပါ။ ခက်ထန်က ကျွန်တော့်ကို
ကြောင့်တီးရတာလဲ။ ခက်ထန်နဲ့မမနဲ့က ဘယ်
ပတ်သက်ခဲ့တာလဲ”

“သူက တို့ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းပဲ”

“ရည်းစားဟောင်းဆိုတော့ အခုလောတ
ဆယ် ရည်းစားမဟုတ်ကြဘူးပေါ့”

“အင်း”

“ဒါကို သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါတွေကို တို့ပြောပြဖို့ အချိန်ယူရမယ်”

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

မယ်။ နောက်မှ ပြောပြပါရစေနော်”

တောင်းပန်ဟန်ကို မြင်တွေ့သနားသည်။ ဒေါသတွေ ကို

ကျွန်တော် မျှီသိပ်ထားနိုင်ပါသေး၏။

(၇)

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လက်သီးထိုးတမ်းကစားကြရင်းက
အောက်လက်သီး ကျွန်တော့် မျက်လုံးသို့ ထိခိုက်မိကြောင်း မိဘများကို
ကျွန်တော်တို့ ပြောဆို လိမ့်လည်ကြသည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို မြင်မြင်ချင်း မေမေက စိုးရိမ်ထိတ်ပျာ
သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်၏ ရယ်မောပေါ့ပါးစွာ ရှင်းပြ
ခြင်းကြောင့် မေမေ စိတ်သက်သာရာ ရသွားရှာ၏။

“ထီးအသစ်လိုချင်လို့ ဝယ်ခိုင်းပါတယ်။ သူတို့က အရင်
ဆောင်းလာကြတယ်” ... ဟု ရွှေကိုအစ်မက ပြောသည်။ ဖုန်းဝင်း

...

“ထီး ကောင်းမကောင်း စမ်းသပ်ပြီး ဖွင့်
ဆောင်းလာတာ”

မောင်လှမျိုး (မင်းရောင်မြ)

“နင်တို့ ထီးတစ်လက်နဲ့ ဆော့လို့အားရမှ ပြန်လာကြတာ မဟုတ်လား။ ဟင် တစ်ယောက်က လည်း မျက်လုံးက နီရဲလို့။
မိုးရွာထဲ ဘယ်လောက်တောင် ထကြွလာကြ သလဲ မသိဘူး”

နီရဲနေသော ကျွန်တော်မျက်လုံးကိုစွဲကို မိဘများအား ဖုံးဖုံး ဖိဖိဖြင့် လိမ်ညှာနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

ရွှေကို၏ အိပ်ရာပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပစ်လွဲလိုက်သည်။ နံဘေးရှိ မှန်တင်ခုံကို မျက်နှာအပ်ကာ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကို အသေ အချာကြည့်နေဖြစ်၏။ ရွှေကိုက ...

“ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ရဲ့ လက် သီးစာ မိလိုက်တာ မင်း မရုတ်ဘူးလား။ မင်းခ”
“ရှက်ချိန်မရဘူးကွာ။ ငါ တော်တော်နာသွား တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မျက်လုံးကို အထိုးခံရ တော့ နာမှာပေါ့ကွာ။

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ငါပြောနေတာ အဲဒီကောင်ကို လက်မတုံ့ပြန် လိုက်တာကို မေးနေတာ။ ငါ ဝင်ထိုးမလို့လုပ်တာကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ တားရတာလဲ”

“မမ တားနေတယ်လေကွာ။ သူ တောင်းပန် နေတာလဲ”

ဖုန်းဝင်းက ...

“ထားပါတော့။ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ အရှက် သိက္ခာကြောင့် မင်း သည်းခံလိုက်တယ်။

အခု အဲဒီ ခက်ထန်ဆိုတဲ့ကောင်ကို မင်း ဘာမှ ပြန်မလုပ်တော့ဘူးလား”
ကျွန်တော် ရယ်သည်။

“မရယ်နဲ့ မင်းခ၊ မျက်လုံးနဲ့ကြည့်တာတောင် မိုက်ကြည့်ကြည့်တယ် ထင်ရင်၊ မင်းက ဘာကြည့် တာလဲမေးပြီး ထိုးခဲ့ကြိတ်ခဲတဲ့ကောင်။

အခု ဘာမဟုတ်တဲ့ကိုစွဲနဲ့ အစိမ်းသက်သက် ဝင်ထိုးသွားတဲ့ကောင်ကျတော့ မင်း ဘယ်လိုမှ မတုံ့ ပြန်တော့ဘူးလား”

“နေကြစမ်းပါဦးကွာ။ မင်းတို့ကလည်း ငါ့ မျက်လုံး သက်သာသွားအောင် ငါစောင့်လိုက်ဦးမယ်။ မျက်လုံး နေကောင်းသွားပြီဆိုမှ ပြတ်ကူခြေလို့ခေါ်တဲ့

မောင်လှမျိုး (သုန္ဒရီမောင်)

မမဆီကို ငါသွားမယ်”

“ဘာသွားလုပ်မလဲ” ... ဟု၊ ရွှေကို မေး၏။

“ခက်ထန်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ မမရဲ့အကြောင်းကို သွားမေးမှာပေါ့ကွ”

“မင်းခ၊ သောက်ရူး၊ မင်းကို ခက်ထန်ဆိုတဲ့ ကောင် ပြေးထိုးတုန်းက မင်းနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး အကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှမမေးဘဲ ထိုးသွားတာ မဟုတ်လား”

ဖုန်းဝင်းက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းအုံးဖြင့်ပစ်ပေါက်ပြီး ပြော၏။ ကျွန်တော်က ...

‘ငါ အဲဒီလူကို ပြန်ထိုးဖို့ မေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မမအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ မေးမှာ”

“ဘာစိတ်ဝင်စားစရာရှိလဲ” ... ဟု၊ ရွှေကို မေးသည်။

“ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက်က သူ့ကို အရှက်လိုက် လိုက်ခွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပေါ့ကွ”

ရွှေကိုက မှန်တင်ခုံအနီးတွင် ထောင်ထားသော ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်လျက် ...

“ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူး။ အထင်တော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးကလည်း ရုပ်လှတာ

မှားခြင်ချာမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ပဲ ရှိမယ်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ထဲကပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အဲဒီလိုဆိုလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ။ ရွှေအိုရောင်ကားတစ်စီး၊ မိန်းမလှတစ်ယောက်နဲ့ ရည်းစားဟောင်းအကြောင်းပေါ့ကွာ”

ဖုန်းဝင်းက ...

“ငါကတော့ အဲဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး။

ခက်ထန်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ မျက်ခွက်ကို မင်း ဘယ်နေ့ ပြန်ထိုးမလဲဆိုတာပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

မှန်ထဲမှ မျက်လုံးနီနီရဲရဲကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ ရွေးတစ်ကောင်ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်လိုက်ရတာ အရသာမရှိဘူးကွ။ အခုကတည်းက ကြုံပြောထားမယ်နော်။ ငါ့ကို ကိုက်တဲ့ခြင်ကို မင်းတို့ ဝင်ရိုက်မပေးကြနဲ့။ ငါ့လက်ဝါးနဲ့ ငါရိုက်မယ်”

“ရိုက်ရိုက်၊ နောက်ထပ်မျက်လုံးတစ်လုံး ပေါက်ထွက်မှ ခိုက်” ... ဟု၊ ရွှေကိုက ဂစ်တာကို ဗြုန်းခနဲတီးရင်း ပြော၏။ ကျွန်တော် ရယ်နေလိုက်သည်။

မှန်ထဲက မျက်လုံးနီနီကိုတော့ စူးစိုက်ကြည့်နေဖြစ်၏။

(၈)

ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ခိုလှုံချုပ်ချေဘက်သို့ ထွက်
ခဲ့သည်။ ရွှေကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းကို အသိမပေးခဲ့။ ဆိုင်ကယ်ကိုလည်း
ယူမလာခဲ့ချေ။

မျက်စိအနာမပျောက်သေးသည့် နေ့ရက်များက ကျွန်တော်
ခိုလှုံချုပ်ချေဘက်သို့ လွန်စွာ လာချင်နေမိသည်။

သွားနေလာနေကျ ဖြစ်သဖြင့် ဈေးကုသတိရနေတာလား။
မပြတ်ကုသနေကြ ကြည့်ချင်နေတာလား။ ခက်ထန်ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ချင်
တာလားဆိုတာ ကျွန်တော် ဝေဝေခွဲခွဲ မတွေးတတ်ခဲ့။

မိတ်ထဲက 'မရေမရာ ဇေဝဇဝါကိစ္စကို သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက်အားလည်း ဖွင့်ပြောဖြစ်ခြင်း မရှိခဲ့။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ခိုလှုံချုပ်ချေကို

မောင်လှပျို (ရင်းရောင်ခြုံ)

ထွက်လာဖြစ်သည်။

ရတနာပစ္စည်းများရောင်းချရာ ဆိုင်တန်းများ၏ အလယ် တည့်တည့်မှ ကျွန်တော် ဟို...ဒီ ငေးမောကာ လျှောက်ခဲ့သည်။

မျက်နှာစာတန်း၏ အတွင်းဘက်ဆိုင်ခန်းတစ်ခုတွင် မမြတ် ဣန္ဒြေကို ကျွန်တော် လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

ပစ္စည်းဝယ်သူ နိုင်ငံခြားသားသုံးယောက်ကို ရှင်းလင်းပြောပြ ရောင်းချနေဟန်ကို ကျွန်တော်မြင်၏။ သူ ကျွန်တော့်ကို မြင်နိုင်လိမ့် မည် မထင်ပါ။

သွားလာနေသူတွေကို ကျော်လွန်ပြီး ဆိုင်ခန်း၏အစွန်ဘက် အပေါက်ဝကို ရောက်ခဲ့သည်။ ဟိုး တစ်နေ့က ကျွန်တော် အထိုး ခံလိုက်ရတာ အဲဒီနေရာပေါ့။

မိုးဥတုဖြစ်သဖြင့် မိုးမရွာသွန်းသော်လည်း နေရောင် ပါးလှင် လုပ်လေးသာ ရှိ၏။

အဝင်ဝတွင် မတ်တတ်ရပ်လက်ပိုက်လျက် ကျွန်တော့်ကို ခက်ထန်ထိုးလိုက်သော လမ်းလယ်ကောင်နေရာအား မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေဖြစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မိုးတွေရွာလာသည်။ အမြင်အာရုံ

မှသားပြင်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

မှာ ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်မြင်လာသည်။ ပျောက်ကင်းပြီးစ မျက်လုံးက ယင်းတို့ကို ပြန်တွေ့မြင်မိခါမှ စစ်ခနဲ နာကျင်လာသလို ခံစားရ၏။

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ‘ငါ ခံလိုက် ရတာပဲ’...ဟု အခုမှ ပို၍ တွေးနာသည်။ အခု ကျွန်တော် မတ် တတ်ရပ်နေစဉ်မှာ အဲဒီနေ့ကလို မိုးတွေသဲသဲမဲမဲ ရွာကျလာရင် ဘယ် လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ အဲဒီနေ့ကလို ခက်ထန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

အရာရာသည် တစ်ခုံစိမ့်တွေ့မှ တဆစ်ဆစ် ပို၍နာတတ် ကြောင်း၊ တွေးဖြစ်ခါမှ ရင်ကသိလာ၏။

“တောက်”

ငါ ဘာကြောင့် ခံလိုက်ရတာလဲ။ အပိုက်မိတာလား၊ သည်းခံ လိုက်တာလား၊ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း တွေးရမည့်ကိစ္စကို ယခုမှ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘဝင်ကျေစွာ ယခုမှ မေးမိသည်။

“မင်းခ”

ခေါ်သံကို ကျွန်တော် မရင်းနှီးပါ။ သို့သော် ထိုခေါ်သံ၏ သာယာနာပျော်ဖွယ် ဆွဲငင်အားကြောင့်...

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ရောက်လာရသည်။

“တို့ဆိုင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မလာရတာလဲ” မမြတ်ဣန္ဒြေဟူသော အမည်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းစွာသော

မောင်လှမျိုး (ရန်ကုန်မြို့)

မျက်နှာအမူအရာတွင် မေးသမျှကို ဖြေကြားစေသည့် ဆွဲဆောင်မှု တစ်ခုခုတော့ ပါဝင်နေပြီဟု ထင်ရ၏။

“သူငယ်ချင်းတွေ မပါဘူးလား”

“မပါဘူး”

“ဆိုင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မလာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဆိုင်မသိဘူး”

“မင်း ခုနက တို့ဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်သွား သေးတယ်လေ။ ဆိုင်ထဲမှာ တို့ကို မမြင်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။ “မယုံပါဘူး” ဟူသော စကားကို နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့်ကွေး ပြုံးပြလိုက်ရုံဖြင့် ပေါ်လွင်စေ လေသည်။

“မျက်စိနာ ပျောက်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း အခု ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်၊ ဘာလာ ဝယ်တာလဲ”

“ဘာမှ မဝယ်ပါဘူး။ ဟိုငေးဒီငေးပါ”

“မင်းခ”

ခေါ်သံကြားသည်။ ကျွန်တော် ပြန်မထူး။

“မင်း ခက်ထန်ကို လာစောင့်နေတာမဟုတ် လား”

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ကျွန်တော် ပြန်မဖြေ။

“ခက်ထန်ကို မင်း ဘယ်လိုပဲ တုံ့ပြန်တုံ့ပြန်၊ မင်းမမှားဘူးဆိုတာ မမသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက် ထန်ကို ဒီနေရာ ဒီဝန်းကျင်မှာ မင်း တစ်ခုခုလုပ်လိုက် မယ်ဆိုရင်၊ ခက်ထန် သဘောကျသွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး မမ”

Living Colour ဆိုင်တွင် ထိုင်ကြသည်။

“ခက်ထန်နဲ့ မနွဲက သူငယ်ချင်းဘဝကနေ

ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြတာ။

ချစ်သူအဖြစ်က ရပ်စဲခဲ့တာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ရပ်စဲတာလဲ”... ဟု၊ ကျွန်တော် မေးသည်။

ဆင်လှမ်းလှမ်း မျက်စောင်းတစ်စွေရှိ ရထားလမ်းကူးတံတားပေါ်တွင် အသီးအနှံရောင်းဝယ်သူတွေ၊ အသေးစား အဝတ်အထည် ရောင်းချ နေသူတွေ၊ ဆင်းသူတက်သူတွေကို အခါမလပ် မြင်နေရ၏။

“နယ်လုကြတာပေါ့။ လက်ထပ်ရင် နှစ်

မောင်လှမျိုး (မင်းစောမြင့်)

ယောက်တည်း သီးသန့်နေမယ်ဆိုတဲ့ မ၊ဆန္ဒကို သူ
မလိုက်လျောနိုင်ဘူး”

သူ့မိဘကို မခွဲနိုင်တဲ့အတွက် သူ့အိမ်မှာပဲ
လိုက်နေရမယ်တဲ့။ အဲဒီပြဿနာက စပြီး ချစ်သူ
အဖြစ်က ရပ်စဲလိုက်တာပဲ”

ကျွန်တော် ကြားဖြတ်မေးခွန်း မထုတ်။ သူပြောသမျှကိုသာ
နားထောင်သည်။

“သူနဲ့ မပတ်သက်တော့ပေမယ့် တခြားသူ
တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်မှာကိုတော့ သူ
မလိုလားဘူး။

အဲဒီလိုပတ်သက်မှာနဲ့အတွက် ဆိုင်ကို သူ
ခဏခဏ လာတယ်။ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်ပြီး စောင့်
ရှောက်မယ်တဲ့”

“အဲဒီ စောင့်ရှောက်ခွင့်ကို မမက ပေးထားလို့လား” ...ဟု
ကျွန်တော် မေးလိုက်မိသည်။

“မ၊က သူလာတိုင်း စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်း
စ ပြောပြီး ပြန်ခိုင်းနေကျပါ။ ဒါပေမဲ့ သူပြန်ချင်း
ပြန်တယ်။

သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ အလှူ

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ကိစ္စ ပြောဆိုနေရင်တောင် သူ အနားက မရွာဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာဆိုတော့
နင်လား၊ ငါလား ပက်ပက်စက်စက် ပြောဆိုနိုင်ထုတ်ဖို့
ကျ ခက်တယ်။

နင် ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ မရောနှဲ့နိုင်တဲ့။
နင် အိမ်ထောင်မပြုမချင်း နင့်ကို ငါစောင့်ရှောက်
မယ်တဲ့။

ဟိုတစ်နေ့က မကို မင်းတစ်ခုခု လိုက်နှောင့်
ယှက်တယ် ထင်ပြီး သူပြေးထိုးတာ။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်
မှန်ကို မ ရှင်းပြပြီးပါပြီ။

ဒီဈေးထဲမှာ မက တစ်စုံတစ်ဦးကြောင့်
ပြဿနာဖြစ်ရင် သူက သိပ်ကျေနပ်မှာ။ ဒီဈေးထဲမှာ
ဈေးမရောင်းတော့ရင် လူတကာနဲ့ ခေါ်ပြောဆက်ဆံ
ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီအခါ သူ စိတ်ချတယ်တဲ့။
အဲဒါကြောင့် သူ ခဏခဏ ပြဿနာလာရှာနေတာ”

“မမမှာ အုပ်ထိန်းသူမရှိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ်
သူ့မှာ အုပ်ထိန်းသူ မရှိဘူးလား။ သူ့အိမ်ကို တိုင်
လိုက်ရင်ရော ဒီလိုပဲ နှောင့်ယှက်နေဦးမှာလား”
နှုတ်ခမ်းလှလေးဖြင့် အချို့ရည်ပိုက်တဲ့ စုပ်ယူသည်။ ပြီးမှ

မောင်လှမျိုး (ရင်ဆိုင်ခြင်း)

“မက အစ်ကိုနဲ့နေတာ။ အစ်ကိုက အိမ်ထောင်သည်။ မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူး။ အစ်ကိုက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောရင် တုတ်တပြက် ဓားတပြက်ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့။ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းပေးရတာ။

သူ့မိဘကို ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ဖူးတယ်။ ပတ်သက်တုန်းက ပတ်သက်ခဲ့ပြီး အခုမှ အတိုင်အတော် ထူမနေကြနဲ့တဲ့။ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းတဲ့။ သူ့အမေက ဖုန်းထဲကပြောတယ်”

ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဘူးထဲမှ ထုတ်ယူမီးညှိသည်။ စီးကရက်မီးခိုးများကြားမှ လှသောမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ရထားလမ်း ခုံးကျော်တံတားပေါ်က ဆင်းလာသော လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူမြင်သည်။

“သူ မင်းကိုရန်မူတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စီးကရက်ကို လက်ဝါးထဲထည့်ပြီး ကျွန်တော် လုံးချေပေးလိုက်၏။ လက်ဝါးထဲမှ မီးခိုးငွေ့တွေကိုကြည့်ကာ မမြတ်ဏ္ဍန္တေ မျှတလုံးတိုင်းသွားရှာသည်။

“ဒီ အနီးအနားမှာ အဲဒီ ခက်ထန်ဆိုတဲ့ မေ

မှသားဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

ချစ်သူဟောင်းကို ကျွန်တော် လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်ရင် ဘာဖြစ်နိုင်လဲ မမ”

“ပြဿနာတက်ကုန်မှာပေါ့ကွာ။ မမကြောင့် ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် လက်သီးချင်းယှဉ်ထိုးကြတယ်လို့ ထင်ကုန်ကြတော့မှာပေါ့။ မမ အရှက်ကွဲမှာပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ ဒီစားပွဲကို လာနေပြီလေ”

“မင်းကို မ၊ သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်။ မင်းက ကျောင်းသားလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဖိုင်နယ်ရီးယား မက်(စ)”

“မမ မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်။ မ မင်းကို ခင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ နော် ... မင်းခ”

ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ဦးတည်လာနေသော ခက်ထန်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ မိုးတွေ ရွာစေချင်သည်။

(၉)

မမြတ်ကုဋေ၏ မိတ်ဖွဲ့ပေးမှုကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ချေး၏ အနီး
ထိခိုက်တွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်မသွားတော့ပါ။

“ဆောရီးနော်။ ကိုယ့်ကြောင့် မင်းမျက်လုံး
တော်တော် ထိခိုက်သွားတယ်ဆို။

ကိုယ်က မင်း သူ့ကို ပိုးရွာထဲမှာ လိုက်နှောင့်
ယှက်တယ်လို့ ထင်လိုက်တာ။ မင်းက သူ့ကားထဲက
ထွက်မလာခင်ကတည်းက ကားနားမှာရပ်ပြီး သူ့ကို
တစ်ခုခု ပြောနေသေးတာကိုး။ ဆောရီးနော် ညီ
လေး”

“ရပါတယ်ဗျာ”

မမြတ်ကုဋေ၏ မျက်လုံးများသည် လွန်စွာ ကူဋေဆယ်ထား

ရဟန်တူ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာတွေကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

အထူးသဖြင့် ပြုံးနေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်နေ၏။

ကျွန်တော် ပြုံးနေပါလျက် မမ ဘာကိုကြောက်နေပါသလဲ။

ခက်ထန်က ပြည်ပဖြစ် မျက်မှန်တစ်လက်ကို ဟန်ပါပါ တပ်ထားရင်။ မျက်မှန်ကိုးကို လက်ခလယ်ဖြင့် ပင့်တင်လျက် ...

“ညီလေးက ဒီဈေးထဲကပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ဈေးသည် မဟုတ်ဘူး။ ဈေးထဲကိုလာတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို

အရသာခံပြီး ငေးကြည့်ဖို့ လာတာ။ လူလစ်ရင် လစ် သလို အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ပေါ့”

ထိုစကားကို ရယ်မောလျက် ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

“မမ”

မမဟု တရင်းတနီး ခေါ်ဝေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အရင်ဦးဆုံး ငဲ့ကြည့်သူမှာ ခက်ထန်ဆိုတဲ့သူဖြစ်၏။

မမ (ခေါ်) မမြတ်ကုဋေက နောက်မှ ငဲ့ကြည့်သည်။

“မမ ဒီဆိုင်မှာပဲ ခဏလောက် ထိုင်စောင့်စေ

ပါလား။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုခက်ထန်နဲ့ တစ်နေရာသွား

ချင်လို့”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ” ... ဟု၊ မမေးဘဲ မမ မျက်လုံးလေး တွန့်ကြည့်နေသည်။

“ကိုခက်ထန်၊ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု လောက် ကူညီပါလား။ ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ ငါးမိနစ် လောက် စကားပြောချင်လို့”

“ရတယ်လေ” ... ဟု၊ ခက်ထန်ပြောသည်။ ထိုရာမှ ထ၏။

“မင်းခ”

မမနှုတ်ဖျားမှ မည်သည့်စကားသံမျှ ထွက်ကျမလာခင် ကျွန်တော်က ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ...

“ခဏလေးပါ မမရဲ့။ ကိုခက်ထန်က ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးချင်း မေးစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ။ ပညာယူနေတဲ့ သဘောပေါ့။ မမ ဒီကပဲစောင့် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ခက်ထန်၏ ခါးကိုပုတ်လျက် ရထားလမ်းကူးတံတားပေါ်သို့ ခုတ်ခဲ့ကြ၏။

မောင်လှမျိုး (မင်းစရာမင်း)

ရထားလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ခွေ
ဈေးတွေတက်ကြောင်း၊ ကောင်မလေးတွေလှကြောင်း၊ ရာသီဥတု
မမှန်ကန်ကြောင်း၊ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ မြင့်မားကြောင်း စသဖြင့် ရထား
လမ်းအတိုင်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ခဲ့သည်။
ကျွန်တော်ပြောသမျှ ခက်ထန်က အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေါ့
တွေဖြင့် စကားကူခဲ့၏။

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျောဘက်တွင်
စောစောက ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည့် ရထားလမ်းကူးတံတား

“ကိုခက်ထန်”

“ပြောလေ ညီလေး”

ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
လက်သီးထိုးကြရင် လူတွေ သိပ်သိမှာမဟုတ်ဘူး
နော်”

“အင်း... တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်သိမလဲ။ သိ
ရင်တောင် ချက်ချင်း မသိနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုမျက်မှန် ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“နှစ်သောင်းတည်းပါ”

မှသာဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

“နှစ်သောင်းဆို များတာပေါ့။ ကွဲသွားရင်
နုမြောစရာကြီး။ မျက်မှန်ချွတ်ထားလိုက်ပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်မှန်ချွတ်ပြီး ခက်ထန်မေး၏။

“ကျွန်တော်က အစ်ကိုတယ်ဘက်မျက်လုံးကို
လက်သီးနဲ့ထိုးမလို့။

မျက်မှန်တပ်ထားရင် မျက်မှန်လည်း ကွဲမယ်။
မျက်လုံးထဲလည်း မှန်စတွေ ဘာတွေ စူးနိုင်တယ်
လေ။ အဲဒါကြောင့် မျက်မှန်ချွတ်ခိုင်းတာပါ”

“ဟင်... ဘယ်လို”

ကျွန်တော် ညာဘက်လက်သီးထဲသို့ ခန္ဓာအနှံ့ရှိ စွမ်းအား
အေးဒေါသတကြီး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

‘ခွပ်’

အမှန်က ခွပ်ခနဲမြည်တာ မဟုတ်နိုင်ပါ။

‘ခွပ်’ ဒါမှမဟုတ် ‘ခွတ်’ ဟူသောအသံကို ခက်ထန်၏
ဘယ်ဘက်မျက်လုံးထဲမှ ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

သူ ထိုးခဲ့စဉ်က ကျွန်တော် ခူးညွတ်မကျအောင် ငိတ်ခိုင်း
သည်။ သူကတော့ ရထားလမ်းပေါ်မှာ ခွေကျသွား၏။

မျက်လုံးကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ပြန်ထမည်အပြု ကျွန်
တော် ညာဘက်ခြေထောက်က သူ့မျက်နှာဆီသို့ ကန်လန်ဖြတ် ကန်ပစ်

မောင်လှမျိုး (ချင်းစောင်းခြေ)

လိုက်၏။

“ငါ့နာမည် မှတ်ထား၊ မင်းခတွဲ။ မင်းလို
ကောင်မျိုး ဆယ်ယောက်လောက်ကို ငါ စွပ်ပြုတ်လုပ်
သောက်နိုင်တယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ပါမလာတာ
မင်း ကံကောင်းတယ်”

ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ကန်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။
နောက်ကနေ ခဲခွဲထုမှာမကြောက်ဘူးလားဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က
စိုးရိမ်စွာမေးမြန်းပါက ...

ကျွန်တော့် အနောက်ဘက်ကို တာတာဟု လက်ငှေ့ယမ်း
ပြခဲ့ချင်သည်။

မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ရင်ဘတ်ကို
ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားရမည့် ခက်ထန်လို ကောင်မျိုးက ဘယ်
ခဲကို ကောက်ကိုင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် အခုချက်ချင်း မိုးတွေ ရွာသွန်းလိုက်စေချင်
သည်။

(၁၈)

အအေးဆိုင်စားပွဲတွင် မမ ရှိမနေတော့။ ဆိုင်ကို ပြန်သွား
ပြီထင်တယ်ဟု ကျွန်တော်တွေးသည်။ ဆိုင်ခန်းများရှိရာဘက်သို့ ကျွန်
တော် ဝင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရတနာပစ္စည်းများ
ထည့်ထားရာ မှန်ပုံများနံဘေးတွင် ထိုင်နေသော မမက ကျွန်တော့်ထံ
သို့ လျှောက်လာသည်။

အနီးအနား ဆိုင်အချို့မှ တချို့သောမျက်လုံးများက ကျွန်
တော်ကိုလည်းကောင်း၊ မမမြတ်ဏ္ဍန္တေကိုလည်းကောင်း တစ်ချက်
လောက်တော့ လှမ်းကြည့်ကြပေလိမ့်မည်။ မမ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေ
တာ အဲဒီမျက်လုံးတွေကိုပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် မမ”

“ခက်ထန်ရော”

စိုးရိမ်စွာ မေးမြန်းသည်။ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာက ခက်ထန် အနာတရဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ခက်ထန်တဲ့ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်နေတာဖြစ်နိုင်သည်။

“ခက်ထန် ပြန်သွားပြီလားဟင်”

ကျွန်တော့်အနီးကပ်ဆုံးသို့ တိုးကပ်လျက် ကျွန်တော့်မျက် နှာကို မော်ကြည့်လျက် မေးမြန်းသောနှုတ်ခမ်းလေးကို ကြည့်မြင်ပြီး ...

ကျွန်တော် ဘာကြောင့် (ရင်ထဲမှာ) လုပ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ တာလဲ။ အဲဒါ ရင်ခုန်တာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ...

တစ်စုံတစ်ခုသော အရာသည် ရင်ထဲ ခြိပ်မဲ့သော ကိုယ်ခန္ဓာ ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ဝင်ရောက်လာတာတော့ သေချာ၏။

သေချာပါသည်။ မည်သူနှင့်မျှ တိုင်ပင်စရာမလို။ မည်သူ ကိုမျှ မေးမြန်းကြည့်စရာမလို။ ထိုအရာသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုအရာကိုသာ ကျွန်တော် နားလည်ဖို့ လို သည်။ ထိုမျှ စောစီးလျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်လာမှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းအံ့သြသည်။

“သူ လာလိမ့်မယ် မမ။ သူလာရင် မ ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ဖို့တဲ့ ဆေးခန်းကိုပဲ မမ လမ်းညွှန် လိုက်ပါ။

သူကတော့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးတွင် မဟုတ်

ဘူး။ မျက်နှာကိုပါ ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“အို ... မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တာလား”

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဈေးဝယ်သူ ငေးကြည့်သူတွေကြားမှာ မမနှင့် ရပ်စကားပြောနေရခြင်းက အားလုံးကို မမလျော့စေသည်။

“ရန်ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာ ကောင်လဲဆိုတာ သိအောင်ပြခဲ့တာ”

“တို့ တောင်းပန်ထားလျက်နဲ့ မင်းခရယ်”

“မမ တောင်းပန်ထားလို့ ရထားလမ်းဘက် ကို သွားတာပေါ့။ ဘယ်သူမှတောင် မသိလိုက်ပါ ဘူး။ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် သိက္ခာမကျစေရ ဘူး”

“စိတ်ညစ်တယ်” ... ဟု၊ ပြောသည်။

မျက်ရည်လဲလဲလေးတွေကို ပါးလုပ်ဝေဝဲစွာ တွေ့ရသည်။

အလွမ်းဖောက်ကားတွေကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်မဝေခဲ့သည့် ကျွန်တော် သူတစ်ပါးတို့ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းမနည်းတတ်ခဲ့သည့် ကျွန် ဆော် အခုတော့ အနားက မျက်ရည်ဝေမှုကြောင့် ရင်ထဲမှာ နင့်လာ သည်။

“ကျွန်တော် ရိုင်းတယ်၊ အပြစ်ရှိတယ်၊ မှား တယ်လို့ ယူဆရင် မမ ကျွန်တော့်ပါးကို ရိုက်ပါ” ခေါင်းခါ၏။

မောင်လှမျိုး (ရှမ်းစာပေ)

“မမ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ ခက်ထန်ကြောင့် ပါ”

“သူ ဆိုးတယ်ဆိုရင် မမအပေါ်ပဲ ဆိုးလို့ရမှာ ပေါ့။ ကျွန်တို့သူတွေက မမမှ မဟုတ်တာ”

“မင်း... သူ့ကို အရူးတစ်ယောက်လို့ မသတ် မှတ်နိုင်ဘူးလားဟင်”

“အရူးက ရပ်ကွက်ကိုးမရှိတာ အရူးရှိတဲ့မိုးမို့ လို့ မလောင်ဘဲနေပါ့မလား မမ။ အရူးမီးရှိတာကို ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ကျွန်တော်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် စမ်းချောင်း (----) လမ်းမှာ နေတယ် မမ။ မင်းခဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်လဲလို့ သိချင်ရင် အဲဒီနားမှာ လာစုံစမ်း။

ကျွန်တော်က ခြင်ကိုက်တာတို့၊ ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်တာတို့၊ ခွေးကိုက်တာ၊ ကြောင်ကုတ်တာ တိရစ္ဆာန်ကိုက်တာတွေကိုပဲ ခွင့်လွှတ်သည်းခံတတ် တယ်။

အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခလုတ်တိုက်တာတောင် ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်ဘူး လူဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ အသိဉာဏ်ရှိတာမ

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်သီး

၈၉

ဆိုရင် မမှားရဘူး။ မှားရင် ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်ဘူး သည်းမခံဘူး”

“မင်းတို့ ရန်ထပ်ဖြစ်ကြဦးမှာလားဟင်”

“မမရှေ့မှာ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပုန်းခိုင်း မကျဲဘူး”

မျက်လုံးချင်း ဘာကြောင့် ကြုံဆုံသွားရတာလဲ။ မမကရော ကျွန်တော့်အကြည့်ကို ဘာကြောင့် ပုတ်ထုတ်မပစ်လိုက်တာလဲ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘေးနားမှာ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြတဲ့ သူတွေအားလုံးကို လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေလို့ပဲ ကျွန် တော် သတ်မှတ်လိုက်မိပြီ။

“မင်း ပြန်တော့နော်”

“ခက်ထန်လာမှာ စိုးလို့လား မမ”

“မမ မင်းကို အကူအညီတောင်းတာပါ။ နှင်

ထုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ခြေလှမ်းတွေက ခွင့်မပြု

“မမ”

မျက်လုံးတွေဖြင့် စကားပြောခွင့်ပေးသည်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ကျွန်တော် မမကို ချစ် တယ်”

မောင်လှမျိုး (သုန္ဒရီမောင်)

“ဟယ်”

“ပြန်ပြန်ဆန်ဆန်ပြောဖြစ်လို့ လျှော့တွက်မယ်
ဆိုလည်း လျှော့တွက်လိုက်ပါ မမ။ တစ်ခုတော့
ပြောထားပါရစေ မမ။ အခု ဒီစကားပြောပြီးတဲ့ အနီ
ကစပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဆန္ဒတိုင်းကို မမ ဘယ်
လိုမှ တားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်
သွားမယ်”

ခြေလှမ်းပြင်သည်။

ယခုမှ ခြေလှမ်းပေါ်သွား၏။

“မင်းခ”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်လိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်နေသည့်တိုင်း
မည်သည့်စကားသံမျှ မကြားရ။

“ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြန်တော့”

လူတွေသာရှုပ်မနေရင် မမ တစ်ခုခုပြောမှာ သေချာသည်
မသေချာတာက မနက်ဖြန်တွေမှာ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတ
တွေလေ။

ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကျန်ရစ်ခဲ့သလိုလို ခံစားရသည်။
ကျွန်တော် ငိုတတ်တော့မလား မသိ။

မုသားဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ငါ့ခြေထောက်တွေ

အသားမာတက်တော့မယ်၊

လေယာဉ်တစ်စီးလောက် ဂုဏ်စမ်းပါ

စိတ်ကို လိုက်ဖမ်းမလို့။

ငါ့မျက်လုံးတွေ

ပဲ့ထွက်တော့မယ်၊

လှေတစ်စင်းလောက် ဂုဏ်စမ်းပါ

မျက်စည်နည်းနည်း လိုချင်လို့။

ငါ့အိပ်မက်တွေ

ပျက်တော့မယ်၊

အိပ်ဆေးတစ်လုံးလောက် ပေးစမ်းပါ

အနာဂတ်ကို လိုက်ရှာမလို့။

အနောက်လိုက်တာ

မလောက်တဲ့ အသက်ရှူနိုးတွေနဲ့

ရင်ဘတ်ကို ဖိဖိပြီး...

ချစ်ခြင်းကို လွမ်းမိပေါ့...

(၁၁)

“သောက်ရှူး”

“ကြောင်”

ရွှေကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
ဆီပြုကြ၏။ ကျွန်တော်က စီးကရက်မီးခိုးငွေတွေကို မှုတ်ထုတ်ပြီး
ဆီလျက်သာနေသည်။

“မင်းက ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး အဲဒီစကား
ပြောခဲ့တာလဲ”

“ဘယ်စကားလဲ” ... ဟု၊ ဖုန်းဝင်းကို ကျွန်တော်ပြန်မေး
ဆိတ်သည်။

“ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေ၊ ဘာကြောင့်
ပြောလိုက်တာလဲ။ ဘာအရှူးထတာလဲ”

မောင်လှမျိုး (ရန်ကုန်မြို့)

ကျွန်တော် ခေါင်းမောလျက် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“မသိဘူးကွ၊ ငါ့ကို မော့ကြည့်နေတဲ့ သူမျက်
လုံးလေးကို ကြည့်ပြီး ပြောချင်စိတ် ပေါက်လာလို့
ပြောလိုက်တာ”

“ခက်ထန်ဆိုတဲ့ကောင် မင်းကို စားနဲ့ လာထိုး
လိမ့်မယ်”

ရွှေကို၏ အားပေးစကား။ ကျွန်တော်က ...

“ဒီကောင်ကို ငါ အစွယ်ချိုးခဲ့ပြီးပြီ”

“အဲဒီ ခက်ထန်ဆိုတဲ့ကောင်ရော၊ မင်းရော၊
တကယ့် ကြောင်တွေပဲ”

ရွှေကိုက ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်
ရင်း ပြောသည်။

“မင်းက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဘာကို ဆိုလိုရမှာလဲ။ ဟိုကောင်ကလည်း
ရှူးကြောင်ကြောင်နဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးနားမှာ တောက်
တဲ့လို ကပ်နေတယ်။ သူပြဿနာနဲ့သူ ရှုပ်နေတဲ့
ဇာတ်ရှုပ်ထဲကို မင်းကပါ ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး ဝင်လိုက်ပြီ”

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် မင်းတို့နှစ်ယောက်
ဘယ်လောက်အထိ အရှူးထကြွဦးမလဲ မသိဘူး။ မင်း
တော်တော် မဟုတ်တဲ့ကောင်ပဲ မင်းခဲ”

မှသာဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

“ရွှေကို ... မမဆီကို ထီးသွားပေးဖို့ ချွန်ပေး
တာလည်း မင်းပဲ။ အခု မင်းတို့ ချွန်ပေးတဲ့အတိုင်း
ငါလုပ်လိုက်တယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... ငါတို့ ချွန်ပေးတာက ပျော်
စေပျက်စေ၊ နောက်ခိုင်းတာကွ။ အခု မင်းက
တကယ်ဝင်ပစ်လိုက်ပြီ”

ဖုန်းဝင်းက ...

“ခက်ထန်ဆိုတဲ့လူကို မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး
မင်း အဲဒီ အမျိုးသမီးကို ရည်းစားစကား ပြောလိုက်
တာလား မင်းခဲ”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး။
မမနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ခဏအတွင်းမှာ ငါ့ရင်ထဲမှာ
ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားမှုကို ငါဖောက်ထုတ်လိုက်တာပဲ”

“မင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်လာလို့လဲ” ... ဟု၊ ရွှေကိုက
အထိုင်ပြီး မေးသည်။

“ချစ်တယ်လို့ ပြောချင်စိတ်ပေါက်သွားတာ
ပဲကွ။ ငါ အဲဒါပဲ ပြောတတ်တယ်”

ဖုန်းဝင်းက ...

“တော်တော် ရှည်လျားကျယ်ပြန့်တဲ့ အချစ်
ဒဿနပဲ”

မောင်ထွန်း (မောင်ထွန်း)

“ငါ တကယ်ပြောချင်စိတ်ဖြစ်လာလို့ ပြော
လိုက်တာကွ ဖုန်းဝင်းရ။ အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး
လား။”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

ရွှေကို ရယ်မောသည်။

စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေကို မျိုချရင်း ရွှေကို နားမလည်စွာ
ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။

“ချစ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာလို့ ချစ်တယ်လို့ ပြော
လိုက်တာ။ အချစ်မဟုတ်ဘူးလား။”

ဖုန်းဝင်းက ခေါင်းခါသလိုလို လုပ်၏။

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ဘာကို မေးတာလဲ”

ဖုန်းဝင်းက မျက်နှာကို ကြည့်လျက် ...

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးတာ”

“အချစ်ဆိုတာ အချစ်ပေါ့ကွ”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

“အချစ်အကြောင်းကို နားမလည်သေးတဲ့
မင်းတို့ကို သနားလို့ရယ်တာ”

“မင်းကရော သိလို့လား”

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ရွှေကိုက ဝင်မေးသည်။

“သိတယ်၊ သိတာမှ မနေ့ကမှ သိတာ”

“ကဲ ... သိရင်ပြော။ ဘာလဲ”

“ဖြစ်သင့်တာ၊ မဖြစ်သင့်တာကို ထည့်မတွက်
ဘူး။ တစ်စုံတစ်ဦးက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်
သူအဖြစ် ချစ်နေချင်တာ၊ ချစ်နေရတာ၊ အဲဒါ အချစ်
ပဲ”

စကားဆုံတွေ့ တိတ်ဆိတ်သွားကြသေးသည်။ ဆေးလိပ်
ခြောက်ထဲသို့ ကျွန်တော် စီးကရက်တို့ကို ထိုးချေလိုက်စဉ် ...
ဖုန်းဝင်းက ...

“ဒါဆို မင်းက မပြတ်ကူခြေကို တကယ်ချစ်
လိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“တကယ်ချစ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်
ချစ်ခဲ့မိတာ”

“ခက်ထန်ရဲ့ အနှောင့်အယှက်ကိုရော မင်း ထည့်မတွက်ဘူး
ဘူး” ... ဟု၊ ရွှေကို မေးသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းရမ်းသည်။ ရွှေကိုက ...

“အဲဒီ မပြတ်ကူခြေအကြောင်းကို မင်း ဘယ်
လောက်သိပြီးပြီလဲ”

“မသိဘူး၊ သိစရာလည်း မလိုဘူး။ သွားရင်း

မောင်လှမျိုး (မင်းစကားပြော)

လာရင်း ငါမြင်တွေ့ မြတ်နိုးလိုက်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ
ဘာအမျိုးအစားလဲ အမျိုးအမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ
ဘယ်လောက် ခိုင်ခန့်မလဲ။ ဘယ်လိုရနံ့ရှိသလဲ
ဘယ်လိုရနံ့ဆိုးမလဲဆိုတာ စဉ်းစားချင့်ချိန်နေဖို့ မလို
ဘူး”

ရွှေကို နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်။

“မင်းစကားက လက်လွတ်စပယ် သိပ်နိုင်
ပြီ မင်းခ”

“လက်လွတ်စပယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာ
လဲ”

“ချစ်တယ်ဆိုတာကို ငါ အပြစ်မတင်ပါဘူး
မထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းချစ်တဲ့သူဟာ ဘယ်သူ
ဘယ်ငါ၊ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်း၊ ဘယ်လို စိတ်ထား
ရှိတယ်ဆိုတာလောက်တော့ မင်း သိမထားသင့်ဘူး
လား”

“သိအောင်လုပ်ရင် သိမှာပါ။ ချစ်တယ်လည်း
ပြောတယ်၊ ကောင်း၊မကောင်း၊ သင့်၊မသင့် စုံစမ်း
တယ်။ ဆန်းစစ်တယ်ဆိုကတည်း အဲဒါ အခု
မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ရွှေစစ်၊မစစ် မှတ်ကျောက်
တင်သလို ဖြစ်နေပြီ”

မှသာပြင်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

“ရွှေစစ်၊မစစ် မှတ်ကျောက်တော့ တင်ကြည့်
သင့်တာပေါ့ကွ”

ကျွန်တော် ပြုံးလျက် ခေါင်းခါသည်။

“ရွှေစစ်စစ်၊ မစစ်စစ် နှစ်သက်နေပါတယ်
ဆိုတဲ့သူအတွက် မှတ်ကျောက်ဆိုတာ လိုသေးလို့
လား သူငယ်ချင်း”

ဖုန်းဝင်း သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ ...

“မင်းပြောတာကို ငါတို့ နည်းနည်းနားလည်ပါ
တယ်။ အဲဒီတော့ မင်းချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မမြတ်ကုန်
ဟာ နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်အောင် မြင့်မတ်တဲ့ ကုန်ရောင်
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့ ငါတို့ ဆု
တောင်းပါတယ်”

"Thank You"

ကျွန်တော် အခုမှသိသည်။ အချစ်ဆိုတာ ပေါ့ပါးစွာ မဝှဲ
နဲ့ လေးနက်တဲ့ လေတံခွန်တစ်ခုဆိုတာလေ။ သူ့မှာ ကြိုးတစ်
ချောင်းပဲ ရှိဖို့လိုအပ်ပါသည်။

(၁၂)

လျှပ်တစ်ပြက်

စူးခနဲ နာကျင်စေတာ
အချစ်တဲ့လား။
ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း ပြုံးပြန်နဲ့
ငါ့ရင်ထဲ
မှန်တိုင်းတွေဖြစ်သွားပြီ။

လေပြည်ညင်းက
မင်းကို...
ထိတွေ့ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။

မောင်လူမျိုး (ရင်းစာရင်း)

အသက်ရှူလိုက်တိုင်း
ငါ့ရင်ထဲမှာ မွှေးပေါ့။

ရက်စက်တယ်လို့
မယူဆပါဘူးကွယ်။
ငါ့ကို မျှော်စောင့်ထိုးလိုက်စမ်းပါ။

ပြတင်းတံခါးပိတ်သွားတဲ့
ဂေဟာတစ်ခုကို ငေးကြည့်သလိုမျိုး
ငါ... ကြုံတွေ့ချင်လို့လေ။

လက်မပြတ် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားရင်တောင်
မင်းရဲ့ ကျောပြင်ဟာ
ငါ... သတိရတိုင်း ရေးဆွဲမယ့်
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပေါ့။
ပန်းချီကားထဲမှာ...
နေပူလိုက်တာကွယ်။

“မင်း... အဲဒီလို မလုပ်သင့်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ မမ”

“တို့ကားနောက်က ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထက်ကြပ်
မကွာ လိုက်လာတာကို ပြောတာ”

ကျွန်တော် မမကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အဝေဆင့်
ဆင်းကြည့်ကာ ပြုံးနေလိုက်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မမ၏ကားနှင့်
ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကို အတူတကွ ရပ်တန့်ထားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် လိုက်လာမှန်းသိလျက်နဲ့ မမက
ဘာဖြစ်လို့ ကားကို ရပ်ပေးရတာလဲ”

မမ မဲ့ပြုံး ပြုံး၏။

“မင်း အိမ်အထိ လိုက်လာမှာစိုးလို့ပေါ့”

မောင်လှမျိုး (ရင်းရင်း)

“ကျွန်တော်က အဲဒီလောက်အထိ သတ္တိရှိမလား”

“မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့က အစ်ကိုနဲ့နေရတာ”

“အစ်ကိုက ဒီအရွယ်အထိ ချုပ်ချယ်သေးလား”

“ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရတာပေါ့။ နှမဆိုတာ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေရရှိသေသင့်တယ်လေ”

“မမဆီကို ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတယောက်အဖြစ် အလည်အပတ်လာမယ်ဆိုရင်ကော”

“တို့အိမ်ကို အလည်လာဖူးတာဆိုလို့ ဆင်တန်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါတောင် သူဝင်ထွက်တာ တို့အစ်ကိုရဲ့ အိမ်။ တို့နေတဲ့အိမ်ကိုတော့ ဘယ်ခဏညီသည်ကိုမှ မဖိတ်ဖူးဘူး”

“တစ်အိမ်တည်းနေတာ မဟုတ်ဘူးလား” .. ဟု ကျွန်တော်မေးသည်။

“အိမ်ဝင်းတစ်ခုတည်းမှာ အိမ်နှစ်အိမ် ရှိတယ်လေ။ တို့က တစ်ယောက်တည်း သတ်သတ်နေတာ ခဏညီသည်တွေ ဘာတွေကိုတော့ အစ်ကိုအိမ်မှာ ခဏညီခံနေကျ”

မှသာပြင်ချောမြူဆော့နှုတ်ခမ်း

မြူကျွန်းသာ အဝင်ဝရောက်တော့ ဝင်ခွင့်လက်မှတ် နှစ်စောင်ကို ကျွန်တော် ဝယ်သည်။

အင်းလျားကန်ရေပြင်ကို နီးကပ်စွာမြင်နေရသော ... စားသောက်ဆိုင်တွင် မမနှင့်အတူ ကျွန်တော်ထိုင်ခွင့်ရ၏။

“မင်းက ကျောင်းမဖွင့်ခင် အလုပ်မလုပ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါဆို အချိန်ပြုန်းနေတာပေါ့”

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှ အချိန်မဖြုန်းဖူးဘူး။ နာရီလက်တံ ရွေ့လျားနေတာကို တစ်ခါမှ အလဟဿ ရပ်ကြည့်မနေဖူးဘူး။ အိပ်မပျော်တဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ တစ်ခုခုတော့ ကျွန်တော် လုပ်နေတာပါပဲ”

“ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

မမက မေးခွန်းထုတ်ပြီး အချို့ရည်ဖန်ခွက်လှလှထဲမှ ပိုက်ဆံလှလှလေးကို နှုတ်ခမ်းလှလှလေးဖြင့် စုပ်ယူမျှီချနေ၏။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂစ်တာတီးချင်တီးတယ်။

ဟိုဟို ... ဒီဒီ လျှောက်သွားတယ်။ အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ခဏခဏ ရောက်ဖူးတယ်။ အိမ်ပြန်လို့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရင် ကျောင်းစာဖတ်ချင်ဖတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အပြင်စာ ဖတ်ချင်ဖတ်တယ်”

မောင်လှမျိုး (ခ) မောင်မြ

“အခုရော”

ဖြတ်ဝင်လာသော မေးခွန်းကြောင့် မမကို ပြုံးလျက် ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်နေစဉ် ...

“အခု မင်း ဘာလုပ်နေလဲ”

“အခုလား”

“အင်း”

“အခု ကျွန်တော် မမမျက်နှာကို ကြည့်နေတယ်”

မျက်နှာထားလေး အနည်းငယ်တင်းသည်။ မျက်တောင်မခတ်သော မျက်စောင်းတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသေး၏။

“မင်း အချိန်မဖြုန်းဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော် အချိန်မဖြုန်းဘူး။ အခု ကျွန်တော် ချစ်သူတစ်ယောက်ရဖို့အတွက် နေ့မအား၊ ညမအား ကြိုးပမ်းရလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကို ပြောပြီး ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ခေါင်းငုံ့လိုက်သဖြင့် မျက်နှာတည့်တည့်တွင် အချို့ရည်ပိုက်တံလေးကို တွေ့၏။ ပိုက်တံလေးကို စုပ်ယူနေမိသည်။ လျှာဖျားပေါ်၌ ချိုသွား၏။ အာခံတွင်း၌ အေးသွား၏။ ရင်ထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြစ်သည်။

“မင်းခ”

ခေါ်သံကြားမှ မျက်လုံးပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မှသာပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“မင်းကို အခုလို စကားပြောခွင့်ပေးတာ ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် မထင်တတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စကားပြောခွင့်မရလည်း ပြောခွင့်ရအောင် ကျွန်တော်လုပ်မှာပဲလေ”

“မင်း ... ချမှတ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်တွေကို နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”
မျက်နှာလွှဲလျက် ကျွန်တော်ပြုံးနေလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ မင်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း မင်း ... ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားက မမရင်ထဲကို ရောက်ရင် ရောက်၊ မရောက်ရင် လေထုရဲ့တစ်နေရာရာမှာ အခုလောက်ဆို ပြန့်ကျဲသွားလောက်ပြီ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် လိုက်မမ်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဘယ်လိုလုပ် ရုပ်သိမ်းနိုင်မှာလဲ”

“တို့ ... မင်းကို လူမှုရေးအရ၊ ချေချေငံငံ ပြောနေတာပါ။ နောက်ရွတ်ရွတ် မလုပ်ပါနဲ့”

“ဆောရီး။ ကျွန်တော် မနောက်တော့ဘူး။ မမပြောချင်တာ ဆက်ပြောပါ”

“တို့ကြောင့် မင်း ... အနာတရဖြစ်ဖူးလို့”

မောင်လှမြို့ (မင်းမောင်မြို့)

အခုလို တရင်းတန်းပြောဆိုနေတာပါ။

ပြီးတော့ မင်းပြောတဲ့ ချစ်စကား ကြိုက်စကားဟာ ခက်ထန်ကို မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး ပြောတဲ့ စကားလို့ တို့ယူဆတယ်”

“ခက်ထန်ဆိုတာ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေကျေနပ်နပ် တုံ့ပြန်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူ ... မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် နေ့ပိုင်းရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ တို့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောရတာလဲ”

ပိုက်လုံးလေးကို ကျွန်တော် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။
“ဖန်ခွက်ထဲက အချိုရည်တွေကို တရစပ် မော့သောက်ပစ်လိုက်၏။

“ဖြေလေ။ မြင်တာတွေ့တာ ဘာမှ မကြာသေးဘဲနဲ့ ချစ်စကားကို ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ”

မမ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဖြေလေ”

“ကျွန်တော် မဖြေတတ်ဘူး”

“ကြိုလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“မမမျက်နှာကို ငေးကြည့်ပြီး ချစ်တဲ့စိတ်

မှသာပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ပေါ်လာလို့ ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒါပဲ ပြောတတ်တယ်။ မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

“တို့မေးနေတာက ဘာကြောင့် မသိမကျွမ်းမရင်းနှီးသေးဘဲနဲ့ ချစ်ရတာလဲလို့ မေးနေတာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်မိသေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ရွှေခွဲကြေးနဲ့ ဘယ်ဟာ တန်ဖိုးရှိလဲ”

“ဒါ လူတိုင်းသိတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ရွှေကို တစ်ခါမှ မပိုင်ဆိုင်ဖူးတဲ့သူက ရွှေထည်ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို မြင်မြင်ချင်း လိုချင်မိတာကို ဘာကြောင့် အခုချက်ချင်းမြင်မြင်ချင်း လိုချင်ရတာလဲလို့ မေးရင် သူ ဘယ်လိုဖြေမလဲ”

“ရွှေက တန်ဖိုးရှိလို့ လိုချင်တာ နေမှာပေါ့” ... ဟု။ မမ

ဆို၏။

ကျွန်တော်က ...

“မမဟာ ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားရမယ့် ရတနာတစ်ပါးပဲပေါ့”

ပြီးသည်ကို မြင်ရ၏။ မဲ့ပြုံးကလေး။

“မင်းက တို့ကိုပိုင်ဆိုင်ချင်တာလား”

“ပိုင်ချင်တယ်လယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြင်နေ

မောင်လှရိုး (မင်းစုရင်း)

ချင်တယ်။ တွေ့ချင်နေတယ်။ အခုလို စကားပြောနေချင်တယ်။

“ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီ အခွင့်အရေးတွေအားလုံးကို တစ်သက်လုံး ရနေချင်တယ် ”

“ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တို့က တားရင်ကော ”

“ မမ တားမယ့်တံတိုင်းက တရုတ်ပြည်က မဟာတံတိုင်းလောက် မကြီးမားနိုင်ပါဘူး ”

“ အဲဒီတံတိုင်းထက် ကြီးတယ် ”

“ ဘာတံတိုင်းလဲ၊ မမရဲ့ တံတိုင်းက ဆက်ထဲလား ”

“ ခက်ထန်က တို့ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းပဲ။ ခု သူရည်းစားလို မချစ်နိုင်တော့ပေမယ့် သူငယ်ချစ်သံယောဇဉ်က ရှိနေတုန်းပဲလေ။ သူဟာ ... တို့တံတိုင်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီထက် ကြီးမားတဲ့ တံတိုင်းတစ်ခု ရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိထားပါ ”

“ တံတိုင်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာ မမရှိနေတာဆို အဲဒီတံတိုင်းကို မကျော်နိုင်တာတောင်မှ တံတိုင်းကျောမှိုပြီး ကျွန်တော် ရပ်နေမှာပါ ”

“ အချိန် မနှောင်းသေးပါဘူး မင်းခရယ်၊ နောက်ဆုတ်နေလိုက်ပါ ”

မှားပြင်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

“ ထွက်ပြီးသား ဆင်စွယ်ကို ပြန်ဝင်အောင် လုပ်လို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရိုက်ချိုးလို့ရပါတယ်။ ”

ကျွန်တော့် ချစ်တဲ့စိတ်က ပြန်ရှုပ်သိမ်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မမကိုယ်တိုင် ရိုက်ချိုးနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါ ”

“ မင်းကို တို့ မမှန်းချင်ဘူးနော်။ တို့ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း ပြောနေတာ ”

လေသံမာ၏။

“ မမ မုန်းရုံနဲ့ ကျွန်တော့်အချစ်က ပျောက်ပျက်သွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ”

“ မင်းအတွက် တို့ဘဝထဲမှာ နေရာမရှိဘူး ”

“ နောက်ဆုံးတန်းက ကျွန်တော့်နေရာပေါ့ မမရဲ့ ”

သက်ပြင်းချသည်။

အင်းလျားကန်ရေပြင် ရေလှိုင်းထသည်။

မချစ်နဲ့လို့ တားဆီးခါမှ ပို၍ပင် ချစ်လာရ၏။

(၁၃)

“ခက်ထန်နဲ့ မမြတ်ကျူနေနဲ့က ယူမလိုလို
တောင် ဖြစ်ခဲ့တာတုနော် မင်းခ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ” ...ဟု၊ ဖုန်းဝင်းကို ကျွန်တော်မေး
ဆိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ သူတစ်ပါး သမီးရည်းစား
ကြားမှာ မင်း ဝင်မရှုပ်နဲ့တော့လေ”

“အခု ရည်းစားမှ မဟုတ်တော့တာ”

ရွှေကိုက စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ကျွန်တော်
နှစ်ယောက်၏ စကားသံတွေကို နားစွင့်နေဟန်တူ၏။ ဖုန်းဝင်းက
ဆင်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ပြီး ...

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူတို့ ပြန်ပြေလည်သွားမယ်”

မောင်လှမျိုး (မင်းဆောင်မြ)

ပေါ့ကွ။ မင်း ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းသလို ဖြစ်နေတယ်”
ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။

“တရားဝင် လမ်းခွဲပြီးသားကွ။ ပြီးတော့ မမ
က ဒီကောင့်ကို ရင်ခုန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကိုတော့ ရင်ခုန်လိမ့်မယ်ပေါ့။ ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ အဲဒီလိုပဲ ယုံကြည်ထား
တယ်”

“အပိုင်တွက်လှချည်လား။ မင်းက ဘာအား
ကိုးနဲ့ အပိုင်တွက်ရတာလဲ”

“အချစ်ကို အားကိုးတယ်လေ။ ငါက မမကို
တကယ်ချစ်တာကွ။

တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုတဲ့စကားကို မင်း
ကြားဖူးမှာပေါ့။

ငါ့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ငါယုံကြည်တဲ့အတွက်
ငါ့ကို မမ ပြန်ချစ်မယ်လို့ ငါ လုံးဝယုံတယ်”

“မင်း ရှားနေပြီ” ... ဟု၊ ဖုန်းဝင်းပြော၏။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ အရှူးအမူးချစ်မယ့် အချစ်
ထုထည်ကိုက ငါ အားကိုးရမယ့် ယုံကြည်မှုပဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေး

မုသားဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

တစ်ယောက် မဖွယ်မရာ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ လိုက်နေ
ရင် ... အဲဒီတုံ့ပြန်မှုက ရဖို့ခဲယဉ်းတယ်။

မာနကြီးလို့ မာနကို ချိုးမယ်ဆိုတာမျိုး၊ ငွေ
ကြေးချမ်းသာလို့ သိုက်တူးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးနဲ့
ကြိုးပမ်းရင် မေတ္တာမမှန်တဲ့အတွက် အလွယ်တကူ
ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ရဲရဲရင်လည်း တည်မြဲမှာမဟုတ်ဘူး။

ငါက မမကို ချစ်ဖို့တစ်ခုတည်း ရည်ရွယ်ထား
လိုက်တာ။ အချစ်ကလွဲလို့ ဘာကိုမှ မလိုချင်ဘူး။
အဲဒီအရင်းခံစိတ်ကြောင့် မမ ငါ့ကို ချစ်ကိုချစ်လိမ့်
မယ်”

ရွှေကိုက စီးကရက်တိုကို မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ ပြာခွက်ထဲသို့
ထိုးချေပြီး ...

“မင်း ပြောတာတော့ မှန်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်
ရှိတယ်၊ လေးနက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမြတ်ကျူနွေဟာ
မင်းအတွက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး မင်းခ”

ရွှေကိုကို ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ပြောလိုက်ကွာ ရွှေကို”

ဖုန်းဝင်း၏စကားသံ ဖြတ်ဝင်လာသည်။ ရွှေကိုပြောမည့်
စကားသံကို ကျွန်တော် ပို၍ နားစွင့်ထားရတော့၏။

“နိုင်ငံခြားမှာ မမြတ်ကျူနွေ လက်ထပ်ရမယ့်

မောင်လှမျိုး (ရင်းစရာမမြဲ)

သူ ရှိတယ်။ စင်ကာပူမှာ။ မကြာခင် ပြန်လာလိမ့်မယ်။
ပြန်လာတာနဲ့ သူတို့ လက်ထပ်ကြလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် မယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားရ၏။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မင်းက ငါတို့သူငယ်ချင်းလေ။ မင်း ဝင်
ရောက် လျှောက်လှမ်းတော့မယ့် တောထဲမှာ ဘာတွေ
ရှိမလဲဆိုတာ ငါတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းကောင်း
ပီသစွာ အရင်လေ့လာထားတာပေါ့။ မင်း တော
မှောက်ပြီး လမ်းပျောက်မှာစိုးလို့ ငါနဲ့ ဖုန်းဝင်း ကြိုတင်
စုံစမ်းထားတာ”

“မင်းပြောတဲ့ သတင်းက ခိုင်လုံလို့လား”

“မမြတ်ကူကြွေရဲ့ ဆိုင်း၊ နှစ်ဆိုင်ကျော်လောက်
မှာ ငါ့အစ်မရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုင်ရှိတယ်။ ငါ့အစ်မက
တစ်ဆင့် ငါ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟာကွာ ... ဒါဆို ငါ့သတင်းက မင်းအစ်မ
ပါ သိသွားပြီပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အစ်မက နှုတ်လုပ်ပါတယ်။ မင်း မမှားတန် မမှားအောင်
သူလည်း ဝင်ကူညီတဲ့ သဘောပါ” ... ဟု၊ ရွှေကို ပြောသည်။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဟာနေ၏။

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ။ သူ့မှာ လက်ထပ်မယ့်
သူရှိရင် သူ ... ငါ့ကို ပြောမှာပေါ့”

“ပြောမှ သိတာ မကောင်းဘူးလေကွာ။
နောက်ထပ် သတင်းတွေရှိသေးတယ်။ ခက်ထန်ဆို
တဲ့ကောင်က သူ့ဆိုင်ကို ခဏဏလာတယ်တဲ့။ သူနဲ့
ခဏခဏ စကားများတယ်တဲ့။

နင် ငါ့ကို မယူနိုင်ဘဲနဲ့ ဘာမှ လာပြီးစောင့်
ရှောက်စရာ မလိုဘူးတို့၊ ဟိုတစ်ယောက်ပြန်လာရင်
ငါ ပြဿနာမရှင်းချင်ဘူးတို့၊ အဲဒီစကားသံဝံ့ကို
ငါ့အစ်မသူငယ်ချင်းက နားစွန်နားဖျား ကြားတယ်တဲ့”

“ငါ ... ငါ ... မမကို မေးကြည့်ရင် ကောင်း
မလားဟင်”

ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်လျက် ရွှေကို ရယ်မောသည်။

“မေးကြည့်စရာ မလိုဘူးလေ။ ငါပြောပြနေ
တာက မပတ်သက်ဖို့ ပြောနေတာ”

“မရတော့ဘူးကွာ။ ငါ တကယ်ချစ်တာ။ ပြီး
တော့ မမမျှော်လုံးတွေကို ငါသိတယ်။ သူ ငါ့ကို
ချစ်လိမ့်မယ်”

ဖုန်းဝင်းက ထအော်သည်။

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ”

မောင်လှမျိုး (ရင်းစရာင်း)

ကျွန်တော့်မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ဖုန်းဝင်း လာရပ်သည်။
ကျွန်တော့်ကို အသေအချာကြည့်လျက် ...

“မင်းခ၊ မမြတ်ကူနေလှတာ ငါတို့ မငြင်းပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း စဉ်းစားပါဦးကွာ။ ခေါင်းအေးအေး
ထားပြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်း။

ECO နဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသားတဲ့ မင်းထက် အသက်
ကြီးတယ်။ ပညာအရည်အချင်းအရပဲ ကြည့်ကြည့်
အသက်အရွယ်ပဲ ကြည့်ကြည့်၊ လုပ်ငန်းခွင်အရပဲ
ကြည့်ကြည့်၊ မင်းလိုကောင်မျိုးလေး ငါးယောက်
လောက်ကို ရောင်းစားနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းလောက်
တော့ ရှိနိုင်တယ်နော်။

မင်းရပ်၊ မင်းရည်၊ မင်းအဆင့်အတန်းနဲ့
သက်တူရွယ်တူထဲမှာ အများကြီးရွေးလိုရပါတယ်။
မင်းကလည်းကွာ ဖျော်စေ၊ ပျက်စက်စွကို အလေး
အနက်တွေ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ။ ငါတို့ကို
အတည်နဲ့ နောက်မနေပါနဲ့ကွာ”

“ဖုန်းဝင်း၊ ငါ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး
မင်းတို့ပြောတာကို ငါပုတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမကိုယ်တိုင် ပြောတာကို ငါ ကြာ
ချင်တယ်”

မှားပြင်ချာမြူသောနှုတ်ခမ်း

ရွှေကို မျက်ခုံးတွန့်သည်။

“နောက်မဆုတ်ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား မင်းခ”

“ရှေ့မတိုးသင့်ဘူးဆိုတာ သေချာရင်တောင်
ငါ ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်နေမှာပါ ရွှေကို။ မှားသွားပြီဆိုပြီး
နောက်ဆုတ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ရက်ပိုင်းလေး တွေကြုံခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို မင်း ဘာကြောင့် စွဲလမ်းသွားတာလဲ
မင်းခ”

“စွဲလမ်းတာ မဟုတ်ဘူး ရွှေကို။ စွဲလမ်းတယ်
ဆိုတာ တပ်မက်ခြင်းတစ်ခုပဲ။ ငါက မမကို တပ်မက်
တာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်တာ။ ချစ်နေချင်တာ”

နစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့သွားကြသည်။

“အချစ်” ဟူသော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မည်သို့ ဘာသာပြန်
ရမည်မသိ။ မည်သို့ ပုံဖော်ရမည် မသိ။

ပင်ယံမှာ ပွင့်လန်းနေသည့် ကျွန်တော့်မြတ်နိုးရာ ပန်းပွင့်
သားကို မထိရက်၊ မတို့ရက်၊ မခူးရက်၊ မစွတ်ရက်ဘဲ (ဘာပန်းပဲ
ဖြစ်ဖြစ်) ကျွန်တော့် ချစ်မြတ်နိုးရာ ပန်းပွင့်လေးအဖြစ် ရှိနေစေချင်
မည်ကို ကျွန်တော်မှတ်ပါး မည်သူတွေများ သိမြင်နိုင်ပါသလဲ။
သိလျှင် ကျေနပ်ပြီ။

အနောက်လိုက်တာ
မလောက်တဲ့ အသက်ရှူနံ့တွေနဲ့
ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး...
ချစ်ခြင်းကို လွှမ်းမီပေါ့။

(၁၇)

မမ၏ ဆိုင်အနီးသို့ ကျွန်တော်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်
ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မမ ဆိုင်ခုံပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်းသည်။
ဆိုင်၏ အရောင်းလုပ်အားရှင်များဖြစ်ကြသော စန္ဒီနှင့် ခင်မြတို့အား
ညီအစ်သမ္မကို မှာကြားသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ထံသို့ ခပ်သွက်သွက်
ဆေး ရောက်လာ၏။

ခက်ထန်နှင့် ကျွန်တော် သူ့ဆိုင်တွင် ဆုံတွေ့ကြမည်ကို
မမ ခိုးရိုက်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် အလျင်
အမြန်ပြေးထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ မမ နှင်ထုတ်သည့် လူတစ်
ယောက် မဖြစ်ခဲ့သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါသည်။

မမက အနက်ရောင် သားရေအိတ်ကို ပခုံးတွင် လွယ်မ၊
ထုတ် ...

မောင်လှမိုး (ရင်းချင်း)

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

မမကိုသာ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကဲ... လာ လာ။ ဒီနားမှာ ငိုတိုးမတ်တတ်

နဲ့ မကောင်းဘူး”

မမ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ကျွန်တော်လိုက်ပါခဲ့သည်။ ယောက်
လမ်းထဲက Joy House မှာ ထိုင်ခွင့်ရ၏။ မမကို စကားမပြောဘဲ
မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

ဘာဂါနစ်ပွဲနှင့် အချီရည်နှစ်ဘူ၊ စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာပြီ
သည်အထိ မမကို ကျွန်တော် စကားမပြောဖြစ်သေး။

“မင်း ... မမဆိုင်ကို ခဏခဏမလာသင့်
ဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောဖြစ်။ ဖားလျားချထားသော
သွယ်လျနက်မှောင်သည့် မမ၏ ဆံပင်ရှည်များပေါ်သို့ မှိန်ဖျော့ဖျော့
အလင်းရောင်လေးတွေ ဟိုတစ်စ သည်တစ်ကွက် ခိုတွယ်လျက်ရှိ၏။

“မင်းဆိုင်ကယ် ဘယ်မှာရပ်ထားခဲ့လဲ” ... ဟု၊ မေးသေး
သည်။

မုသားခြင်ချောမြူသောနှုတ်သီး

“ပန်းချီဆိုင်တွေ ရှေ့မှာ” .. ဟု ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

“မမ”

အချီရည်ပိုက်လေးကို စုပ်ယူရင်း ခေါ်သံလာရာဘက်သို့
ငဲ့စားစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ မမ၏ မျက်လုံးနက်နက်များအား ကျွန်
တော် အပိုင်လိုချင်သည်။

မျက်တောင်ကော့ တစ်ချက်မျှ ဖုတ်ခတ်ပြီးသည်အထိ မမ၏
အကြည့်တွေ ကျွန်တော့်ထံမှ မရွေ့လျားသေး။

“ပြော”

ကျွန်တော် ပြောမထွက်။

မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ဖြည်းညင်းစွာ မှိတ်လိုက်မိသည်။
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်အထိ ရင်ထဲကအမောတွေ မပြေ
သေး။

မျက်လုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ဖွင့်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲတွင် နိုင်ငံခြားသားနှစ်ယောက်နှင့်
အမေအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်
တတ်၏။ လေအေးစက်၏ အငွေ့အသက်သည် ခန္ဓာကိုယ်၏ ပြင်ပကို
အေးစိန်စေသည်။ ရင်တွင်းသို့ ချဉ်းနှင်းဝင်ရောက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့
ပေ။

မမ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် မျက်လွှာ
ဆိုက်သည်။ စားပွဲမျက်နှာပြင်ကိုသာ ငိုက်ကြည့်လျက် ...

မောင်လှမျိုး (ရုပ်ရှင်)

“ကျွန်တော် သိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ သိလိုက်ရမှာကိုလည်း ကြောက်နေတယ် မေ”

“အာကိုလဲ” ...ဟု၊ မမ မေးသည်။ မေးပြီး ဘာဂါကိုခက်ရင်းဖြင့်ဖိကာ စတီးစားလေးဖြင့် ဖွဖွရွရွ လှီးဖြတ်နေ၏။ ကျွန်တော်အသည်း စားဖြင့်ခွဲနေသည်ဟု ခံစားမိလိုက်သေးသည်။

“ခက်ထန်အပြင် တခြား ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ယောက် မမမှာ ရှိသေးလားဟင်”

လှီးဖြတ်ပြီးစ ဘာဂါအတွင်းမှ အသားစတစ်စကို ခက်ရင်းဖြင့်ထိုးစိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလှလှကို ဖွင့်ဟလျက် သွားလှလှလေးများဖြင့်ညှင်သာစွာ ဖိဝါးသည်။ ပြီးနောက် ရေတစ်ခွက်သောက်သည်။ အဆွတ်ရုံသာ သောက်၏။ ရေဖန်ခွက်ငယ်အတွင်း ရေမျက်နှာပြင်သည် သိသိသာသာ မလျော့ပါ။

“တို့က မိန်းကလေးလေး။ အရွယ်ရောက်ပြီ နေပြီ၊ ရည်းစားစကားပြောဖူးတဲ့သူ တော်တော်များများတော့ ရှိနေမှာပေါ့”

မခိုတရုံဟူသော အမူအရာမျိုးကို ယခုမှ ကျွန်တော် နီးကပ်ကပ် မြင်ဖူးရ၏။

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး ပြီးသောဟန်သည် အရာရာကို သိနားလည်ပြီးသား

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်စေ၏။

“တို့ဘဝမှာ အခု မင်းနဲ့စကားပြောနေချိန် အထိ ပတ်သက်မှုတော့အမျိုးသား သုံးယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီအစဉ်မှာ မင်းလည်းပါတယ်။

မင်းလည်းပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဘာကြောင့် ပြောရသလဲဆိုတော့ မင်းကို တို့ဘဝထဲက ပြတ်ပြတ် သားသား နှင်မထုတ်ဖြစ်သေးလို့ပဲ”

“နေရာပေးထားတာလားဟင်” ...ဟု၊ ကျွန်တော် မမေးရဲဘဲ၊ မမေးဝံ့။

စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော အနက်ရောင်သားရေအိတ် မမဖွင့်သည်။ ပြီးနောက် အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ထုတ်ယူပြီး ကျွန်တော်ကို လှမ်းပေး၏။ ကျွန်တော် ယူကြည့်လိုက်ရသည်။

တစ်ပုံက ကျွန်တော်အချစ်တော် ‘ကိုခက်ထန်’ ၏ ပုံ။ နောက်တစ်ပုံကိုတော့ ကျွန်တော်မသိ။ ခက်ထန်ထက်ပင် အသက်ရွယ်ကြီးနိုင်သေးသည်ဟူသော ကျွန်တော် ခန့်မှန်းနိုင်၏။

“သူ ဘယ်သူလဲ”

ချစ်မြတ်နိုးသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တစ်စုံတစ်ဦးအား ပေးလိုက်ရတော့မည့် နှမြောတံသခြင်းမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် မေးလိုက်မိသည်။

“တံတိုင်း။ မင်း ဘယ်လိုမှ ကျော်လွှားလို့

မောင်လှချို (ကုမ္ပဏီ)

မရနိုင်မယ့် တံတိုင်းလေ။ သူ့နာမည်က ခင်မောင်
မောင်တဲ့။ သူက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။
သူ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့ တို့က ကတိပေးလိုက်ပြီဦး
ပြောရင်း ဖန်ခွက်အတွင်းရှိ အချိုရည်များကို ပိုက်လုံး
ငယ်ဖြင့် မွှေနှောက်နေသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖန်ခွက်
အတွင်း ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ နစ်မြုပ်သွားပြီ ထင်ရ၏။

“ဘယ်လိုလဲ။ မင်း နောက်ဆုတ်ဖို့ သေချာ
သွားပြီမဟုတ်လား”
ကျွန်တော် ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။

“ဘုရားဇေ၊ တို့မှာ လက်ထပ်မယ့်သူ ရှိတယ်
လေ။ မင်း နောက်မဆုတ်သေးဘူး။ ဟုတ်လား”
တချို့ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာဆိုလျှင် ဒီအချိန်ဟာ မမရေ
ကျွန်တော် အရက်တွေကို တရစပ်မော့သောက်ပြရမယ့် အခြေအနေ
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိနေတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲ
ရေအေးအေးတွေကိုသာ တစ်စက်မကျန် မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်
ကျွန်တော် မူးသွားလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မင်းခရယ်။ မမ ဖြတ်သ
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးတယ်
မင်း ငယ်ပါသေးတယ်။ မင်း ရင်ဆိုင်နိုင်
မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို မလိုအပ်ဘဲ အသည်းမကျွတ်

ပုသားပြင်ချောမြို့သော့တံခါး

ချင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အသည်းကွဲမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က
လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တယ်။ မရဘူးဆိုရင်
လည်း ရသွားတဲ့သူရဲ့ လက်ထဲမှာ ကျွန်တော်လိုချင်
တဲ့အရာလေး ရှိနေတာကို မြင်နေရရင်ပဲ ကျွန်တော်
ကျေနပ်နေတတ်တယ်”

“မပိုင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့အတွက် မင်း ဘယ်လိုမှ
မခံစားရဘူးလား”

“အနည်းနဲ့ အများတော့ ခံစားရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့
မခံစားရအောင် စိတ်ကို ဖြေမှာပေါ့။

ငယ်ငယ်တုန်းက အတန်းထဲမှာ အဆင့်တစ်
ရချင်ခဲ့တယ်။ ကြိုးစားတယ်။ မရဘူး။ ကိုယ် အဆင့်
တစ်မရပေမယ့် အဆင့်တစ်ရသွားတဲ့ Report Card
လေးကိုကိုင်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကြည်နူးတတ်တယ်။
ငါရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ထက် ငါရရင်
လည်း သူ့လိုပျော်မှာပဲလို့တွေးတယ်။ မနာလိုမဖြစ်
တာတော့ သေချာပါတယ် မမ”

“တို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်
မလဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်မယ်လို့ မင်းတွေးထားလို့

မောင်လှမျိုး (မောင်စုမ္မာ)

မင်းလိုချင်တဲ့အရုပ်ကလေးက သူတစ်ပါးလက်ထဲ
ပါသွားတော့မှာလေ”

“အဲဒီ သူတစ်ပါးလက်ထဲက အရုပ်ကလေး
ကိုပဲ ငေးကြည့်နေမှာပေါ့”

“အဲဒီလက်ထဲမှာပဲ အဲဒီအရုပ်ကလေးက ကျွန်
ပဲ့သွားမယ်ဆိုရင်ကော”

ကျွန်တော် မျက်နှာကြက်သို့ မော့ကြည့်ပေးလာသည်။

“အဲဒီအကျိုးအပဲ့တွေကို ကောက်ပြီး ကျွန်
တော် သိမ်းထားမယ်”

ကျွန်တော်ရင်ထဲကို မမ မြင်သွားဟန်တူပါသည်။ သက်ပြင်း
ခိုးလေး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ကိုခင်မောင်မောင်နဲ့ တို့ လက်ထပ်ပြီး
အထိ၊ မင်းက တို့အနားမှာ ရှိနေမှာလား”

“ကာမေသွပ်မိတ္တူစာရက်ဆိုတဲ့ စည်းမျဉ်းရဲ့
လှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်တော်ရှိနေမှာပါ”

မမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မဲပြုံး၊ လှောင်ပြုံး၊ ခနဲပြုံးတွေ
တစ်စွန်းတစ်စမျှ မတွေ့ရသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။

“မင်းခ ... မင်း ရည်းစားထားဖူးလား”

“ရည်းစားလိုလို ဘာလိုလိုတွေတော့ နှိ
တယ်။ ဟိုသွားဒီသွား၊ ဟိုတွဲဒီတွဲပေါ့”

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“လုံးမထားဖူးဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့မပြောတာ
လဲ”

“ကျွန်တော် ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့သူအပေါ်ကို
နည်းနည်းလေးမှ မလိမ်ညာသင့်ဘူးလို့ထင်တယ်။
အဲဒါကြောင့် အမှန်အတိုင်းပြောတာ”

“မင်းကို မမမှန်သွားမှာကို မင်း မကြောက်
ဘူးလား”

“မမ ... ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ မုန်းမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“အလို ... ကျိန်းသေလှချည်လား”

“ကျွန်တော် မေတ္တာတရားကို ယုံကြည်တယ်။
ကျွန်တော်က မမကိုတကယ်ချစ်တာ။ ဘာအကြောင်း
ကြောင့်မှ ဟန်ဆောင်ပြီး ချစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကျွန်တော် ယုံ
ကြည်တဲ့အတွက် မမရဲ့တုံ့ပြန်မှုဟာ မကြမ်းတမ်းနိုင်
ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ Action to
Reaction ပေါ့”

မမမျက်လုံးတွေ ပို၍လှသွားသည်။

သူ ... ဘာကြောင့်ပြုံးတာလဲဟု ကျွန်တော်မမေးဖြစ်။

“မမကို မင်း အရမ်းချစ်တာပဲလား”

မောင်လှမျိုး (ရင်းရင်းမြစ်)

“မသိဘူး၊ မပြောတတ်ဘူး။ ချစ်တာပဲဆိုတယ်။ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုချစ်တယ်ဆိုတာတော့ အချိန်ကပြောပြလိမ့်မယ်။ ချစ်နေတာတော့ သေချာတယ်မမ”

“ကဲ ... စားလိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဘာဂါပန်းကန်ကိုယူပြီး မမ လိုးဖြတ်နေသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ တိုးပေး၏။

ကျွန်တော် မစားဖြစ်သေး။ စားချင်စိတ် မရှိသေး။ အချို့ရင်ဖန်ခွက်အတွင်းမှ ပိုက်တံလေးကိုဖယ်လျက် အချို့ရည်တစ်ခွက်မျှ မသောက်ဖြစ်သည်။

“မင်းကို မမ တစ်ခုတောင်းပန်ထားရဦးမလား၊ မင်းနဲ့ ခက်ထန်ကို ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်စေချင်ဘူး”

“သူထိုးတာကို ကျွန်တော်ငြိမ်ခံနေရဦးမှာလား” ... မမေလိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ဘာမှထပ်မဖြစ်ဖို့ သူ့ကိုလည်း မမ ပြောထားပြီးသား။ မင်းလည်း သူ့ကို ဘာမှထပ်မမိပါနဲ့တော့။

ခက်ထန်က မိဘကိုလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သတ္တိတူ။ အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို မမက အခုလို သူ့ချင်းသံယောဇဉ်မျိုးထက် ပိုပေးမှာမဟုတ်ဘူး။

မှသာပြင်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

မင်းသိစေချင်လို့ မမပြောတာ။

သူ့ မပြတ်သားမှုကြောင့် မမဘဝက ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးသွားရတယ်။ မိဘနဲ့မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ခက်ထန်ကို အရွဲ့တိုက်ပြီး Propose လုပ်ထားတဲ့ ကိုခင်မောင်မောင်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တာ”

ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ပြန်ပေးလျက် ကျွန်တော်က ...

“ဒါဆို အဲဒီကိုမောင်မောင်ကို မမက မချစ်ဘူးပေါ့”

ခေါင်းငုံ့လျက် မမ ပြုံးသည်။

“မမ”

မော့ကြည့်သောမျက်ဝန်းလေးကို ငေးကြည့်လျက် မြတ်နိုးခဲ့သည်။

“လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ ချစ်ခြင်း တစ်ထပ်တည်း မကျဘူးဆိုတဲ့စကား မှန်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် မမဆီက လက်ထပ်ခွင့်ထက် ချစ်ခွင့်ကိုပဲယူပါရစေ”

အပြုံးအားလေး လျော့ပါးသွားသော်လည်း မမ ပြုံးနေပါသေးသည်။

(၁၅)

မမ ...ဟု ကျွန်တော်ခေါ်သော မမြတ်ကူနေအား
ကျွန်တော် တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူနှင့်ဝေးလွှင်
ကျွန်တော် မသေနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင် ခံစား
တမ်းတမ်းမည်ကတော့ သေချာပါသည်။ မဝေးရပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်း
ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။ ဆုတောင်းမပြည့်သည့်အဆုံး ဝေးရင်လည်း
ခေးစေတော့။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ချစ်သူအတွက် ချန်လှပ်ထားသော
နေရာတွင် မမကို ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်သိမ်းဆည်းခွင့်ရလျှင်ပင်
ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ဖြေသာနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဝုန်းဒိုင်းကြ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပင်လယ်ရိုင်းလုံးများ
ကြောင့် ကျောက်ဆောင်၊ သောင်ကမ်းတွေ ပဲ့ကြွေတိုက်စားခြင်း

မောင်လှဗို (ရင်ချောင်းခြေ)

ခံရသည်လည်း ရှိ၏။ ဝန်းဝိုင်းမကြာဘဲ အနားသစ်ကမ်းစပ်တွေကို ညင်သာစွာ စီးဆင်းလျက် တဖြည်းဖြည်းတိုက်စားနိုင်သော စမ်းချောင်း ငယ်လေးတွေလည်း ရှိတတ်သည်။

မမသည် ကျွန်တော် နှလုံးသားကမ်းခြေသို့ ဝန်းဝိုင်းကြကာ ဝင်ရောက်တိုက်စားစေသော ပင်လယ်လှိုင်းမျိုး မဟုတ်။ အသည်းနှလုံး ၏ ပြေးလမ်းတစ်လျှောက် ခွေခွဲညင်သာစွာ စီးဆင်းဝင်ရောက်လာ သော စမ်းချောင်းငယ်လေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ လှိုင်းမထန်သော်လည်း တိုက်စားလျက်ရှိ၏။ လေမပြင်းသော်လည်း စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။

ရင်ထဲသို့ မမ ... ဝင်ရောက်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ ချစ်ခြင်း တရားသည် မမထံသို့ ပူးကပ်လျက် ကျွန်တော့်ရင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အကျိုးအကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံစွာဖြင့် မမကို ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်၏။ ဘာကြောင့် ချစ်မိတာလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ကျွန်တော် မကျေနပ်

အချစ်သည် အကြောင်းပြချက်မရှိ၊ အကျိုးကျေးဇူး မမျှော် ကိုး။ အချစ်မှာ အရောင်မရှိ၊ အဆင်းမရှိ၊ အနံ့အရသာမ ရှိ၊ အသွေး အရောင် အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှုမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ...

အချစ်မှာ မမြင်သာသော အရောင်ရှိသည်။ မသေချာသော အဆင်းရှိသည်။ သံယောဇဉ် ရနံ့သင်းသင်းပျံ့ပွဲရှိသည်။ သစ္စာ ခိုင် မြဲခြင်းမခိုင်မြဲခြင်းအပေါ် မူတည်၍ ချစ်ခြင်း၏ထုထည် အတိမ်အနက်ကို ခွဲခြားနိုင်လေသည်။

မှားမြင်ချောမြူသောနှုတ်သစ်

ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်ရတာလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်ပါ။ မမနေရာမှာ မမဖြစ်နေတာကိုက ချစ်ခြင်းဖြစ် နေပေသည်။ ဒါကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ သိ၏။

ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက် လက်ထပ်ရမည့်သူတစ် ယောက်အကြား သူ့ဘာသာရောက်ရှိနေသည့် မမလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့ခြင်းအား ရှုထွပ် မှီက ခံခြင်းဟု သူငယ်ချင်းတွေ အပြစ်ဖွဲ့ကြ၏။ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို သိမိ လျက် မသိချင်ဟန် မလွမ်းချင်ဟန်ဆောင်ကာ မျှော့ပါ ကပြနေသူဟု ကျွန်တော့်ကို ထင်မြင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော် မည်သို့မျှ ကွယ် တာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဟု တော်တော်များများက ပြောကြ သည်။ ထိုစကား မှားပါသည်။ အချစ်မှာ ချစ်သောမျက်စိ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးပြီးပြီးချင်း ဖုန်းဝင်းနှင့် ရွှေကို ငို ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော် စက်ပြန်သတ် လိုက်ရသည်။ ဖုန်းဝင်းက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ မဆင်ဆင် ...

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မောင်လှမျိုး (မင်းမောင်မြ)

“ငိုလ်ချုပ်ချေး”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကြောင့် ရွှေကိုက ပြီးလျက်ကြည့်
နေ၏။ ဖုန်းဝင်းက ...

“ငါတို့ပါ လိုက်မယ်”

“မလိုက်နဲ့။ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေ ကိုက်လိမ့်
မယ်”

“နောက်မနေနဲ့ မင်းခ၊ မင်းဒေါ်မိကို ငါတို့
တိုင်ရမလား။ မင်း အသွားအလာဆင်ခြင်မလား။ ဒါပဲ
... ပြော”

“အိမ်ကို ဘယ်လိုတိုင်မှာလဲ” ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“ငိုလ်ချုပ်ချေးထဲက မိန်းမရှုပ်တစ်ယောက်ဆီ
ကို မင်း ... သွား သွားနေတယ်လို့ တိုင်မှာပေါ့”

“မမကို ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမရှုပ်လို့ ပြောရတာလဲ
ဖုန်းဝင်း”

“မိန်းမပျက်လို့ ပြောရမှာ အားနာလို့”

“ဟာ”

အမှန်တကယ်က ဖုန်းဝင်း၏မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဆွဲထိုး
လိုက်သင့်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း။

“မပြောသင့်ဘူးကွာ။ မင်းစကား ကြမ်းလွန်း
တယ်”

မှားပြင်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

“မကြမ်းဘူး။ မင်း မကျေနပ်ရင် ငါ့ကိုဆွဲထိုး
လိုက်”

“တီးတိုးပြောလေကွာ” ... ဟု၊ ရွှေကို သတိပေးသည်။
ကျွန်တော့်အိမ်ထဲတွင် မည်သူမျှမရှိ။

“ရည်းစားဟောင်းလည်း ရှိတယ်။ လက်ထပ်
မယ်ဆိုတဲ့လူလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီလို ရှိလျက်နဲ့ မင်းကို
ပါ လက်ခံစကားပြောနေတယ် ဆိုကတည်းက အဲဒါ
ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“မမနဲ့ ငါနဲ့က သမီးရည်းစား မဟုတ်သေး
ဘူး။ ဖုန်းဝင်း”

“ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ်လေ။ မင်း ပတ်
ကို မပတ်သက်သင့်ဘူး။ မိန်းမကောင်း ပန်းပန်း၊
တစ် ပွင့်တည်းတဲ့။ မင်း မမမြတ်စွာကြွေက အခုလော
လောဆယ် ယောက်ျားဘယ်နယောက်နဲ့ ပတ်သက်
နေသလဲ။ မင်း မသိဘူးလား”

“သိတယ်”

“သိရင် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပတ်သက်နေရတာ
လဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဆီကိုတောင် မင်း အသွား
အလာ ဖြတ်ထားတယ်။ ဘာသဘောလဲ မင်းခ”

“မင်းတို့ တားမှာစိုးလို့”

မောင်လှချို (ရင်းစာရင်း)

“မင်းမှာ အသိဉာဏ်မရှိတော့ဘူးလား၊ မင်းခ”

“ရှိတယ်။ သိတယ်။ သိလျက်နဲ့ ချစ်နေတာကို ငါ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ မချစ်အောင် နေရမှာလဲ”

“မင်း အဲဒီအမျိုးသမီးဆိုတာ ဘာမျှော်လင့်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မမျှော်လင့်ဘူး။ ငါက ချစ်နေတာ”

“အေး။ မင်းချစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဘေးမှာ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိနေတာကို မင်း ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား”

“ခံစားရတယ်”

ထိုအဖြေစကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်ရင်ထဲ နှင့်သွားရသည်။

“မင်း မမြတ်ဏ္ဍခြေကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်လား”

“အေး။ တကယ်ချစ်တာ”

“တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ရအောင်ယူ၊ အနားမှာရှိမယ့် အမှိုက်တွေကို အကုန်ရှင်းပစ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ”

“လောလောဆယ် မမက ငါ့ချစ်သူမှ မဟုတ်ဘဲ”

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“ရွှေကို... ငါတို့ ခိုလှုံချစ်ရေးထဲ လိုက်သွားမယ်” ...ဟု ဖုန်းဝင်းက ရွှေကိုဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြောသည်။

ရွှေကို ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဟာ ... ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲကွာ”

“မင်း ... အချစ်တွေ အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင်

ငါတို့ ကူညီပံ့ပိုးမလို့”

ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးသည်။

“ဖုန်းဖုန်းဒိုင်းဒိုင်းတော့ ဘာမှမလုပ်နဲ့နော်”

ကျွန်တော် အသနားခံစွာပြောသည်။ ရွှေကို စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော။ ဖုန်းဝင်းက ...

“မင်းမမကပဲ ယောက်ျားတွေအပေါ် လူလည်ကျနေတာလား။ မင်းကပဲ အနေတာလားဆိုတာ ငါတို့သိချင်လို့ပါ။ လာပါ။ ကြောက်မနေပါနဲ့။ သွေးထွက်သံယို ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။

မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေဟာ မင်းအပေါ် ကန့်ကွက်ချင် ကန့်ကွက်မယ်။ ဟန့်တားချင် ဟန့်တားမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘာလုပ်လုပ်၊ မင်းအနားမှာ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင် သိစေချင်လို့ပါ”

“မင်း ... ဘာလုပ်မလို့လဲ ဖုန်းဝင်း”

မောင်လှမျိုး (မင်းရဲအောင်)

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ မင်းဘေးနားမှာ ရပ်ပြန်ပါ။ မင်း အသလောက် မင်းအပေါင်းအသင်းတွေ မအဘူးဆိုတာ ပြချင်လို့ပါ”

“ငါ မအပါဘူးကွာ၊ ငါသိပါတယ်။ သိသိနဲ့ ငါ ငြိမ်နေတာပါ”

“အေး... အဲဒါကို ငါတို့ လက်မခံဘူး” ... ဟု ပြောပြီး ဖုန်းဝင်း ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်သည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှ ရွှေကို လိုက်ပါခဲ့၏။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ပြောဆိုခဲ့ကြသည့်အထဲတွင် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ အမှားမပါသည်ကို ကျွန်တော် လေးနက်စွာ လက်ခံထားပါသည်။ သိသောအသိကို ချစ်သောအချစ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားချင်ပါသေး၏။

(၁၆)

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲသို့ ရောက်လာကြပြီး ရတနာပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တန်းသို့ ဝင်ခါစတွင် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေရ၏။

စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် တွက်ကြည့်မှ စိတ်တူကိုယ်တူ သူငယ်ချင်းဆို၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ မလိုက်ခဲ့ကြနဲ့ကွာ ဆိုလည်း ဇွတ်လိုက်မည့်ကောင်တွေ။ စိတ်ဆိုးချင်ဆိုးရောဆိုပြီး ပစ်ပစ်ခါခါပြောဆိုလိုက်မည်ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ဆိုးမည့်ကောင်တွေ မဟုတ်။ ကျွန်တော်က သူတို့အပေါ် ဆိုးဆိုး၊ သူတို့က ကျွန်တော့်အပေါ် ဆိုးဆိုး လက်သီးလက်မောင်းတန်း ဖြစ်ခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။

ထိုမျှအထိ သည်းခံချင်သော သူငယ်ချင်းတွေမို့ ကျွန်တော့်မှာ အခက်တွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် သည်နေ့အဖို့ ရွှေကို ကျွန်တော့်

မောင်လှမြို့ (မင်းသားမင်း)

ကို တော်တော်လေး စိတ်ချနေပုံရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စကားကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်မပြောဘဲ ဖုန်းဝင်းကသာ ကရားလွှတ် ပြောဆိုနေလေ၏။

ရွှေကို၏ အကျင့်စရိုက်က (ဖုန်းဝင်းအပေါ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်အပေါ်ဖြစ်ဖြစ်) မကျေနပ်တာရှိလျှင် စကားကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမပြောတော့ချေ။ ပြောစရာရှိလျှင်ပင် ကြားလူကိုသာ ပြောခိုင်း၏။

ဒါကို သိလို့... “ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကို ဘာကြောင့် စကားမပြောတာလဲ” ...ဟု၊ မေးမိပါက ဘာမှ မဖြစ်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ သူ ပြုမူနေတတ်သည်။ “ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ စကားမပြောတာဘဲ အဆန်းလုပ်လို့၊ ပြောစရာရှိမှ ပြောမှာပေါ့... ဟု၊ ဆိုကာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ပြန်နေတတ်၏။

သူ့အကြောကို သိသဖြင့် ကျွန်တော် ဘာမျှမဖြေရှင်းတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ စကားဝင်ပြောခြင်း စကားစမြဲသည် သူ့စိတ်ပြေပျောက်ခြင်းဟု ကျွန်တော်ရော ဖုန်းဝင်းရော သိထား၏။

ဖုန်းဝင်းကတော့ မကျေနပ်စရာရှိလျှင် လိုအပ်သည်ထက် နှစ်ဆလောက်ပိုပြောသည်။ လိုအပ်သည်ထက် ဒေါသကို နှစ်ဆပိုကြွေတတ်သည်။ သူ့ကို ပြိုင်ပြီးပြောလေ သူ့စကားက ပိုကြမ်းလာလေ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အတိုက်အခံပြောနေသမျှ ဒေါသ နှစ်ဆသုံးဆယ် ကြီးလာတတ်သူဖြစ်၏။

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်သီး

သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အတိုက်အခံပြောဆို စကားများပြီး ဒေါသဖြစ်လာပြီဆိုလျှင်တော့ သူ ဘာမျှမလုပ်။ သူ့ကိုယ်သူသာ သူလုပ်သည်။

ဓာတ်တိုင်ကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလျှင် ထိုးသည်။ အုတ်ခဲကျိုးတွေ၊ ခဲလုံးတွေကို ခြေဖြင့် ကန်ချင်ကန်သည်။ ‘တက်’ တခေါက်ခေါက် လုပ်တတ်သေး၏။

သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မဟုတ်ဘဲ တခြားသူနှင့် စကားများရန်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင်တော့ ဖုန်းဝင်းကို နိုင်အောင်ဆွဲပေတော့။ မဆွဲနိုင်လွှဲနိုင်လျှင် တစ်ဖက်လူသည် လွန်စွာကံဆိုးသောသူ ဖြစ်ရရှာပေသိမ့်မည်။

အခုလည်း ကြည့်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ဝင်လာသည်နှင့် သူ့ကျွန်တော်ကို မကျေနပ်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် မမ၏ဆိုင်ရှိရာသို့ သူ ခြေဦးလှည့်သည်။ ကျွန်တော်က ...

“မင်းတို့ပါရင် မသွားဘူး” ...ဟု၊ တဲ့တိုးပြောသည်။ သူ့ကို ဖုန်းဝင်း တရုန်းရှားဖြစ်၏။

ရွှေကိုကတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။

“မင်းတာသား သွားတာသွားပေါ့၊ ငါတို့ပါလာတာနဲ့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးလို့ပေါ့”

“ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ဘူး။ မင်းရဲ့အသွားအလာ”

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (သုတေသန)

ကို ကြည့်ရုံပဲ”

“ငါ သိတယ်ဖုန်းဝင်း။ မင်း ပြဿနာရှာ
လိုက်လာတာ”

ရွှေကိုက ကျွန်တော်နှင့်ဖုန်းဝင်းကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး...

“ကဲ... မင်းခါ ငါတို့ မင်းနဲ့အတူ လိုက်ရမ
လား။ မလိုက်ရဘူးလား။ တစ်ခွန်းတည်းပြော
မလိုက်ရဘူးဆိုရင် ငါပြန်မယ်။ ဖုန်းဝင်း... မင်း
နေချင်နေခဲ့”

“ရွှေကို”

ခြေလှမ်းပြင်သော ရွှေကိုကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲလိုက်တာ

“မင်းကို မလိုက်စေချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ
ဒီကောင် တစ်ခုခုလုပ်မှာစိုးလို့ပါလို့ ငါပြောနေတာ”

“မင်းကို အကျိုးယုတ်အောင် လုပ်လိမ့်မယ်
မင်းထင်နေလို့လား မင်းခါ”

တွေဝေစဉ်းစားချိန်ပင် မဖေးဘဲ၊ ရင်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်
သည့် အမေးစကား။

“မထင်ပါဘူး”

“မထင်ရင် ဖုန်းဝင်း ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြော
ပြော၊ မင်းရော၊ ငါရော လက်ပိုက်ကြည့်နေသ
တယ်။

မှားပြင်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

သူ... မဟုတ်တာလုပ်လို့ မင်း အထိခိုက်ခံရ
မယ်ဆိုရင်တောင် မင်း... ကျေကျေနပ်နပ် ငြိမ်ခံနေ
သင့်တယ်။ ငါနဲ့ ဖုန်းဝင်းနဲ့က မင်းသူငယ်ချင်းတွေလေ
ကွာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်မိသည်။

“အေးကွာ Sorry။ ငါ နည်းနည်းမှန်သွား
တယ်။ ငါ မမဆိုင်ဘက်ကို သွားမလို့၊ ငါ့ကိုတွေ့ရင်
သူ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် အအေး
ဆိုင်ထိုင်ကြမှာ”

“မင်းနဲ့သူနဲ့ အတူတူထိုင်ပေါ့။ ငါနဲ့ရွှေကိုနဲ့က
သတ်သတ်ထိုင်မယ်”

ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ပါသည်။

နံဘေးမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကောင်မလေးတွေကိုပင်...

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး ဂရုမပြုမိတတ်ကြတော့ချေ။

ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့မြင်လိုက်သဖြင့် မမမျက်လုံးလေး
သွားသည်။ သူ့နံဘေးမှ ခက်ထန်က ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့

မောင်လှမြို့ (ရင်းရင်း)

တစ်ချက်ကြည့်၏။

“ဟိုမှာ မင်းယောက်ျား ရောက်နေတယ်။ မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

ဖုန်းဝင်းက ဆိုင်အတွင်းသို့ ခါးထောက်ကြည့်ပြီး မေး၏။

“သူရှိရင် ပြဿနာမဖြစ်ကြဖို့ သူ့ကိုရော ငါ့ကိုရော မမ မှာထားတယ်ကွ။

ငါတို့ တစ်နေရာရာမှာ သွားထိုင်ကြရအောင် ကွာ။ မမ ငါ့ကို မြင်သွားပြီပဲ။ တအောင့်ကြာရင် ငါ့ဆီကို မမလာလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... မင်းခါး မင်း ... ကွာ၊ မင်း ... ဇာတ်လမ်းကြီးက မလှဘူးကွ။

မင်း ... ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဘေးမှာ သူနဲ့ချစ်ကြိုက်ဖူးခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ သူ့ရည်းစားဟောင် ထိုင်နေတာလေ။ အဲဒါကို မင်း ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေနိုက် တယ်။ ဟုတ်လား”

“ငြိမ်နေလို့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဟုတ်လား။ မင်း မြတ်နိုး ကို ပြောဖူးတယ်ဆို၊ ငါ့မှာသာ ရည်းစားရှိရင် ငါ့ရည်း စားသူများနဲ့ တွဲကတာကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆွဲထိုးပစ်မယ်လို့ မင်းပြောဖူးတယ်လေ”

မှားပြင်ချာဖြူသောနှုတ်ခမ်း

“အဲဒီလို ထိုးလားကြိတ်လား ဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါ့ကို မမက ကြိုပြီးတောင်းပန်ထားတယ် ဖုန်းဝင်း”

“မင်း ... အရမ်းအောက်တယ်ကွာ၊ မင်းခါး”

ရွှေကိုက ...

“အဲဒီအမျိုးသမီးက နောက်ထပ် တခြားသူ တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေကို ရော မင်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ”

“ငါ ... အဲဒါတွေ ထည့်မတွေးထားဘူးကွ။ လောလောဆယ် မမကို ငါချစ်နေချင်တာပဲ သိ တယ်”

ဖုန်းဝင်း ‘တက်’ ခေါက်သည်။ မြတ်ကူခြေရွှေဆိုင်အတွင်း ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ထွက် ဝင်ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော် သက်ပြင်း ခုခံသည်။ ရွှေကိုနှင့်အတူ ခြေလှမ်းမှန်စွာဖြင့် ဖုန်းဝင်းနောက်သို့ ဆိုက်သွားရတော့၏။

“ရွှေ ဘယ်ဈေးလဲ”

ဖုန်းဝင်း၏ မေးမြန်းစကား။

မမက ကျွန်တော်တို့ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေ သည်။

“သုံးသောင်း”

ခက်ထန်၏ အဖြေ။

မောင်လူမျိုး (ရင်းစာအုပ်)

ဖုန်းဝင်းက ...

“ခင်ဗျားက ဆိုင်ရှင်လား”

ခက်ထန်က ဖုန်းဝင်းကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်တို့သိထားတာက ဒီအမျိုးသမီးက ဒီဆိုင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ပဲ။ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ဆိုင်မဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရတာလဲ။ ဘာလဲ။ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်လို့ အထင်ခံရလည်း မနည်းဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

ခက်ထန်က ကျွန်တော်နှင့် ရွှေကိုကို တွေ့သွားသည်။

“မင်း ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ”

“ခက်ထန်။ ဒါ ငါ့ဈေးဆိုင်နော်။ လမ်းဘေး မဟုတ်ဘူး”

မမ၏ အဟန့်စကား။

“ရွှေဈေးက သုံးသောင်းဈေးပါ။ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ဖုန်းဝင်းကို မေးပြီး မမက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ခလောက်ကလေးတစ်ခုလောက် လိုချင်လို့ ခလောက်မရှိရင်လည်း ခြုံလုံးလေးတစ်လုံးလောက်”

မှသာပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“အဲဒါတွေတော့ မရှိဘူး။ ခေါင်းလောင်းလေးတွေတော့ တယ်” ... ဟု မမ ဖြေသည်။

နံဘေးရှိ အကူကောင်မလေးနှစ်ယောက်အနက် စန္ဒီဆိုသော ကောင်မလေးက ...

“ကလေးဆွဲဖို့လား”

“ကလေးဆွဲဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ထဲမှာ နွားတစ်ကောင်ပါလို့ ခြုံဆွဲပေးမလို့”

ဖုန်းဝင်းအပေါ် ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးရက်ပါ။ ဖုန်းဝင်း၏ စကားကြောင့် မမ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေပေလိမ့်မည်။

“ခေါင်းလောင်းတော့ မယူတော့ဘူးနော်။

စိတ်မရှိနဲ့”

စကားရပ်ကာ ခက်ထန်အား တည့်တည့်ကြည့်လျက် ဖုန်းဝင်းက ...

“ခင်ဗျားကတော့ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်မဟုတ်တဲ့ အတွက် ရွှေဈေး မမေးတော့ဘူး။ ကောက်ရိုးဈေးပဲ မေးမယ်။ ဒီဈေးထဲက လူတော်တော်များများက ခင်ဗျားကို ပြောနေကြတယ်။ ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ ခွေးတဲ့”

‘တောက်’

ခက်ထန် ထိုင်ရာမှ ထဖို့ဟန်ပြင်သည်။

မောင်လှမျိုး (ဆင်းစောင့်ခြံ)

“ခက်ထန်... ဒါ... ငါ့ချေးဆိုင်နော်။ မင်း
တို့လည်း သွားတော့နော်”

ဖုန်းဝင်းက မမစကားကိုပင် ဂရုမပြုတော့။

“ဟေ့ကောင်... ဆွဲမယ့်လွဲမယ့်သူတွေ ရှေ့
မှာ ဒေါသဖြစ်မပြန်နဲ့။ မင်း တကယ်မကျေနပ်ဘူး
တကယ်မှိုက်တယ်ဆိုရင် Living Colour ဆိုင်ရေ
ကိုပဲ လိုက်ခဲ့။

စိတ်ချ... သုံးယောက်တစ်ယောက် ဝိုင်း
မထိုးဘူး။ မင်းကို တစ်ယောက်ချင်းပဲ ရိုက်မယ်”

ပြောပြီးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ခက်ထန် မျက်ထောက်နီဖြင့်
ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကျွန်တော် မမကိုပင် လှည့်မကြည့်ရဲ။

(၁၅)

အအေးဆိုင်တွင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ထိုင်ကြသည်။
ကျွန်တော်လည်းပေးသော စီးကရက်ဘူးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်
တို့ယူပြီး ရွှေကို စီးညှိသည်။ ဆေးလိပ်ငွေတွေကို ရှိုက်ထုတ်ပြီး...

“ခက်ထန် လိုက်လာရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မ
လဲ ဖုန်းဝင်း။ ဈေးထဲမှာ ရန်ဖြစ်တာ မကောင်းဘူး
ထင်တယ်”

ဖုန်းဝင်းက...

“ရန်ဖြစ်တာပဲ နေရာရွေးပြီးဖြစ်ရမှာလား။

သူထိုး ကိုယ်ထိုးပေါ့”

“လာမှာမဟုတ်ပါဘူး”... ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”... ဟု ရွှေကိုမေး၏။

မောင်လူမျိုး (ရင်းရင်း)

“ခက်ထန်က နာမည်ကသာ ခက်ထန်၊ လူက ငပျော့။ သူ ... လာရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မမကလည်း သူ့ကိုမလာအောင် တားမှာပဲ”

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကျွန်တော် စီးညှိပြီးနောက် ...

“ဖုန်းဝင်း၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ အရမ်း hot လိုက်ရတာလဲကွာ။ သူငယ်ချင်းအားကိုးနဲ့ လာရမ်းတယ်လို့ ငါ့ကို ထင်ကြတော့ မှာပေါ့”

“ဒါ မင်းအတွက် ငါ ဝင်ကြမ်းရတာ။ ဘယ်နှယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘေးနားမှာ တောက်တဲ့ကပ်သလို ကပ်နေတာ။

ကာယကံရှင် မိန်းကလေးက လက်မခံတော့ ပါဘူးဆိုတာတောင် အရှက်မရှိ၊ တွယ်နေတာ။

အဲဒီလိုကောင်မျိုးက မညာမတာ ပြောတာတောင် အရှက်ရှိမယ့်ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။

မင်းမမကလည်း မလည်ရှုပ်ပဲ။ သံယောဇဉ်က သံယောဇဉ်ပေါ့။ ရှင်းစရာရှိ ရှင်းပစ်လိုက်ပေါ့။

အခုတော့ ရည်းစားဟောင်းလည်း မပတ်သက်ဘဲ မှနေ။ မင်းကိုလည်း ပက်ပက်စက်စက် မငြင်း၊ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ လူကိုလည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်။ အဲဒီဇာတ်ကို ဘာဇာတ်လို့ မင်း

မုသားဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

နာမည်ပေးမလဲ မင်းခ”

သူ စကားကြမ်းတော့မည်ကို သိသဖြင့် ကျွန်တော် လက်ကာလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ မမက ခက်ထန်အပေါ် သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်မျိုးပဲ ရှိတာပါ။ ပြီးတော့ သူ ... လက်ထပ်မယ်လို့ပြောလိုက်တဲ့ ကိုခင်မောင်မောင်ဆိုတဲ့လူကလည်း သူ့ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး။

ခက်ထန်ကို အရွဲ့တိုက်လိုက်ပြီး စကားကျွံထားတာ”

“ဒါဆို မင်းက ချစ်သူနေရာကို မျှော်ကိုးနေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်သား” ... ဟု၊ ဖုန်းဝင်း မေးသည်။

“မျှော်ကိုးတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လောလောဆယ် ချစ်နေရရုံသက်သက်ပါ”

“မင်းကိုရော ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေလို့လား”

“ငါ ... မေးမကြည့်ရသေးဘူး”

“သုံးကျောင်းပြောင်းသော ရှင်၊ သုံးလင်ပြောင်းသော ယောက်ျားကို လူ မကြည်ညိုဘူးကွ”

“မမက အိမ်ထောင်သုံးဆက်ကျတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းမမက ပုရိသကျွမ်း ကျေနေပုံ

မောင်လှမျိုး (မင်းမင်း)

၆"

“အသက်အရွယ်ကြောင့်ပါကွာ” ... ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်မိသည်။

ရွှေကိုက ...

“ငါ ကြားထားတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကိုခင်မောင်မောင်ကို နိုင်ငံခြားဖို့တာ မြတ်ကုန်နေတဲ့ ငွေတွေနဲ့တာတဲ့။ နောက်ပြီး အဲဒါ ခင်မောင်မောင်က ယောက်ျားပိုင်းလုံးတဲ့”

“ဘာလဲ ယောက်ျားပိုင်းလုံး”

“မမြတ်ကုန်နေတာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲရှိတာ အတွင်းပစ္စည်းတွေ အများကြီးပဲ ချမ်းသာတယ် အမွေရစရာတွေလည်း အများကြီးပဲတဲ့။ အဲဒါက အတွင်းသိထားတဲ့ ခင်မောင်မောင်က မြတ်နိုးသယောင်၊ ကြင်နာသယောင်၊ အလုပ်ကို အားကျွန်မာန်တက် ကြိုးပမ်းချင်သယောင်နဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်မယ်ဆိုပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အခွင့်အရေးယူသွားတာတဲ့”

“ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက်က အဲဒီလို ထဘီနဲ့ နိမ့်အတွေးမျိုး တွေးပါ့မလားကွာ” ... ဟု ကျွန်တော် တွက်တွက်ဆဆ ပြော၏။

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“နေဦး ... ငါပြောစရာကျန်သေးတယ်။ မမြတ်ကုန်နေတာ အခုခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် အသက်သုံးဆယ်လောက်ဆိုတော့ အပျိုကြီးပေါ့။

နောက်မှာ အထုပ်အထည်ကလည်းရှိနေ။ ရုပ်ကလည်း ချောတော့ သူ့အနားကပ်တဲ့သူတွေ အများကြီးပဲတဲ့။

အမေရိကန်ရောက် မြန်မာမုဆိုးဖို ကိုကျော် မြင့်ဆိုတဲ့လူကလည်း သူ့ကို ကမ်းလှမ်းဖူးတယ်။ ကျော်ဝင်းဆိုတဲ့ လမ်းဆေးချေးသည်ကလည်း သူ့ကို ကမ်းလှမ်းဖူးတယ်။ ဖိုးတာဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို လာကပ်ဖူးတယ်။ ဖိုးကျော်ဆိုတဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို တမ်းတမ်းစွဲ လိုက်ဖူးတယ်။ လင်းလင်းလို့ခေါ်တဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ကလည်း ဖုန်းသရဲလုပ်ဖူးတယ်တဲ့။ အများကြီးပဲ။ လူစုံတက်စုံပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် အဲဒါတွေ သိထားရတာလဲ။ ဘယ်က သိလာတာလဲ”

“မင်းအတွက် စုံစမ်းထားရတာလေ။ မမြတ်ကုန်နေရဲ့ဆိုင်က စနီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

မောင်လှပျို (ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ)

“အင်း ... သိတယ်၊ ခုနက အကျီအစ်မ
ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး”

“အေး ... အဲဒီကောင်မလေးက မမြတ်
ကုဏ္ဍိရဲ့ ကူဖော်လောင်းဖက်ဆိုပေမယ့် သွေးရင်းသား
ရင်းလို နေရာပေးထားတာ။ သူ့ဆီက ငါ့အစ်မအေး
အစ်အောက်ပြီး သိထားရတာတွေပေါ့။

ငါ့အထင်တော့ မမြတ်ကုဏ္ဍိကို ဝမ်းသာ
တက်ကြတဲ့အထဲမှာ မင်းက နောက်ဆုံးလူ ဖြစ်မယ်
ထင်တယ်”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့။

ဖုန်းဝင်းက ...

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ ...။ အပျိုကြီးဆိုတော့
ယောက်ျားတိုင်းက အကဲခမ်းကြတာ နေမှာပေါ့
အဲဒီအပျိုကြီးက အကဲခမ်းတဲ့စကား။ သူ
တိုးစမ်းတဲ့ စကားတွေကြားထဲမှာ သာယာနေမှာ
မင်းလိုကောင်မျိုးကို နေရာပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး
ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ရွှေကိုက ...

“အနုစမ်းပါဦး မင်း၊ မင်းကရော အဲဒီ အ
သမီးဆီက ဘာလိုချင်တာလဲ”

“မင်း ဘာကြောင့်မေးတာလဲ ရွှေကို”

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“ဪ ... တော်တော်များများက ပိုင်းလုံး
လုပ်ဖို့၊ သိုက်တူးဖို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြတာလေ။

သူ့ရည်းစားဟောင်း ခက်ထန်ဆိုတဲ့ကောင်
ကလည်း ပစ်လိုက်ပြန်တော့ အဆီတဝင်းဝင်း၊ စား
ရမှာတော့ သဲနဲ့ရုပ်ရှုပ် ဖြစ်နေ။ ကိုခင်မောင်ကလည်း
အပိုင်ချည်ထားပြီးပြီ။ မင်း ... သူ့ဆီက ဘာရစရာ
ကျန်တော့လို့လဲလို့ မေးတာပါ”

ကျွန်တော်က ရွှေကိုကို အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ ... ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလိုချင်
ဆုံးအရာကို တောင်းပါဆိုရင်တော့ ငါ့အတွက် အချစ်
ပဲလိုတယ်”

ရွှေကို တဟားဟားရယ်မောသည်။ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်
ဆွဲတွေကို အားပါးတရ ဖွာရှိုက်ပစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး
လောင်ကျွမ်းသွားချင်သည်။

(၁၈)

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေရာသို့ မမရောက်လာသည်။ တောက်ပ
သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်၏။

“ငါ ... မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

ငါ ... ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ။

“ပြောပါ မမ”

“ဒီမှာ မပြောဘူး။ ယောက်လမ်းကဆိုင်မှာ

ပြောမယ်။ မင်း ... ဆိုင်ကယ်ပါရင် နောက်က လိုက်

ခဲ့၊ မပါရင် ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ ... လိုက်သွားပါရစေ” ... ဟု၊ ခွင့်တောင်းသော

အကြည့်မျိုး မဟုတ်။ “မင်းတို့ ဒီတစ်ခါ လိုက်မရှောင်ယူဘဲကြည့်

မောင်လှပိုင် (မောင်လှပိုင်)

တော့” ဟူသော အကြည့်မျိုး။ ဒါကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သဘောပေါက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“အစ်မ”

ဖုန်းဝင်း၏ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လန့်သွားသည်။ မမက ဖုန်းဝင်းထံသို့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။

“စောစောက ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါမျိုးတွေက တို့ဘဝမှာ အကြိမ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ဖူးပြီးသားပါ”

ရွှေကိုက ကျွန်တော့်ကို ...

“မင်းခ ... လိုက်သွားလိုက်လေ၊ ငါတို့ ပြန်နင့်မယ်”

မမက ကားသော့ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ရွှေကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းတို့၏ ပန်းတွေကို လက်ထဲဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပုတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားရာဘက်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့၏။

မိုးနှောင်းကာလ၏ ကောင်းကင်ပြင်သည် ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိတတ်သေး။

မှသာဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

“မင်း ဘီယာသောက်မလား”

ရှည်လျားသော ဆံပင်နက်တွေကို ကျောအနောက်သို့ ပျိုးမေးမြန်းလိုက်သော မမ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် ချက်ချင်းမဖြေ၏။

“ပြောလေ ... ဘီယာသောက်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို အရက်ပြင်းတစ်ခုခု သောက်မလား”

ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ မေးနေတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်။

“ကျွန်တော် အရက်မသောက်တတ်ဘူး။

စီးကရက်ပဲ သောက်တယ်”

ပြောပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏။ ကြည့်လင်ပါးလှုပ်သော မီးအလင်းရဲ့အောက်မှာ မမမျက်နှာလေး ပို၍ဝင်းပနေလေသည်။ တင်းပြတ်သော မျက်နှာနက်နက်တစ်စုံ၏ တွန့်ကွေးမှုက ဝင်းပသောမျက်နှာကြောင့် ပို၍ ပေါ်လွင်နေသည်။ ကြည့်စမ်း ...။ မမ ဒေါသ ဖြစ်နေလိုက်တာ။

“ကျွန်တော့်ကို အရက်သောက်မလားလို့ ဘာကြောင့် မေးရတာလဲ မမ”

“မင်းတို့ ယောက်ျားလေးတွေက တစ်ခုခုကို

မောင်လှမျိုး (ရဲစေ့ချင်းခြံ)

မဆိုရဲရင် ရဲဆေးတင်တဲ့အနေနဲ့ အရက်သောက်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို အရက်သောက်ခိုင်းတာ”

“အရက်သောက်ပြီး ကျွန်တော်က ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ပြောပေါ့၊ မင်း ငါ့ကိုပြောချင်တာတွေ ရဲခံပုံပြောပေါ့။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းအားကိုးနဲ့ ငါ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့်အစား မင်းကိုယ်တိုင် ရဲဆေးတင်ပြီး ငါ့ကို အရှက်ခွဲလိုက်ပါလား၊ မင်းခံ”

“ကျွန်တော် မမကို အရှက်ခွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် စကားသံကပင် ပို၍ခက်ထန်သွားသေးသည်”

“အရှက်ခွဲတာ မဟုတ်ရင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ခက်ထန်လို ကောင်မျိုးကို စာရင်းထဲထည့်ပြီး စကားနာထိုးခိုင်းမနေနဲ့။ ပြော။ နင် အခုပြော။ ငါ့ကို ပြောချင်တာတွေ ကဲ့ရဲ့ချင်တာတွေ ပြော၊ အော်ပြော၊ ငါ့ကို နင်ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်အရှက်ခွဲလိုက်စမ်းပါ၊ အော်ဟစ်ပြီး အရှက်ခွဲလိုက်စမ်းပါ”

“မမ”

သွားအချင်းချင်းကြိတ်၍ အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်ပိအော်လိုက်သည်။

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“ကျွန်တော့်ကို နင်နဲ့ငါနဲ့ မပြောနဲ့”

“ပြောမယ်။ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ။ နင့်အပေါင်းအသင်း၊ ရောင်းရင်းတွေနဲ့ နင်က ချီဆိုင်မှာလာပြီး လူတွင်ကျယ်လုပ်ရအောင် နင့်ကို ငါ ဘာအခွင့်အရေးတွေ ပေးထားမိလို့လဲ မင်းခံ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ မမ။ ကျွန်တော် လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ... နင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် လုပ်တဲ့သူကို ပြောလိုက်။ ငါ့ဘာသာ ဖွေချင်ဖွေမယ်၊ ရှုပ်ချင်ရှုပ်မယ်။ ဘယ်သူမှ ဘာမှဝင်ပြောစရာ မလိုဘူး။ ဒီမယ် မင်းခံ၊ မဖြစ်စလောက် ပေးထားတဲ့ ရင်းနှီးမှုကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းလုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ဒါပဲ”
ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသည်။

“အတန်တန်ပြောထားလျက်နဲ့ ငါ့ဆိုင်ထဲ လာပြီး အရှက်ခွဲကြတယ်”

မမကို ကျွန်တော်ချစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မနာလိုစိတ်တွေ ခင်လာသည်။

“မမ ... အခု ကျွန်တော့်ကို ပြောနေတာ ဘာကို မကျေနပ်လို့ ပြောနေတာလဲ။ ခက်ထန်ကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဖုန်းဝင်းက ထိခိုက်နစ်နာ”

မောင်လှမျိုး (ရှင်အောင်မြင်)

အောင် ပြောခဲ့လို့ မမ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလား။
ခက်ထန်ကိုထိလို့ မမနာနေတာလား။”

“ဟုတ်တယ်”

အရွဲ့စကား၊ ခနဲ့စကားမှန်း သိပါလျက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
လုံးဝ ခံစားနိုင်စွမ်းရှိ။

ကျွန်တော် ဂုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ အနီး
အနား၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း၊ ခပ်ဝေးဝေးရှိ စားပွဲများမှ လူတချို့က တစ်ချက်
လောက်တော့ လှမ်းကြည့်ကြလိမ့်မည် ထင်၏။

“မင်း... ဘာလုပ်တာလဲ။ ပြန်ထိုင်စမ်း”

“မထိုင်ဘူး မမ၊ မမကို အရှက်ခွဲခဲ့တာပါလို့
မမယူဆရင် မမ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။ ရည်း
စားဟောင်းလို့ ပြောတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နံဘေးမှာ
မမရှိနေတာကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။
ဘာအခွင့်အရေး ပေးပေး၊ မပေးပေး၊ မမကို ချစ်နေ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုကိုတော့ မမ သိသင့်
တယ်။

ရည်းစားဟောင်းက တောက်တဲ့ကပ်သလို
ကပ်နေတာကိုပဲ မမက သာယာပါတယ်ဆိုရင်တော့
ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ခု
နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မမဘေးနားမှာ ဘယ်

မှသာပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

သတ္တဝါကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး”

ယခုမှ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကြီး ပွင့်ထွက်သွားသည် ထင်၏။

“မင်း... အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထိုင်စမ်း”

ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်နေသေး၏။

“ပြန်ထိုင်စမ်းလို့ ပြောနေတယ်”

အာဏာမပြင်းသော်လည်း သာယာခြင်းဖြင့် လွှမ်းမိုးထား
သော အကြင်နာ အမိန့်။ ထို့ကြောင့် ညင်သာစွာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရ
သည်။

“မင်း... ဘာဖြစ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငါ့ဆီ
ကို လာရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ငါလို့မသုံးပါနဲ့ မမ”

မမ နှုတ်ခမ်းကို တမင်မဲ့ပြ၏။

“ကဲ... ကျုပ်ဆီကို ရှင်က ဘာကြောင့်
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လာရတာလဲ။ ခက်ထန်က
ငကြောက်မို့လို့ပေါ့။ ခက်ထန်သာ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း
ဆို ကျုပ် အရှက်ကွဲပြီ ကိုမင်းခ”

ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ခက်ထန်ကိုများ ပြောသွားလိုက်တာ၊
ကောက်ရိုးပုံစောင်တဲ့ ခွေးတဲ့။ အလိုလိုနေရင်း ကျုပ်
က ကောက်ရိုးပုံ ဖြစ်ရသေးတယ်။ ပြောစမ်း။ ခုခါ

မောင်လှမိုး (ရင်းရင်းမြစ်)

မင်းပြောခိုင်းတဲ့ စကားမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် သူများအားမကိုးဘူး”

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေကို မင်း မတားဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ သူတစ်ပါးကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောရတာလဲ။ မင်းသူငယ်ချင်းက မင်းကို ခွားနဲ့နှိုင်းသွားသေးတယ်လေ။ အဲဒါတွေက ဘာသဘောတွေလဲ။ တို့ကို အရှက်လာခဲ့တာတဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ခံစားရမှာမို့လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ခက်ထန်ကို ဘေးဖယ်ပေးအောင် လာပြီးကြိုးပမ်းကြတာ”

“အခု ဖယ်လို့ရသလား”

“ရ... မရက မမပေါ်မှာ မူတည်တာပဲ”

“အဲဒါဆို နောက်ကို ဟောပြောရမ်းရမ်း လာမလုပ်ပါနဲ့။ မမ တောင်းပန်တာပါ။ မမ အခက်အခဲကို မမပဲ သိတယ်။ အဲဒါကို မင်း တွေးတွေး ဆဆနဲ့ နားလည်ပေးစမ်းပါ”

“ကျွန်တော်က ဘာကိုနားလည်ပေးရမှာလဲ”

“အရွယ်ရောက်နေပါလျက် အိမ်ထောင်မပြုသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ပတ်ဝန်း

မှသာပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ကျင်အမြင်မှာ မရှင်းမရှင်းဖြစ်စေမယ့် ကိစ္စတိုင်းကို ပေါ့”

“မမက ဘာတွေရှုပ်ထားလို့လဲ”

“မင်းကရော မမရဲ့ အတိတ်သမိုင်းကို ဘယ်လိုသိထားလို့လဲ”

“ကျွန်တော် မမရဲ့ အတိတ်သမိုင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ မမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မရေရာတဲ့ အနာဂတ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

ဘာလိုလိုနဲ့ ခက်ထန်မကျောမည့် စကားဝိုင်းသည် သာယာ ခြေသက်သွားလေ၏။

မမက ကျွန်တော့်ကို အရှုံးပေးလိုက်တာလား။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မမကို အရှုံးပေးလိုက်တာလား။ မသိ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်တို့ အိမ်ယောက်စလုံးသည် ယခုလောလောဆယ်အထိ ချစ်ခြင်းနှင့် မသင့်မြတ်ကြသေးသူများသာ ဖြစ်လေသည်။

(၁၉)

ကျွန်တော့်နေရာတွင် အခြားလူတစ်ယောက်ကို အစားထိုးပြီး ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ကြည့်၏။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မမ၏ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ဒူးထောက်နေတာလား။ အပြောသမျှနာခံ စေသမျှကို လိုက်နာနေမိသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခြင်္သေ့လာသည်။

မမ၏ ပြုမူသမျှတွေအနက် ဘဝင်မကျစရာတွေကို ပြတ်သားစွာ ရှုတ်ချချင်သည်။ တင်းမာစွာ ဝေဖန်ချင်သည်။ အပြစ်ဖို့စရာတွေ မမဆီမှာ အများအပြား တွေ့နေ မြင်နေရ၏။ လက်ထပ်မည့်သူ နေသည်ဟု ဆိုပါလျက် ရည်းစားဟောင်းကို ပြတ်သားစွာ မနှင်ထုတ်။ နှိုင်းအပြင် ကျွန်တော့်ကိုပါ မာကျောစွာ မစိမ်းကားခဲ့။

ဘယ်လို အမျိုးသမီးလဲ၊ ဘယ်လိုစိတ်ထားလဲ၊ ဘယ်လို

မောင်လှမျိုး (ရန်ကုန်မြို့)

ခိလဲဆိုတာတွေကိုပါ ထည့်သွင်း ဆင်ခြင်မိသေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမ ဘာတွေပဲဆိုဆို၊ ကျွန်တော် သူ့ရဲ့အဝေးမှာ နေဖို့ခက်နေတာတော့ ထူးဆန်းသော သေချာမှုတစ်ခု ဖြစ်၏။ မမ၏ အနီးနီးလေးမှာ နေချင်သည်။

ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့မှာ ထူးဆန်းသောကားတစ်စီး ညင်သာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်၏။ အံ့ဩစရာမြင်ကွင်း ဖြစ်နေလေသည်။ ရွှေအိုရောင် မတ်(ခ)တူးကားပေါ်မှ လှလှကြွကြွလေး လှမ်းထွက်လာသူမှာ ကျွန်တော်ချစ်သော မမြတ်ကူကြွေဖြစ်နေလေ၏။

“မမ”

မပြီးခင်က လွန်စွာလှပနေသကဲ့သို့ ပြုံးပြလိုက်သောအခါ ရင်ထဲမှာပို၍ ငြိမ်းအေးလှပသွားစေသည်။ ဒါပေမဲ့ ...

မမ ... အနည်းငယ် ပိန်လို့နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ အလုပ်တွေ ပင်ပန်းလွန်းလို့ နေမှာပါဟု ကျွန်တော်တွေးသည်။

“မမ ... ကျွန်တော် ကျွန်တော့်ဆီကို လာတာလား”

ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“မင်း ... အိမ်ကို မမ မသိဘူးကွ။ တစ်ခါက မင်း ပြောထားဖူးတဲ့ လမ်းနာမည်ကိုမှတ်ပြီး ဒီလမ်းထဲမှာ မေးကြည့်ခဲ့ရတာ။ မင်းကို လူတော်တော်များများ သိသားပဲ။ မင်းက နာမည်ကြီးလူဆိုလေးနဲ့ တူတယ်”

“ဟိုတုန်းကပဲ ရန်တွေ့ဘာတွေ ဖြစ်တတ်တာပါ။ အခု ကျွန်တော် လူကြီးဖြစ်နေပါပြီ” ... ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။

“လာ ... အိမ်ပေါ်တက်လေ မမ”

“မတက်တော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ ထိုင်မယ်”
အနီးရှိ ဒန်းစင်ပေါ်တွင် မမ ထိုင်လိုက်သည်။

“မိဘတွေကရော”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ အပြင်ထွက်သွားတယ်။ အသိတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲသွားကြတာ။ မမ့လာလည်မှန်းသိရင် ဖေဖေတို့ကို အပြင်မသွားခိုင်းပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိတ်ဆက်ပေးမလို့ပေါ့။ မမနဲ့”

“ဘယ်လို မိတ်ဆက်မှာလဲ။ ပြောပါဦး”

“ဒါ ... ဒါ ကျွန်တော့်မမလို့ ပြောမှာပေါ့”

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“မမ ... မင်းကို သတိရလို့ လာတာ”

မောင်လှမျိုး (ရင်းစာအုပ်)

“သတိရလို့။ ဟုတ်လား”

အံ့ဩဟန် မပါအောင် ဆင်ခြင်၍ မေးလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မနက်ဖြန် မမ ခရီးသွားမှာ”

မနက်ဖြန်ကို ကြိုလွှမ်းမိပြီ။

“မင်းဆီက တောင်းစရာတစ်ခုရှိလို့ လာတာ”

“ဘာတောင်းမှာလဲ မမရဲ့။ ပြော။ မမလိုချင်တာ အကုန်ပေးမယ်”

“အကုန် မယူပါဘူး။ တစ်ပုံတည်း ယူမှာပဲ။ မမကို မင်းရဲ့ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံပေးနော်။ ခရီးသွားရင် ယူသွားမလို့”

အိမ်မက်ထဲက စကားသံတွေဟုပင် ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။

“မမက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်”

“ဘုရားဖူး၊ မြန်မာပြည်အနှံ့”

“ကား ဘယ်သူမောင်းမှာလဲ။ ကျွန်တော် လိုက်မောင်းပေးရမလား”

“ကျေးဇူးပဲ။ မမရဲ့အစ်ကို မောင်းမှာ။ ငါ... ဓာတ်ပုံပေးမှာလား”

ဘာဖြစ်လို့ တောင်းတာလဲဟုပင် ကျွန်တော် မမေးဖြစ်

“အိမ်ပေါ်တက်ပါဦးလား မမရယ်”

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“မတက်တော့ဘူး။ ဓာတ်ပုံပဲ မြန်မြန်ပေး။

မမ ဆိုင်ဝင်ရဦးမှာ”

“ခဏလေးစောင့်နော်”

မမ... ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျွန်တော် အိမ်ထဲသို့ အပြေးဝင်ခဲ့၏။

စာကြည့်စားပွဲ၊ အံ့သွေအတွင်းမှ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို ယူခဲ့မိ။ မမ... ထံသို့ ပေးလိုက်သည်။

“မမ... ကြိုက်တာယူ”

“ဟင့်အင်း။ မမ ရွေးမယူချင်ဘူး။ မင်း... ပေးချင်တဲ့ပုံပေး”

ဘွဲ့နှင်းသဘင်အဆောက်အအုံ နောက်ခံဖြင့် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော်ပေးလိုက်၏။ ပေးသောဓာတ်ပုံကို ယူပြီး...

“ရော... နောက်မှာ တစ်ခုခုရေးပေးဦး”

အိမ်အတွင်းသို့ ဘောမင်တစ်ချောင်း ပြေးယူရသေးသည်။ ဓာတ်ပုံ၏ နောက်ကျောတွင်...

မောင်လူမျိုး (မင်းလေးမင်း)

မမကို ကျွန်တော်

တစ်နှစ်ခွဲခွဲ

(မင်း)

ဟု ရေးပေးလိုက်သည်။

စာကြောင်းတွေကိုဖတ်ပြီး မမပြုံး၏။ ဓာတ်ပုံကို သားအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“မမ ...

မမ ... သွားတဲ့နောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်မရဘူးလားဟင်”

“မရဘူး။ ခရီးစရိတ်ပိုကုန်မှာစိုးလို့၊ လူမခေါ်ဘဲ ဓာတ်ပုံကို ခေါ်သွားမှာလေ”

“ကျေးဇူးပဲ” ... ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။

“မမက ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ လိုချင်တာကို မရဘူးလို့”

“အဲဒီဓာတ်ပုံကို အမြဲတမ်း သိမ်းထားမှာလေဟင်”

“အမြဲတမ်းတော့ သိမ်းထားမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်းတော့ ထုတ်ကြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးရတဲ့အခါ ထုတ်ကြည့်မှာပေါ့”

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

“ကျွန်တော်က သတိရစရာကောင်းလို့လား”

“တစ်ခါ တစ်ခါ သတိရစရာ ကောင်းတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမ”

ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပါဆိုလျှင် ကျွန်တော် မမကို “ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိဘူး” ... ဟု၊ တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောမိပေလိမ့်မည်။

(၂၀)

နီးနီးလေးမှာရှိနေစဉ်က သတိရရုံသက်သက်။ အဝေးသို့
သွားသည်၊ ဝေးနေသည်ဟု သိသောအသိက အလွမ်းစိတ်ကို ဖြစ်စေ
၏။ မြင်မြင်သမျှ လွမ်းစရာ။ တွေ့တွေ့သမျှ ကျွမ်းမြေ့စရာ လွမ်း
နေတစ်ရာ။

နံနက်တိုင်၌ သိဆိုကြသောငှက်တို့၏ အရုဏ်သစ်သီချင်း
သည် ယခင်ကာလများက ကြည်နူးစရာ သံစဉ်ဂီတ၊ အလှအလင်္ကာ။
မေ့နှင့် ဝေးနေသည်။ မမ ဘုရားဖူးခရီးသွားနေသည်ဟု သိသော
အသိကြောင့် ငှက်တို့၏ အရုဏ်သစ်သီချင်းသည် ကြေကွဲစရာ
လွမ်းဆွတ်စရာ။ အဖော်ကဲ့သူ အထီးကျန်သူအား လှောင်ပြောင်နေ
ကြသော အသံဗလံများဟုပင် ထင်မှတ်ချင်စရာ။

ယခင်အခါက တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေစဉ်က မမကို သတိရ

မောင်လှမိုး (ချစ်စရာပုံ)

စိတ်သာဖြစ်ဖူး၏။ ယခုမူ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်သည် ဖြစ်စေ၊ ထိုင်နေသည်ဖြစ်စေ၊ အိပ်စက်နေသည်ဖြစ်စေ မမအနားမှာ ရှိရင်ကောင်းမယ်ဟု တွေးတောလွမ်းဆွတ်နေမိပြီ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း၊ ခပ်ဝေးဝေးမှ တခြားသူတို့၏ အသွားအလာ၊ အရိပ်အယောင်ကို လှစ်ခနဲတွေ့မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ မမ၏ပုံသဏ္ဌာန်၊ မမ၏အရိပ်အယောင်ဟုပင် ထင်မှတ်မှားခဲ့သည်လည်း ခဏခဏ။

လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှလည်းကောင်း၊ အခြားသော နေရာ အဝန်းအဝိုင်းတို့မှလည်းကောင်း၊ သီချင်းသံတွေသည် ယခင်က လည်း ကြားနေကျ။

ဒါပေမဲ့ မမနှင့်ဝေးသောအခါ ထိုသီချင်းသံတို့သည် ကိုယ့် ဝေဒနာနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေတတ်သည်။

နေ့ ... နေ့၊ ည ... ည အခါကာလတိုင်း၌ ချစ်သူကို တမ်းတနေမိသမျှ အရာရာသည် အလွမ်းဘက်သို့သာ နှစ်သက်နေ၏။ လွမ်းလိုက်တာ မမရေ'...။

မမ မရှိမှန်းသိပါလျက် မမ၏ဆိုင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ရောက် ဖြစ်ပါသေးသည်။ စန္ဒီနှင့် ခင်မြတို့ကိုတွေ့၏။

မှသာဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

“မမ ဘယ်နေ့ပြန်ရောက်မလဲ” ကျွန်တော်မေးသည်။

တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်ဦးမှာမဟုတ်ကြောင်း၊ မြန်မာ ပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မမ၏ အစီကိမိသားစုနှင့် သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိခဲ့ရ၏။ စန္ဒီနှင့် ကျွန်တော်သာ လွန်စွာရင်းနှီးခင်မင်ပါက “ငါ မမကို သိပ်သတိရတာပဲဟာ” ... ဟု ခင်ဖွင့်ပြောမိပေမည်။

ဗိုလ်ချုပ်ချေးထဲမှအထွက် ဆူးလေမီးပွိုင့်တွင် ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်နှင့်ယှဉ်လျက် ကားတစ်စီးလာရပ်သည်။

“မင်းခ”

အမည်ခေါ်သံကြားသဖြင့် ကားအတွင်းသို့ ကျွန်တော် ကြည့် ဖြစ်၏။ ခက်ထန်ကို မြင်၏။

“ငါ ... မင်းနဲ့ပြောစရာရှိတယ်၊ ငါ့ကို အချိန် နည်းနည်း ပေးနိုင်မလား”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောစရာမရှိဘူး”

“ငါပြောမယ့်စကားတွေကို မင်းနားထောင် ပြီးရင် မင်းမှာ မေးစရာတွေ၊ ပြောစရာတွေ ရှိလာမှာ ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မြတ်ဏ္ဍနွေကိစ္စ”

“မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မောင်လှမျိုး (ဆင်းရဲနာမည်)

“အချိန်ယူပြီး ပြောရမှာ၊ မင်း...ငါ့ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ။ ငါတို့ တစ်နေရာရာကို သွားရအောင်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

အချက်ပြမီး အစိမ်းရောက်ပြောင်းသွား၏။

“တည့်တည့်မောင်းခဲ့။ ရှုခင်းသာဘက် သွားမယ်”

ပြောပြီး ခက်ထန်၏ကား မောင်းထွက်သွား၏။

ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်လီဗာကို အရှိန်မြှင့်လိုက်၏။

ရှုခင်းသာအတွင်းရှိ ဘိုးလိန်းအားကစားရုံ၏အနီး မြစ်ကမ်းနံဘေးတွင် ခက်ထန်၏ကား ရပ်သွားသည်။ သူကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ရပ်သည်။

မြစ်ဘက်မှတိုက်ခတ်သော လေတိုးသံက တစ်ချက်တစ်ချက် နားထဲသို့အော်မြည်စေသည်။

“မြတ်ဏ္ဍန္တေကို မင်း ချစ်နေတာလား”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့မေးတာလဲ”

မှသာပြင်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

“ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးပဲ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို မေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ မင်းနဲ့ပဲဆိုင်တယ်လို့ သဘောထားပြီး မင်း၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းဖြေစမ်းပါ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးနေတာလား”

“ငါ မင်းကိုဆွေးနွေးနေတာ မင်းခ။ အထူးသဖြင့် မင်းအတွက် ပိုအရေးကြီးတယ်။ ငါမေးတာကိုသာ မင်း ဖြေလိုက်စမ်းပါ။ မြတ်ဏ္ဍန္တေကို မင်း ချစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့အကြောင်း မင်း ဘယ်လောက်သိထားလဲ”

“သိစရာမလိုပါဘူး။ သူ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ ကျွန်တော်ချစ်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

ပါးလှပ်သော နေရောင်အောက်တွင် တိုက်ခတ်သော လေပြည်၌ မိုးငွေ့တို့ ပါဝင်လာခြင်းမရှိတော့။

“မကြာခင်မှာ သေဆုံးတော့မယ့် လူတစ်ယောက်ကို မင်း နောက်ဆံငင်အောင် လုပ်ရတာ သလား မင်းခ။”

မောင်လှမျိုး (မင်းသရဇာဓိ)

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်မိသည်။

“ပြောလေ။ မကြာခင်မှာ သေဆုံးတော့မယ့် သူဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

တကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းသော ဇာတ်လမ်း တစ်ခုအား ပြောပြတော့မည့်မျက်နှာထားမျိုး၊ ခက်ထန်၏မျက်နှာ ပေါ်တွင် ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မင်း... မြတ်ဏ္ဍုလကို ဘယ်လောက်ချစ် သလဲ”

ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မျက်နှာက ရယ်မောခြင်းဘက်သို့ ယိမ်းသွား၏။

“အချစ်စိတ်ကို ပေတံနဲ့တိုင်းပြလို့ ရသလား။ ကတ္တားတွေ ပေါင်ချိန်စက်တွေနဲ့ ချိန်ပြလို့ရသလား။

ကျွန်တော်က မမကိုချစ်တယ်ဆိုတာပဲ သိ တယ်။ ဟောဒီလောက်ကြီးချစ်တယ်၊ ဟိုလောက် ကြီး ချစ်တယ်၊ မိုးလောက်ကြီး ချစ်တယ်၊ မြေ လောက်ကြီးချစ်တယ်လို့ နှိုင်းမပြတတ်ဘူး”

“မင်း... သူ့ကိုမချစ်ပါနဲ့တော့ကွာ။ သူက မကြာခင်မှာ သေတော့မှာကွာ”

တုန့်ယင်စွာပြောနေသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ဟားတိုက်

မှားဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ရယ်မောပစ်လိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား” “xxx! xxx!”

ရယ်မောနေသော ကျွန်တော်ကို မကြည့်ဘဲ သူ မျက်လုံး ခိတ်ထားသည်။ ကားနောက်ကြည့်မှန်အနီးတွင် သူရပ်လျက်နေ၏။ သူ့အနီးသို့ ကျွန်တော်တိုးကပ်လိုက်သည်။ ရယ်သံဆုံးတော့ သူ့မျက် လုံးတွေ ဖွင့်လာ၏။

“ဘယ်သူတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကို ပြိုင်ပိုးတဲ့အခါမှာ နည်းစနစ်တွေ တော်တော် များများကို အသုံးပြုကြတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနည်းစနစ်ကြီးကတော့ ရယ်ဖို့ ကောင်းတယ် ကိုခက်ထန်။ ခင်ဗျားက မမရဲ့ရည်းစား ဟောင်းပဲ၊ ကျွန်တော့်ထက် ခင်ဗျားမှာ အခွင့်အရေး တွေ ပိုရှိနေပါတယ်။ တခြားနည်းကို သုံးစမ်းပါဗျာ။

နောက်ဆုတ်ခိုင်းတာပဲ ယောက်ျားပီပီသသ၊ ဟောကောင် မင်း နောက်ဆုတ်ပေးစမ်းလို့၊ ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်စမ်းပါဗျ”

“မဟုတ်ဘူး။ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ ငါပြောတာ ငါ့အတွက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

သူက ကျွန်တော်ကို ပြန်လည်အော်ဟစ်ပြောဆိုသည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို

မောင်လှမြို့ (ဆင်းရဲနာမည်)

နောက်ဆုတ်ခိုင်းရတာလဲ။ မမက မကြာခင်မှာ သေ
တော့မှာလို့ ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ၊ ခင်ဗျား...
ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာလဲ”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာပါ မင်းခရာ၊ မြတ်
ဣန္ဒြေက မကြာခင် သေရတော့မယ့်သူပါ။ အဲ
သူ ဘုရားဖူးထွက်သွားပြီ။ မြန်မာပြည်အနှံ့မှာရှိတဲ့
ဘုရားတွေဖူးပြီးတဲ့အထိ သူကျန်းမာရေး ကောင်း
သေးရင် ဗုဒ္ဓဂယာအထိ သူသွားလိမ့်မယ်။

ငါက သူ့ရည်းစားဟောင်းဆိုပေမယ့် ငါ သူ
သူငယ်ချင်းပါကွာ။ သူ့အကြောင်းကို ငါ အသိဆုံးပါ
ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ချင်စိတ် မဖြစ်တော့။ ကိုခက်ထန်
စကားကိုသာ နားစိုက်ထောင်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က သူ အသည်း
ရောင် အသားဝါ ဖြစ်ဖူးတယ်။ ဆေးရုံမှာ တစ်
လောက်ကြာတယ်။ နောက် နေကောင်းသွားတယ်။

အသည်းရောဂါ ဘီပိုးကာကွယ်ဆေးထိုး
ဆရာဝန်က ညွှန်ကြားထားတာကို သူ ဂရုမစိုက်ဘူး
မင်းနဲ့မတွေ့ခင် နှစ်လလောက်က သူ ဗိုက်အောင့်
တယ်။ အမောမခံနိုင်ဘူးဆိုလို့ ဆရာဝန်ကိုပြတယ်။
အဲဒီဆရာဝန်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ။

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

သူ့ကိုသွေးစစ်ကြည့်တော့ သူ့သွေးထဲမှာ (ဘီ)
ပိုး တွေနေပြီ။ ငါတို့ အဲဒီ Result ကို ထုတ်မပြော
ကြဘူး။ အသည်းအထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီ
မှာ ဆက်ပြီးကုသမှုခံယူဖို့ ငါ့သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်က
ညွှန်ကြားတယ်။

မြတ်ဣန္ဒြေက သူ့ရောဂါ ဘာရောဂါလဲလို့
ခဏ ခဏ မေးတယ်။ နှလုံးရောဂါလိုလို့၊ အဆုတ်
ရောဂါလိုလို့၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ငါထိမ်ချန်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ တခြားမှာ သူ့ဘာသာ သွေးစစ်ပြီး သူ
အခြေအနေ သူသိသွားတယ်။ မင်းလည်း ပညာ
တတ်တစ်ယောက်ပဲ။ (ဘီ)ပိုး တွေထားပြီးသားလူ
တစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကို မင်းသိမှာပါ။

သူနဲ့ငါနဲ့ သမီးရည်းစားမဟုတ်ကြတော့ပေ
မယ့် သူ့အခြေအနေကိုသိတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်အနေနဲ့ ငါ သူ့အနားမှာ မရှိသင့်ဘူးလား
မင်းခ။ သူ့ကိုမခွဲနိုင်လို့၊ သူ့ကို စိတ်မချလို့ဆိုတဲ့
အကြောင်းပြချက်နဲ့ပဲ ငါ သူ့အနားမှာ လာလာနေ
တာ။

အခု သူ့အတွက် အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။
အဲဒါကို သူ့ကိုယ်သူ သိတယ်။ ငါ မသိချင်ယောက်

မောင်လှမြို့ (လှိုင်လှိုင်မြို့)

ဆောင်နေတယ်။

သူရမယ့် အမွေတွေ၊ သူပိုင်ဆိုင်သမျှတွေကို သူ့အစ်ကိုကို လွှဲပေးလိုက်ပြီ။ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးရင်း သူ အလှူအတန်းလုပ်နေပြီ။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ အချိန်ရတော့မယ်ဆိုတာ မင်း ခန့်မှန်းကြည့်ပါလားကွာ”

“ကျွန်တော် မယုံဘူး”

စကားသံ မတုန်ယင်အောင် ကျွန်တော်ပြောသည်။ ကိုခက်ထန်က ...

“ယုံဖို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မင်းခ။ သိပြောတာ၊ အချိန်နဲ့ အခြေအနေက မင်းကို ယုံအောင် ပြောလိမ့်မယ်။

သူ့အခြေအနေကို သိတာ ငါရယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ရယ်၊ သူ့ဆိုင်က စန္ဒီဆိုတဲ့ ကောင်လေးရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ။

သူ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကိုခင်မောင်တော့ မသိဘူး။ ငါ့အထင်ပြောရရင် အဲဒီလူကိုလည်း လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

သူ သံယောဇဉ်တွေ အကုန်ဖြတ်သွားလိမယ်။ တစ်ခု ထူးဆန်းတာက အချိန်တိုတိုအတွင်း

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

မင်းကို သူ သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်။ မင်းရဲ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်း၊ မင်းရဲ့အကျင့်စရိုက်၊ အားလုံးကို သူ စုံစမ်းပြီးသွားပြီ။

ငါ့အပေါ်ကို မင်း ဘယ်လိုပဲပြုမူပြုမူ သည်းခံခွင့်လွှတ်ဖို့ ငါ့ကို ခဏခဏပြောတယ်။ ငါ သူ့စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုတည်းအတွက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်နာခဲ့တယ်။

မင်း သူ့ကိုမချစ်ပါနဲ့တော့လို့ ငါတားတာက သူက မင်းအပေါ် ချစ်ခင်စွဲလမ်းသွားတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းက သူ့အပေါ် ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အသေမဖြောင့်မှာ စိုးလို့ပါကွာ”

ကိုခက်ထန် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

“သေချာလို့လား၊ သူ သေမယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား”

“အချိန်သိပ်မလိုတော့ဘူးလို့ပဲ ငါပြောပါရစေ”

ကိုခက်ထန်၏နှုတ်ဖျားမှ မုသာဝါဒစကားတွေပြောပြီး ကိုခက်ထန်၏မျက်ဝန်းမှ မုသာဝါဒမျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါစေဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေချင်သည်။

“ကုလို့ မရတော့ဘူးလား”

မောင်လှမျိုး (ရန်ကုန်မြို့)

ကိုခက်ထန် ခေါင်းခါသည်။

“အချိန်မမီတော့ဘူး”

“ဗျာ”

မမကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်တယ်။

“မကြာခင်မှာ သေဆုံးရတော့မယ့် မင်းရဲ့မမ၊
ငါ့သူငယ်ချင်း၊ မြတ်ကုန္တရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ
သူ့အကြောင်းတွေကို မသိတဲ့သူတွေလို နေကြရ
အောင်လားကွာ။

ဒီကိစ္စကို မင်း မယုံချင်နေပါ။ သူ့ကိုတော့
ထုတ်မမေးမိပါစေနဲ့ကွာ။ ပြီးတော့ အခု မင်းနဲ့ငါနဲ့
ဒီစကားပြောခဲ့ကြရတာကို သူမသိပါစေနဲ့။ ငါ့ကို အဲဒီ
ကတိတွေတော့ ပေးပါကွာ။ မင်း မယုံချင် မယုံပါနဲ့”

မြစ်ကမ်းဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်နှင့်အတူ
မမ၏ကိုယ်သင်းရနံ့တွေ ပါလာသည်ဟုထင်ချင်၏။ ယခုမှ ပို၍ မမကို
သတိရသည်။

“မင်း ကတ်ပေးပါကွာနော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ယခုအချိန်အထိ
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အိပ်မက်ထဲမှာသာ ရှိနေချင်မိပြီ။

ငိုပွဲချုပ်ထိန်း သူမိန်းကဲ့သို့
မိန်းတဲရှပ်ဟန် ကိုယ်စီဖန်ဆင်း
သက်ပြင်းမချ ပင့်သက်မလိုက်
မငိုရှိက်ဘူး အချစ်ဦးရေ...။

(၂၄)

ရွှေကိုနှင့် ဖုန်းဝင်းက ကျွန်တော်ပြောသမျှအကြောင်းတွေကို
ငြိမ်သက်စူးစိုက်စွာ နားထောင်ပေးကြသည်။ ကျွန်တော့်စကားများ
အဆုံးတွင် ရွှေကိုက ...

“ခက်ထန် ဉာဏ်များတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ငါ ဆုတောင်းနေရ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပြောနေတာ တကယ်ကွ”

“သေချာအောင် စနို့ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို မေးကြည့်ပါ
ထား” ဟု ဖုန်းဝင်းပြောသည်။ “အေး” ဟုပြောပြီး ကျွန်တော် ခေါင်း
ညိတ်၏။ ရွှေကိုက ...

“နေဦး မင်းခ၊ စနို့ကိုမေးလို့ ဟုတ်ပါပြီ။

သိပြီဆိုပါတော့။ မင်း ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

မောင်လှမျိုး (ရင်းစရာ-၆၆)

ကျွန်တော်ဦးခေါင်း ကျိုးကျသွားရသည်။ ထိုဦးခေါင်းကို ပြန်လည်ထူမတ်ခြင်း မပြုဘဲ ...

“ငါ သိချင်လို့မေးမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မမ ရောဂါဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့စကား ကို ကြားချင်လို့ ငါမေးချင်တာပါ။

ဟုတ်နေတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုသာ စနို့ဆီက ငါကြားရရင် အဲဒီနောက်ပိုင်း ငါဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး”

“ခက်ထန်က မင်းကို တမင်အကွက်ဆင်တာ နေမှာပါကွာ”

မှန်းဝင်းက စိတ်ဖြေစရာစကားပြောသည်။ အားပေးဖြေသိန်း စေသာ သူ၏လေသံကပင်လျှင် အင်အားမရှိဟု ကျွန်တော်သိနေ၏။ သေခြင်းတရားကို ယခုမှ ကျွန်တော်မှန်းတီးတတ်ပြီ။

ရွှေကိုအစ်မ၏ သူငယ်ချင်းများမှတစ်ဆင့် ထိုကိစ္စကို ခုံစခန်း ရွှေကိုအကြံပြုသေးသည်။ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်သည်။ မည်သူ့ကိုမှ မသိစေလိုကြောင်း ကျွန်တော်ပြောထားရ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မမ ပြန်မရောက်သေးမှန်း သိပါလျက် “မမ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား” ဟု စကားအစပြုကာ စနို့နှင့်တွေ့ဆုံ၏။ ဈေးပိတ်ချိန်တွင်သာ စနို့ထံမှ စကားအနည်းငယ်ပြောခွင့်ကို ကျွန်တော်တောင်းခံရသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောပါ စနို့။ ကိုယ်သိချင်လို့ ပါ”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ”

စနို့မျက်နှာကို ကျွန်တော် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ လူကူးမျဉ်းကြားကို ဖြတ်အကူးတွင် ကျွန်တော် မည်သည့်စကားမျှ မပြောသေး။ လမ်းကူးအပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်အရောက်ကျမှ ကျွန်တော် စကားပြန်စဖြစ်သည်။

“မမ ပြန်လာခါနီးပြီလား”

“လာတော့မယ် ထင်တယ်”

“မမ ပြန်လာမှပဲ မမကို ကိုယ်မေးကြည့်ရဦးမယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ”

မောင်လှမျိုး (ရင်းစာအုပ်)

မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် စန္ဒီ ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

“မမမှာ အသည်းရောင်အသားပါ ဘီဦးတွေ ထားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလားလို့ မေးမှာပေါ့”

“မမေးနဲ့၊ မမေးပါနဲ့၊ မမေးပါနဲ့”

လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ဆွဲတိုင်ထားသော လက်ဆွဲခြင်း ကိုင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်လျစ်စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး စန္ဒီ ခြေစုံရပ်ကာ တားဆီးစကားပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မမေးခိုင်းတာလဲ”

စန္ဒီမျက်နှာလေးပေါ်တွင် ခံစားဝမ်းနည်းရိပ်တွေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“မမေးပါနဲ့ ကိုမင်းခရယ်၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

မပြောသောအဖြေကို ပြောလိုက်ပြီးသကဲ့သို့ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ မြို့လယ်ခေါင်၏ ကားသံ၊ လူသံ၊ ဆူညံသံများ အားလုံး အဝေးသို့လွင့်ပျောက်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရ၏။

“မမမြတ်ကို မမေးမိပါစေနဲ့နော်။ သူ့ကို ကိုမင်းခ ဘာမှ မမေးပါနဲ့၊ မမမြတ်ကို ကျွန်မ သနား လို့ပါ။ သူ့သေတော့မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့ ... တဲ့။ သူ့ကြောင့် ဘယ်သူမှ မခံစားစေချင် ဘူးတဲ့။ သူ့အကြောင်းကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ပေးပါ ကိုမင်းခရယ် ... နော်။ သူက သူ့သေခါနီးပြီ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်သလို သိထားတဲ့ကျွန်မ တို့ကလည်း မသိတဲ့ပုံစံနဲ့ နေပေးလိုက်ချင်တယ်၊ နော် ... ကိုမင်းခ”

ခေါင်းအညိုတိတ် မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်တွင် စူးနစ်လာ၏။ ငိုချင် စိတ်ကို ထိန်းထားရသည်။

“သူပိုင်ဆိုင်သမျှတွေကို သူလှူနေပြီ။ သံ ယောဇဉ်တွေကို သူဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ စန္ဒီ၊ ပြောပါ ... ကိုယ် နားထောင်နေပါတယ်”

စန္ဒီ မျက်ရည်ကျသည်။

“ပြီးတော့ မမမြတ်သေဆုံးပြီးတဲ့အခါ ကိုမင်း ခကိုပေးဖို့ စာတစ်စောင်၊ ကျွန်မကို ပေးထားပြီးပြီ။ သူ ဆုံးပြီးမှပေးဖို့ ကျွန်မကို ကတိတောင်းတာတွေ အတွက် ကိုမင်းခအနေနဲ့ သူ မသေခင် အဲဒီစာကို တောင်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ အတတ်နိုင်ဆုံး မမမြတ်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံသလိုမျိုး ဆက် ဆံပေးပါ ကိုမင်းခ”

ကျွန်တော် မျက်ရည်မကျသေး။ သေမင်းနှင့် စီးချင်းထိုး ခဲ့သည်။ သေမင်းကို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဘာတွေလိုအပ်နိုင်ပါသလဲ။

မောင်လှမျိုး (မောင်ရာမမြ)

မမနှင့် သေမင်းအကြားမှာ ကျွန်တော် မားမားမတ်မတ်ရပ်နေချင်
သည်။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ မမရယ်။

(၂၂)

မမ ပြန်လာပြီဟူသော သတင်းစကားကို ကိုခက်ထန်မှ
တစ်ဆင့် ကျွန်တော်ကြားသိရသည်။ မမဆီကိုသွားဖို့ ခြေလှမ်း
ပြင်နေစဉ်တွင် မမ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်သည်။

မမအသံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း လွန်စွာမြူးပျော်သွား
သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ အသံပြုသည်။
မမ၏ ရယ်မောသံ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေသေး၏။

မမနှင့်ထိုင်နေကျ မြကျွန်းသာထဲက အင်းလျားရေပြင်နှင့်

မောင်လှပျို (မင်းရဲစောင့်)

အနီးဆုံး ဂျပန်ဆိုင်လေးတွင် ကျွန်တော်နှင့်မမ ကန်ရေပြင်ကို မျက်နှာ မူလျက် ထိုင်နေကြသည်။ ဆောင်းဦးညနေခင်းလေပြည်သည့် နှစ်ဦး ကြားသို့ တိုးဝှေ့နေပါလျက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လောင်မြိုက်နေလေ၏။ အပူတစ်စွန်းတစ်စကို မမ မြင်သွားမှာ စိုးသည်။

“မင်းရဲဖုန်းနံပါတ်ကို မမ ဘယ်ကရတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

မမကို ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ရယ်သည်။ ဟန်ဆောင်ရယ်မောခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ဟန်ဆောင်ရယ်မော နေသည်ဟု ထင်မှာစိုးသဖြင့် ပို၍ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောဖြစ် သည်။ ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော့်ဘတ်ပုံနောက်မှာ ဂဏန်းခြောက် လုံး ရေးပေးလိုက်တယ်လေ၊ မမ တော်တယ်”

“တော်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရမ်းပြီးဆက်လိုက်တာ” ဟု မမ ပြော ၏။

အနည်းငယ် ပိန်လိုသည်မှအပ မမအလှ အရာမယွင်း မမလေသံဟန်ပန် မလျော့။

“မမ၊ ခရီးသွားတဲ့တစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျွန် တော့်ဘတ်ပုံ ဘယ်နှခါထုတ်ကြည့်လဲ”

ပြီးလျက်မေးသည်။ မမက ...

“တစ်ရက်တည်းနဲ့ ဆယ့်ငါးခါ ကြည့်ဖြစ်

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

တယ်”

“ဆယ့်ငါးခါ ဟုတ်လား”

တအံ့တဩမေးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သထုံ မြို့သပိတ်တောင်တက် တော့ ဘုရားပေါ်မရောက်မချင်း မမ ဆယ့်ငါးခါ နားရတယ်။ နားတိုင်း နားတိုင်း မင်းဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်တာပေါ့”

ကျွန်တော် ဟားတိုက်ရယ်မိ၏။ ရယ်နေသောကျွန်တော့် ကြည့်၍ မမပြုံးသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ပြီး ကျွန်တော် သို့သည်။ ရှိက်ထုတ်လိုက်သော စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များကို လက် ထိုးနုနုဖြင့် ဖယ်ကာလျက် မမက ...

“မင်းကို ဆေးလိပ်တွေ မသောက်စေချင် ဘူး”

စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ဘူးကိုလည်းကောင်း၊ လက်ကြားရှိ ကရက်ကိုလည်းကောင်း အင်းလျားရေပြင်ထဲသို့ ကျွန်တော် လွှင့် လိုက်၏။

“ဟဲ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“မမကားကို ချက်ချင်းလိုက်နာလိုက်တာ လေ”

မျက်ဝန်းချင်းစုံစွာကြည့်လျက် “လိမ္မာလိုက်တာ” ... ဟု

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းမြို့)

မမ ပြောသည်။

“မမ မင်းကို လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ်။
ဘာပေးမယ်လို့ထင်လဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။ သားရေအိတ်ကို ချောက်ခဲ
ဖွင့်သည်။ အတွင်းမှ ပုတီးတစ်ကုံး ပါလာ၏။

“ရော...”

မမ ပေးသော ပုတီးကုံးလေးကို ရှိသေ့မြတ်နိုးစွာ ကျွန်
တော်လှမ်းယူသည်။ အကျိုးအိတ်အတွင်းသို့ထည့်ပြီး “တစ်ခါမှ ပုတီး
မစိပ်ဖူးဘူး” ... ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။

“တစ်ခါမှ မစိပ်ဖူးရင် မနက်ဖြန်က စ စိပ်
ပေါ့”

“ပုတီးက ဘာလို့စိပ်ရတာလဲ မမ”

“အမှန်တရားကို သိဖို့ အမှန်တရားကို မြင်
အတွက် စိတ်တည်ကြည်ဖို့ လိုတယ်။ စိတ်တည်
ကြည်မှ အမှန်တရားကို နှလုံးသွင်းနိုင်မယ်။ အမှန်
တရားကို နှလုံးသွင်းနိုင်မှ လောကဓမ္မတာကို နား
လည်မယ်။

လောကဓမ္မတာကို နားလည်မှ အရာရာကို
ရင်ဆိုင်ရဲမယ်။ အိုတာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နာတာကိုပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ သေတာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက်

မှသားဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

အဓိကက စိတ်တည်ငြိမ်နေဖို့ အလိုအပ်ဆုံးပဲ”

“ဘာကြောင့် အဲဒီစကားတွေ ပြောနေတာလဲ” ... ဟု၊
မျက်ရည်ဝေဝဲစွာ ကျွန်တော်မေးလိုက်ချင်သည်။

“မင်းခ”

“ပြောပါ မမ”

“မင်းက ငယ်ပါသေးတယ်။ မမက အသက်
ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသက်ငယ်တဲ့ မင်း
ကို လမ်းညွှန်ခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့” ... ဟုပင် ပြည့်စုံစွာပြောမထွက်။ ဒါကို မမ
သတိမပြုမီအောင် ကျွန်တော် နေနိုင်ပါသေးသည်။

“အသက် ဘယ်လောက်ပဲငယ်ငယ်၊ ဘယ်
လောက်ပဲ ကြွယ်ဝကြွယ်ဝ၊ ငါမသေခင် ဘာလုပ်ခဲ့
မလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေ့တိုင်းမေး။

မသေခင်မှာ လူလောကအတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းမြတ်
တာတစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ဖို့ မမ ပြောချင်တယ်။

မနက်ဖြန်မှာ၊ နောက်လမှာ၊ နောက်နှစ်မှာ၊
အသက်ကြီးမှ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမထားနဲ့။
ကောင်းမြတ်မှန်ကန်တဲ့အလုပ်ဆို ချက်ချင်းလုပ်ပစ်

မောင်လှမြို့ (မောင်လှမြို့)

လိုက်။

မကောင်းမြတ်တဲ့အလုပ်ဆိုရင်တော့ အချိန်
ယူပြီး စဉ်းစား။ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖြစ်စေနဲ့။ နော်
... မောင်လေး”

ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ကျွန်တော် ညိတ်ပြသည်။

“မမလေ၊ မင်း အခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်
တွေမှာ ဟိုသွားဒီသွား သွားနေမယ့်အစား။ ကိုယ့်
အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်မိသားစုအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်ခုခုလုပ်နေတာကို မမ မြင်ချင်တယ်။

လူလောကကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် ကောင်း
တာတွေလုပ်ပေးနိုင်ရင်တော့ အမြတ်ဆုံးပေါ့ကွာ
တိုင်းပြည်အတွက်၊ လူမျိုးအတွက်၊ ဘာသာသာသနာ
အတွက် မလုပ်နိုင်ခင်မှာ အရင်ဆုံး ကိုယ့်အတွက်
ကိုယ်တော့ လုပ်သင့်တာပေါ့။ အချိန်တွေကို မဖြုန်း
စေချင်ဘူးကွာ။ မမ၊ မှာတာတွေကို မမေ့နဲ့နော် မင်း
ကျွန်တော် အသက်ရှူကျပ်သည်။ အသက်ကို ခိုးရှူပြီး...

“မမက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ပါးလှပ်လျော့ရဲစွာ ပြီးသည်။

“မမက ဗုဒ္ဓဂယာအထိ ဘုရားသွားဖူးချင်တာ
ဒါပေမဲ့ သွားဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မှားပြန်သောမြို့သော့တံခါး

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မမ ဆိုင်ထွက်ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ မမ နေသိပ်မကောင်းတူးကွ၊ ခဏ
အနားယူချင်တယ်။ မမအိမ်ကိုလည်း မင်း အလည်
လာလို့ ရပါတယ်။ ဪ... မင်းကို ပြစရာဘစ်ခု
ရှိတယ်”

သားရေအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ယူပြန်သည်။

“ရော ... ကြည့်ပါဦး။ မင်းရဲ့ မဟာတံ
တိုင်းကြီး ပြိုတော့မယ်။ အဲ ... ပြိုသွားပြီ”

ပေးသောဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် ယူကြည့်သည်။ ကိုခင်
မောင်မောင်ဆိုသူနှင့် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦး ရင်းနှီးတွယ်ယှက်
စွာ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။

“နိုင်ငံခြားပြန်ကြီးကို မမ သွားကြိုရဦးမယ်။
ဟိုမှာ သူက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်တဲ့။
သူနဲ့မမ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကတော့
ဒီဓာတ်ပုံတစ်ပုံရဲ့ အထောက်အထားနဲ့ပဲ ပျက်ပြယ်
သွားပါပြီ”

“အဲ့ဒီပုံက ဘယ်က ရတာလဲ”

“သူနဲ့အတူနေတဲ့ မမရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်က ပို့ပေးလိုက်တာ၊ မကြာခင်မှာ ပြန်လာပါ
လိမ့်မယ်။ သူပြန်လာရင် မမသွားကြိုမှာပါ။ မင်းပါ

မောင်လှမျိုး (ချစ်စရာငါးခြံ)

လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

ကျွန်တော် မငြင်းပယ်မိ။

“မမ ကိုခင်မောင်မောင်ကို လက်မထပ်တော့
ဘူးလား”

“ဒီတစ်သက်မှာ မမ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်
ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာကြောင့်လဲ ကျွန်တော့်ကိုရော” ဟူသည့်
သိချင်စရာစကားတွေကို ကျွန်တော် မျှီသိပ်ထားရ၏။ မမအနားမှ
ဟိုးအဝေးသို့ ပြေးထွက်သွားချင်သည်။

“တို့ အရမ်းမောလာတယ်။ ဆိုင်ကယ်ကိုထား
ခဲ့လို့ရရင် မမကို ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

လွန်စွာ စိုးရိမ်နေပါလျက် အေးစက်စွာ၊ မစိုးရိမ်စွာ ကျွန်
တော် စိတ်လှုပ်ရှားရသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နင့်နေ၏။ မမကို
ကျွန်တော် တွဲမလိုက်သည်။ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထားရသဖြင့်
ပို၍ ရင်ဆို့သည်။

(၂၃)

ရှုခင်းသာအတွင်းရှိ ဘီလီယက်ခုံရှိရာ အခန်းတွင်း၌ အအေး
ဆိုင်တစ်ဆိုင် ထားရှိသည်။ ထိုဆိုင်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်
အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေကြရင်း ဘီလီယက်ကစားနေသူများကို
ကြည့်နေဖြစ်၏။

ရွှေကိုက ဖီးကရက်တစ်လိပ် ဖီးညှိပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်လိပ်
ဆမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းယူပြီး ဖုန်းဝင်းကို မေးလိုက်၏။

“ငါ ဆေးလိပ်မသောက်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ... ဟု၊ ဖုန်းဝင်းမေး၏။

“မမက ဆေးလိပ်မသောက်ဖို့ ငါ့ကို တား
တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကို ပုတီးတစ်ကုံးပေးတယ်။ ငါ့ကို
ပုတီးစိပ်ခိုင်းတယ်။ စိတ်တည်ကြည်အောင်လို့တဲ့”

မောင်လှမြို့ (မောင်လှမြို့)

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရေမှာ ကျွန်တော် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလျက် စိတ်မပြေနိုင်စရာ စကားတို့ကိုသာ ကျွန်တော် ပြောရတော့သည်။ မျက်ရည်လဲ မျက်ဝန်းကိုပုတ်ခတ်ပြီး ...

“ငါ ပုတီးမစိပ်တတ်ဘူးကွ။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ပုတီးစိပ်နည်း မေးပြီး ငါ မနက်က ပုတီးစိပ်တယ်။ ဗုဒ္ဓသရဏဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏဂစ္ဆာမိ၊ သံဃ်သရဏဂစ္ဆာမိ ဆိုပြီး ငါ ပုတီးစိပ်တယ်။ ပုတီးပတ်နှစ်ပတ်လောက်မှာ ငါ မျက်ရည်တွေကျလာတယ်ကွ။”

ဘုရားကို အာရုံပြုထားပေမယ့် မမကို မြင်ယောင်ပြီး ငါငိုလိုက်ရတယ်။ ငါ မမကို ကယ်ခွင့်လိုက်တာကွ။”

မျက်ရည်တွေ ပေါက်ခဲနေကျသည်။ လက်ဖ်နောင့်ဖြင့် ဖယ်သုတ်လိုက်၏။

“မငိုပါနဲ့ကွ။ လူတိုင်းလူတိုင်း လွန်ဆန်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

ရွှေကိုက စီးကရက်ကို ထိုးချေပြီး ပြောသည်။ ဖုန်းဝင်း

“အခု မမြတ်ကူနေ ဘယ်မှာလဲ”

“မနေညနေက ငါ သူ့အိပ်ရာထဲအထိ လိုက်

ပုသားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ပို့လိုက်တယ်။ သူ့အစ်ကိုနဲ့ ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ သူ့အစ်ကိုလည်း မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘူး။ အိပ်ရာထဲရောက်မှ ငါ သိလိုက်တယ်ကွာ”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ့အစ်ကိုနဲ့ ငါနဲ့ သူ့ကိုတွဲပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီကျမှ ငါသတိထားမိတာ။ မမ ဗိုက်ရောင်နေတယ်”

“ဆေးရုံမတင်ဘူးလား” ... ဟု၊ ရွှေကို မေးသည်။

“ငါ မမရဲ့အစ်ကိုကို မေးတယ်။ မမရဲ့အစ်ကိုက လက်ကာပြီး ငါ့ကို တီးတိုးလေးပြောတယ်။ သူ ဆေးရုံတက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“သူ့အခြေအနေကို သူ့သိနေပြီပဲနော်”

ဖုန်းဝင်းကို ကျွန်တော်ခေါင်းညှိတိုလိုက်သည်။ ရွှေကိုက

“မင်း အခုလို လျှောက်သွားနေမယ့်အစား ခရီးထွက်လိုက်ပါလား။ စိတ်သက်သာတာပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါသည်။

“ငါ မမအနားမှာပဲ နေချင်တယ်”

မည်မျှမည်မျှ နေခွင့်ရမည်ကို ကျွန်တော် မခန့်မှန်းဝံ့တော့။

မမ၏အိမ်တွင် ကိုခက်ထန်နှင့်တွေ့သည်။ မမလှဲလျောင်းနေရာသို့ ကိုခက်ထန်နှင့်အတူ ဝင်သည်။ မမ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စကားပြောသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် ချိန်းပြီး လာကြတာလား”

ကိုခက်ထန်က ...

“မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ရှေ့ကျမှ တွေ့တာ”

မမ လှဲနေရာမှ ထထိုင်သည်။ မမ၏မျက်နှာလေးကို လန်းလန်းဆန်းဆန်းတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ချမ်းမြေ့ရ၏။

“ငါ့ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ လာကြတာလဲ”

ပြုံးလျက်မေးသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် မည်သို့ ဖြေလိုက်ရမည် မသိ။

ကိုခက်ထန်က ...

“ဆိုင်သွားတာ နင်ကိုမတွေ့လို့ အိမ်လိုက်လာတာ။ နင်က အိမ်မှာ ဖိမိယူနေတာကိုး”

ဝေဒနာကို မေ့ထားသူ၏မျက်နှာနှင့် စကားကို ဖော့၍ပြောသူတို့၏အကြား ကျွန်တော်မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းမသွားအောင် နေရသည်။

“ဖိမိယူနေတာမဟုတ်ဘူး။ ခရီးက ပြန်လာ

မှသားဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

လာချင်း ပင်ပန်းလို့ အနားယူနေတာ။ နောက်တစ်ပတ်လောက်နေရင် လေယာဉ်ကွင်းသွားရဦးမယ်။ မင်းခက်ပါ ခေါ်သွားမှာ။ ကိုခင်မောင်မောင်ကို ကြိုမလို့”

ကိုခက်ထန် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“နင် မကြိုလည်း သူ့ဘာသာသူ လာတတ်ပါတယ်ဟာ”

“နင်မှ နေမကောင်းဘဲ၊ သွားမကြိုပါနဲ့” ... ဟု၊ ကိုခက်ထန်ပြောချင်ပုံရမည်။ သူ စကားလုံးတွေ ဆင်ခြင်ပြောဆိုနေသည်ဟု ကျွန်တော်သိ၏။

“ကိုခင်မောင်မောင်က နယ်ကိုသွားမှာ။ သူ့ဇာတိက နယ်က။ တည်းခိုခန်းလောက်အထိတော့ ငါလိုက်ပို့ပေးရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူနဲ့ငါနဲ့ ပြဿနာရှင်းစရာ ရှိသေးတယ်”

“ကဲ ... ငါ နင့်အစ်ကိုနဲ့ စကားလေး ဘာလေး ပြောလိုက်ဦးမယ်”

ကိုခက်ထန် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“မင်းခ ... ကိုယ် မပြန်သေးဘူး”

ကျွန်တော် “ဟုတ်ကဲ့” လိုက်သည်။

ကိုခက်ထန် အတွင်းမှထွက်သွားသောအခါ မမက...

မောင်လှမြို့ (လှိုင်စုရှာမိဒွိ)

“မင်းခ”

“ဗျာ”

“မင်း နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်း... ပါတယ် မမ”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပုတီးရော စိပ်ဖြစ်ရဲ့လား”

“စိပ်ပါတယ် မမ”

“ပုတီးမစိပ်ခင် အနန္တငါးပါးကို အရင်ရှိခိုးရတယ်။ ပြီးရင် စကြဝဠာတစ်ခုလုံးကို မေတ္တာပို့ရတယ်။ ပြီးမှ ပုတီးစိပ်ရတယ်။

မင်းက အခုမှ စလုပ်တာမို့ သမာဓိတည်အောင် မမက ပုတီးစိပ်ခိုင်းတာ...

သမာဓိတည်ကြည့်ပြီးပြီဆိုရင် ပုတီးကိုင်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ဘာဝနာပွားများဖို့ လုပ်ရတယ်။ တရားအားထုတ်တာပေါ့ကွာ။

ပုတီးစိပ်စိပ် တရားထိုင်ထိုင် အဲဒါတွေဟာ အကုသိုလ်ကင်းတဲ့အလုပ်ပဲ။ အကုသိုလ်ကင်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေသမျှ ကုသိုလ်က အလိုလိုရပြီး သားပဲ။ အဲဒီ ရတဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ကိုယ်

မှသာပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ရသလို တခြားမြင်အပ်၊ မမြင်အပ်တဲ့ သတ္တဝါတွေကိုပါ ရအောင်အမျှဝေရတယ်။ ပုတီးစိပ်ပြီးရင် စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးကို အမျှဝေနေရ မင်းခ။ မမက မင်းကို တစ်သက်လုံး အဲဒီအလုပ်တွေကို လုပ်နေစေချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေရ၏။

“မင်းလုပ်သမျှကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေအတွက် မင်း အမျှဝေတဲ့အခါ မမ သာဝုခေါ်ချင်လို့”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ် မမ”

“ပုတီးစိပ်ပြီးတဲ့အခါ နောက်ကျရင် တရားအားထုတ်ရလိမ့်မယ်။ တရားဆိုတာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်မှာပဲ ရှိတယ်။

ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ ဝမ်းနည်းနေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သေသေချာချာ သိအောင်ရှာ။ ငါ ဝမ်းနည်းနေတာပါလားလို့ တွေးမိတာနဲ့ အဲဒီငါဆိုတာ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ တွေ့အောင်ရှာ။ ဘယ်နေရာက ဝမ်းနည်းတာလဲလို့ သိအောင်ဆန်းစစ်။ တကယ်တော့ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါလို့ ထင်နေကြတာ။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်ရင် ငါဆိုတာ မရှိဘူး။ “ငါ” လို့ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေ

မောင်လှမျိုး (မင်းရောင်မြ)

ကြတာ။

အဲဒီ ငါဆိုတာသာရှိရင် အဲဒီ ငါဆိုတာကို ပိုင်ရမယ်။ မပိုင်ရင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးကြည့်စရာ မလိုဘူး။ မရှိလို့ မပိုင်တာပေါ့။

မအိုနဲ့လို့လည်း တားလို့မရ၊ မနာနဲ့လို့လည်း တားလို့ မရ၊ မသေခွဲလို့လည်း တားလို့မရ။ တားလို့ မရဘူးဆိုကတည်းက မပိုင်လို့ပေါ့။ မပိုင်ဘူးဆိုမှတော့ တကယ်မရှိလို့ပေါ့။

ရှိနေတယ်လို့ထင်ရတဲ့ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ဟာ တကယ်တော့ ငါမဟုတ်ဘူး။

ငါမဟုတ်တဲ့ ငါရုပ်တွေကို ငါ ... ငါ ... ငါ ... လို့ တွေးနေသမျှ ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ချစ်သူခင်သူတွေအတွက် စိုးနဲ့ ပူပန်ရနဲ့ ပရိဒေဝအပူမီးတွေ တောက်လောင်တယ်”

မမ၊ ပြောနေသော စကားတွေကို ကျွန်တော် အလုံးစုံ နားမလည်မိပါ။ ဒါပေမဲ့ မမ မှာကြားနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် သိနေ၏။

“အခု အချိန်မှာ သေမယ်ဆိုရင်တောင် သေပျော်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့

မှသာ ဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

တရားတော်တွေကို သိပြီးမှ သေရတာမို့လို့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခွင့်မရခဲ့ရင်တောင် ဖုတ်ပူမီးတိုက်သေရတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမ ကျေနပ်တယ်။

ဒါတွေကို မမသိခဲ့တာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပိုင်ဆိုင်ပါလားလို့ တွေးမိတဲ့အခါ ကျမှ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဟောခဲ့တဲ့ အနိစ္စ အမြဲ မရှိဆိုတာကို နှလုံးသွင်းဖြစ်တာ။

မမ သေမယ်ဆိုရင်တောင် နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ အနိစ္စအမြဲမရှိပါလား။ ဒုက္ခ ဆင်းရဲခြင်း ပါလား။ အနတ္တ အရာရာဟာ အစိုးမရပါလားလို့ နှလုံးသွင်းပြီး သေချင်တာ”

“မမ”

မမကို ဝဲ့မကြည့်ဘဲ ခေါ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ မမမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရသည်။ မမမျက်နှာ ကြည်လင်နေ၏။

“ဘာလဲ မောင်လေး”

“ဘာလို့ ... ဘာလို့ သေစကားတွေ ပြောနေတာလဲ ... ဟင်”

မမ ပြုံးလေသည်။

“ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးရှိနေလို့ သေစကားပြောတာ

မောင်လှမျိုး (ရင်းစရာမင်း)

ပေါ့ မောင်လေးရဲ့။ မမတင် မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်း လူတိုင်း အချိန်မရွေး သေနိုင်တယ်လေ။ သေတာများ အဆန်းလုပ်လို့ မင်းက သေမှာကြောက်လို့လား။

“ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရား တော်တွေ အတိုင်း တစ်သေမတိမ်း လိုက်နာလိုက်။ သေမှာမကြောက်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သေရမှာမကြောက်ပေမယ့် မမ သေ မှာ၊ မမနဲ့ခွဲရမှာ ကြောက်တယ်” ... ဟု၊ မမ၏ရင်ခွင်သို့ နှိပ်ကာ ပြောလိုက်ချင်သည်။

ရေချိုးသန့်စင်လျက် သန့်ပြန့်သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်လန်းဆန်း နေသော မမ၏ဟန်ပန်အမူအရာ လေယူလေသိမ်းတွေကြောင့် “မမ မသေနိုင်ပါဘူး” ... ဟု၊ တွေးပြီး ကျွန်တော် စိတ်ဖြေသည်။

မမ၏ အိမ်ဝင်းထဲတွင် မမ၏အစ်ကိုနှင့် ကိုခက်ထန်တို့ကို တွေ့သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုခက်ထန်နှင့် အတူ ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့သည်။

မှသာပြင်ချောပြုသောနှုတ်ခမ်း

ကိုခက်ထန်၏ ကားအနီးတွင် ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ် ရပ် ထားသည်။ ဆိုင်ကယ်ရှိရာသို့ ခြေမလှမ်းသေးဘဲ ကားတံခါး ဖွင့် တော့မည့် ကိုခက်ထန်ဆီသို့ ကျွန်တော်သွားသည်။

“ကိုခက်ထန်”

“ဪ ... မင်းခ၊ ပြန်ကြမယ်လေ”

“ကျွန်တော် မေးစရာရှိလို့”

“ဘာကိုလဲ မင်းခ”

“မမကို ကယ်လို့ မရတော့ဘူးလားဟင်”

“သူ့စိတ်က သူ့ကို ကယ်တင်ထားတယ်လေ

ကွာ”

ကျွန်တော် မျက်ရည်စို့သည်။ လက်ဖနောင့်ဖြင့် မျက်လုံး ဆွတ်ကို ဖိပွတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ကိုဖြေပေါ့ကွာ။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု ပဲ။ သူလုပ်ခဲ့သမျှတွေကို ကိုယ်တို့ သာမုခေါ်ရလိမ့် မယ်။

သူ့အစ်ကို ပြောပြတယ်။ တူတွေ တူမတွေကို သူရမယ့် အမွေတွေရော၊ သူ့ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေရော လွှဲပေးထားတယ်တဲ့။

ရွှေဆိုင်ကိုတောင် စနီနီခင်မြကို လွှဲပေးလိုက် ပြီ။ ရွှေဆိုင်က ရတဲ့ အမြတ်တွေရဲ့တစ်ဝက်ကို ဘယ်

မောင်လှမျိုး (ရန်ကုန်မြို့)

မှာ အပ်ခိုင်းတယ်။ နှစ်စဉ် အဲဒီအမြတ်ငွေတွေကို
လျှပ်ခိုင်းတယ်...တဲ့။ ငါတို့ သာသနာ့ကြရအောင်
ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုခက်ထန်”

အိမ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ အရာရာသည် တည်
ကြည်ခန့်ထည်လျက် ရှိနေသေး၏။

(၂၄)

မမက အနွေးအကိုးလေး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကြိုးစောင့်
နေသူများအကြားတွင် မမကို ကျွန်တော် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေ
သည်။ မမ၏ သားရေအိတ်ကိုပင် ကျွန်တော် ပွေ့ကိုင်ပေးထား၏။
ဆိုင်ခုံတစ်ခုတွင် မမ ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်လျက်
မြင်ဖူးသော ကိုခင်မောင်မောင်ဆိုသူကို ကျွန်တော်မျှော်ပေးသည်။

မှန်ချပ်များအတွင်းမှ ပြည့်ပ ပြန်လာသူများ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး
ဆွက်လာကြသည်။ လူဦးရေ ထူထပ်လာသောအခါကျမှ မမ ထိုင်ရာမှ
ဆယ်သည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်ထား၏။

“ဟိုမှာ ကိုခင်မောင်မောင်”

အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်မားမား အသားနီစပ်စပ်၊ မျက်
ဆုံးမျက်ဖန် မှေးစင်းစင်း လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်

မောင်လှမြို့ (မင်းစရာမင်း)

သည်။ မမကို တွေ့သောအခါ သူလက်ပြန်။ ခရီးသွားဆွဲအိတ် ကြီးတစ်ခုကို တရွတ်တိုက် ဆွဲယူလာသည်။

“မြတ် နေမကောင်းဘူးလား။ နည်းနည်း ပိန်သွားတယ်”

“ကောင်းပါတယ်။ ပင်ပန်းလို့ ပိန်သွားတာ ကိုမောင်ရော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

ကိုခင်မောင်မောင်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မမက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သားရေအိတ်ကိုယူပြီး ...

“ကိုမောင် ... ဒါ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံး မောင် လေး။ မင်းရ ... တဲ့”

“မောင်ဝမ်းကွဲလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကောက်ရတဲ့ မောင်အရင်း စူးစိုက်စွာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ လေယာဉ်ကွင်း အတွင်းသို့သာ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေလိုက်၏။

ကားနောက်ခန်းတွင် မမနှင့် ကိုခင်မောင်မောင်တို့ ထိုင်ကြ

မှားပြင်ချာမြို့သောနှုတ်ခမ်း

သည်။ မမကို ကားအတွင်းသို့ ကျွန်တော် တွဲဖို့စဉ်က ကိုခင်မောင် မောင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ကားစက်နှိုးပြီး ကျွန်တော်က ...

“မမ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

“----- ခိုတယ်ကို မောင်း”

ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ လေယာဉ် ကွင်းနှင့် ဝေးကွာလာသည်အထိ အနောက်ဘက်မှ မည်သည့်စကား သံမျှ မကြားရ။

မင်္ဂလာခုံလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားကို ကျွန်တော်အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းသည်။

“... ...”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြားမှ ကျွန်တော် ကားကို မသိမသာ အရှိန် လျှော့လိုက်၏။

“မြတ်”

မမ ငဲ့ကြည့်ဟန်တူသည်။

“ကိုမောင် ပြန်လာတာကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိပါလား”

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ မမကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်။

မ ပြုံးနေ၏။

“ကိုမောင်က ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မြတ်နိုး

မောင်လှမျိုး (လင်းမောင်မြ)

တရားရုံးမှာ လက်ထပ်မယ်။ ပြီးရင် မြတ်ကိုပါ
အလည်အပတ်ခေါ်သွားမလို့။ ဆွေပြုမျိုးပြ"

မမ၏ သားရေအိတ်ဖွင့်သံကို "ချောက်ခနဲ" ကြားလိုက်ရ
သည်။

"ဒါ ဘာလဲမြတ်"

မမက ကိုခင်မောင်မောင်အား ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထုတ်ပေး
လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် လှစ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကားကို
ညင်သာစွာ မောင်းနေ၏။

"ဒါ ဘယ်ကရတာလဲ"

ကိုခင်မောင်မောင်၏ အသံ။

"ကိုမောင်ဘေးနားမှာ ကျွန်မရဲ့အသိမိတ်ဆွေ
တွေ အများကြီးပဲလေ။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်
ယောက် ပို့လိုက်တာနေမှာပေါ့"

"ဒါ ကိုယ့်ရဲ့မိတ်ဆွေပဲ"

"မိတ်ဆွေလူငယ်ချင်း ဓာတ်ပုံတွဲရှိတာ ယုံ
ပေါ် လက်တင် ခါးကိုသိုင်းဖက်ပြီး ရိုက်ရတာပဲလား"

"နိုင်ငံခြားမှာ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေနဲ့ ဒီလိုနေ
တာ မဆန်းပါဘူး"

"ကျွန်မက မြန်မာ၊ မြန်မာ့ခံစားချက် မြန်မာ
ကျက်စိကတော့ ဒါမျိုးကို လုံးဝ လက်မခံဘူး"

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

"မင်း ... ကိုယ့်ကို အပြစ်ရှာနေတာလား
မြတ်"

မီးပွိုင့်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော် ကားရပ်သည်။ အနီရောင်
အချက်ပြမီးကို မျက်နှာမူလျက် အကြားအာရုံကို အနောက်ဘက်သို့
ပို့ထားမိ၏။

"အပြစ်ရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြစ်တွေ
ထားတာ။ ဒီအပြစ်ကိုမတွေ့လည်း ကိုမောင့်ကို ကျွန်မ
လက်ထပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ် မြတ်"

မမ၏ နှုတ်ဖျားမှ မည်သည့်စကားမျှ မတုံ့ပြန်။ အချက်ပြ
မီး စိမ်းသွားသည်။ ကားကို ကျွန်တော် ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လိုက်၏။

ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံမီးပွိုင့်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ လမ်းဆုံသို့
ချောက်ခနဲ မမညွှန်ထားသော မိုတယ်ရှ်ရာ လမ်းချိုးအတွင်းသို့
သွားဝင်လိုက်၏။

"မြတ် ... ငါ့ကို လက်မထပ်တော့ဘူးလို့
မင်း ဘာကြောင့် ပြောတာလဲ။ ဖြေလေ"

မောင်လှမျိုး (သုတေသန)

“ကိုမောင်ကို ဓာတ်ပုံထုတ်ပေးပြီးပြီပဲ။ ထွေထွေထူးထူး ဖြေစရာလိုသေးလို့လား”

“လိုတယ်။ ဒီဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးက ငါ့မိတ်ဆွေပါလို့ ငါပြောပြီးပြီပဲ”

“ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မကတိကို ကျွန်မ ဖျက်တယ်”

မိုတယ်၏ အဝင်ဝသို့ ရောက်လာသည်။

“မင်းခ ... အဲဒီရှေ့မှာပဲ ရပ်လိုက်”

ကျွန်တော် ကားကိုရပ်လိုက်၏။

“ကဲ ... ကိုမောင် ဒီမှာပဲ ဆင်းလိုက်တော့ ကျွန်မ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောမယ်။ ကျွန်မကို ရှင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဆက်သွယ်ပါနဲ့။ ကဲ ... မိုတယ်ရှေ့ ရောက်ပြီ။ ဆင်းတော့”

“မဆင်းဘူး။ မင်း ငါ့ကို သက်သက်မှ အပြစ် ရှာတာပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို အပြစ်လုပ်တယ်။ ခရီးရောက်ရောက်ချင်း ငါ့ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်တာ လား”

“ကဲ ... ဆင်းပါတော့။ ရှင်ကိုလာကြိုတာ ဒီပြဿနာကို ရှင်းချင်လို့၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချင်လို့ လာကြိုတာ။ တခြားရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး”

မုသားဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

ကျေးဇူးပြုပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါ”

“မဆင်းနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် ကားနောက်တံခါး ‘ချက်’ ကို ဆွဲမလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကိုခင်မောင်မောင်နံဘေးရှိ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ကဲ ... ခင်ဗျား ကားပေါ်က ဆင်းပေးပါ”

“မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“ဘာကောင်တွေ ညာကောင်တွေ မေးမနေနဲ့။ ခင်ဗျားမဆင်းရင် ခင်ဗျားခေါင်းကို ကျွန်တော် ရိုက်ခွဲမှာ”

မမ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပြေးဆင်းလာသည်။ မမ ယိုင်နဲ့သွား၏။ ကျွန်တော် ပြေးတွဲသည်။

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်ထားလျက် မမက ...

“ရှင် မဆင်းရင် အဲဒီအတိုင်း ထိုင်နေခဲ့တော့။

ကျွန်မတို့ ကားငှားပြီးပြန်မယ်။ ပြီးမှ ရဲခန့်ကို ကားပျောက်တယ်လို့ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

ကိုခင်မောင်မောင်၏ ‘တက်’ ခေါက်သံကို ကြားရသည်။

အဲသွားအိတ်ကြီးကို ဆွဲယူလျက် ကားအတွင်းမှ ထွက်ပြီး ကားတံခါးကို ဝန်းခနဲပိတ်သည်။

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မမ ရှေ့ခန်းမှာထိုင်သည်။ ကျွန်တော်

မောင်လှမျိုး (ရင်းရင်းမြစ်)

မမကို ဖေးကွဲကူညီပြီးနောက် ကားအတွင်းသို့ ဝင်၏။ ကားစက်နှိုး၏။
ကားကိုရှေ့သို့မောင်းပြီး ပြန်ကွေ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ ကိုခင်မောင်
မောင် မိုတယ်အတွင်းသို့ မဝင်သေး။

ကိုခင်မောင်မောင် ရပ်နေရာရှေ့မှ ကားကိုဝေါခနဲ မောင်း
ထွက်ခဲ့သည်။

မမ အနည်းငယ်မောနေသည်မှအပ မျက်နှာထားမှာ တည်
ငြိမ်လွန်းလှသည်။

(၂၅)

ပေါက်ခဲကျသွားသော မျက်ရည်နှင့် အခြားသော တစ်
စုံတစ်ရာတို့၏ ထိခတ်သံကိုမကြားရ။ ငိုရှိုက်သံနှင့်ဆင်တူသည့်
မည်သည့်အသံကိုမျှ မမထံမှ မကြားရ။ သို့သော် မျက်နှာမူထားရာ
ကားလမ်းမပေါ်ရှိ မောင်းနှင်ပြေးလွှားနေကြသော ယာဉ်များအား
လုံးကို ကြည့်ရှုသတိထားကာ ကားမောင်းနေခြင်းဖြစ်ပါလျက် မမ၏
ပါးပြင်ပေါ်မှ ငွေရည်ရောင်ပုလဲနုတို့ မျက်ရည်ဥဟန် အသွင်ပြောင်းပြီး
ပြုတ်ကျလိမ့်ဆင်းသွားသည်ကို သံယောဇဉ်အားဖြင့် အသံကြားရ
သည်။ ရင်ခွင်အသံကြောင့် သတိပြုမိသည်။ ချစ်ခြင်းအားဖြင့် ကြည့်
မြင်သနားခဲ့ရသည်။ ကားက အင်းလျားကန်းပေါင်အနီးသို့ရောက်တော့
ညနေ၏အလင်းသည် ကြည်လင်စွာ ဝိုးတဝါးရှိနေသေး၏။

ကန်ပေါင်နှင့် အနီးဆုံးပလက်ဖောင်းတွင် ကားကိုတွေ့ပြီး

မောင်လှမျိုး (ဆုတောင်းခြင်း)

ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“မမ”

မျက်နှာ ငဲ့မကြည့်။ မျက်ဝန်းနက်တို့သာ ခေါ်သံလာရာသို့ တစ်ချက်မျှ ရွှေ့လျားသည်။

“မမ ငိုနေတာလား”

ခေါင်းခါခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ လက်ကိုင်ပေါ်ဖြင့် မျက်ရည် ဖယ်သုတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း တစ်ပြိုင်တည်း ပြုမူသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ မမ။ ဘာလုပ်

ပေးရမလဲ”

ကားတံခါး ‘ချက်’ ကို မမ ဆွဲမည်သည်။

“မမ နည်းနည်းမောတယ်။ ကန်ပေါင်ပေါ်

ခဏတက်ချင်တယ်”

မမ တက်လှမ်းနိုင်လိမ့်မယ်ဟု ကျွန်တော် မထင်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာဆင်းပြီး၊ မမ၏တံခါးကို ဆွဲဖွင့် ပေးသည်။ မမကို ဖေးဖွဲ့သည်။

ပလက်ဖောင်းသို့အကျော် ကန်ပေါင်ပေါ်သို့တက်သည့် လှေ ကားထစ်များအနက် နှစ်ထစ်မျှသာ တက်လှမ်းရသေးသည်။ မမ ရွှေ့လျားနိုင်တော့ပြီကို ကျွန်တော်သိသည်။ ဒါကို မရိပ်စားမိဟန် ပြုလျက် ...

“မှောင်တော့မယ် မမရဲ့၊ မမလည်း သွား

မှားဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ပြန်ရတာ ပင်ပန်းလာတာပဲ။ ဒီမှာပဲ ထိုင်လိုက်ရ အောင်နော်”

မမ ခေါင်းညိတ်ပြီး လှေကားထစ်အစွန်းတွင် ထိုင်သည်။ ဆံပင်ရှည်တို့ကို နဖူးပေါ်မှ စုစည်းပင့်တင်ပြီး သပ်ယပ်လှပစွာ ထုံးဖွဲ့ထားသည့် မမ၏ မဟာဆန်သော အလှမျက်နှာကို ညနေခင်း၏ ကြွင်းကျန်သော အလင်းရောင်ဖြင့် ယခုမှသာ ကျွန်တော် ငေးကြည့် ခွင့်ရသည်။

“မမ ခုနက ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲဟင်”

“ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မျက်ရည်ကျသွားတာ။ အခု ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရတာကြောင့် မဟုတ်ဘူး။

မမ မမြင်မသိဘဲ ကျူးလွန်မှားယွင်းခဲ့မယ့် ဟိုး ... ဘဝ၊ ဘဝ သံသရာအဆက်ဆက်က ဝဋ် ကြွေးတွေအကြောင်း တွေးမိလို့ပါ”

ယိုင်နဲ့သည့်အခါ ဖေးမ၊ ကူတွဲရန် ရည်ရွယ်လျက် မမနဲ့ဘေး တွင် ကျွန်တော် တိုးထိုင်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်လက်မောင်း ပေါ်သို့ မမလက်ချောင်းဆွယ်လေးတွေ ခိုတွယ်၏။

“ကိုခင်မောင်မောင်ကို မမ ခွင့်လွှတ်လို့ရရင်

ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါလား”

ခေါင်းခါသည်။

“ဒါ ခွင့်လွှတ်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ပြတ်

မောင်လှချို (မောင်ချစ်)

သားရမယ့် ကိစ္စ။ ပြတ်သားရမယ့်အချိန်ပဲ။

ခရီးရောက်မဆိုက်၊ အားနာစရာ၊ စောပါသေးတယ်။ နောက်တော့မှဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး မမတွေးမိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမ အချိန်မဖြုန်းချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ချက်ချင်းဖြေရှင်းလိုက်တာ။ ဘယ့်နှယ့်လဲ မမ ပြတ်သားတယ်မဟုတ်လား”

ငဲ့မကြည့်ဘဲ မေးသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းမညိတ်မိ၊ ခေါင်း

မခါမိ။

“ပြီးတော့ ကိုခင်မောင်မောင်က မမရဲ့ချစ်သူမဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့သူ။ မမက လက်ထပ်မယ်လို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တဲ့သူ။

ဘာအပြစ်ပဲရှိရှိ၊ ဘာအမှားပဲ ကျူးလွန် ကျူးလွန် ရှိသမျှအပြစ်၊ ကျူးလွန်ခဲ့သမျှ အမှားတိုင်းကို ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘဲ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလိုက်တာဟာ ချစ်သူအပေါ်ပဲ ကောင်းပါတယ်။ ချစ်သူအချင်းချင်း ခွင့်လွှတ်ရတာကသာ ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်”

မျက်လုံးလေးစင်းလျက် ငြိမ်သက်သွားရှာသည်။ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာရှူနေသည်ဟု ကျွန်တော် သိသည်။

“မင်းခ”

မှသာဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

မျက်လုံးလေးမှေးစင်းလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သည်။ မျက်ရည်တို့ ကင်းစင်နေသော မျက်ဝန်းလုံးကို ကျွန်တော်မြင်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်သလားလို့ မင်း... ဘာ

ကြောင့် မမေးတာလဲ မင်းခ”

ကန်ပေါင်အထက်မှ လိမ့်ဆင်းလာသော လေပြည်သည် အေးမြလျက်ရှိနေသည်။ ထိုလေပြည်နှင့်အတူ ကျွန်တော် လွှံ့ပါးသွားချင်သည်။

“မမ မေးနေတာကို ဖြေလေ”

အနားမှာ ကိုခက်ထန်ရှိလျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ အခြေခက်နေသော ကျွန်တော့်ကိုယ်စား သင့်လျော်ရာစကား တစ်ခွန်း လောက်တော့ သူ ဖုံးကွယ်ကာ ကူပြောပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မမထံမှ အကြည့်လွှဲကာ ...

“မမ စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် မမေးတာ

ပါ”

ရယ်ခြင်း ပြုံးခြင်းမရှိ။ အဝေးသို့သာ ငေးနေသည်။

“မကြာခင်မှာ သေရတော့မယ့်သူကို လိမ်

ပြောနေရက်သလား မင်းခ”

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“မမ ... မမ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းကိုက မုသာဝါဒမကင်းသေး

မောင်လှမျိုး (ရင်းချင်း)

ဘူး။ မမကလည်း မမသွေးထဲမှာ အသည်းရောဂါ ဘီပိုးတွေ့ထားတယ်ဆိုတာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးထားတယ်။

မမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သူတွေကလည်း အဲဒီလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး မမကို ပြုစုကြတယ်။ ခံစားရတဲ့သူက တခြားသူတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖုံးကွယ်တယ်။ သိနေတဲ့သူတွေကလည်း ခံစားရတဲ့သူ စိတ်တုန်လှုပ်မှာစိုးလို့ ရောဂါအကြောင်း မမေ။ ဝေဒနာအကြောင်း မပြောဘဲ ဖုံးဖုံးဖိဖိ တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ပြုစုကြ၊ ကုသကြတယ်။

ကောင်းမြတ်တဲ့ မုသားတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မမရှေ့မှာ မင်း ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့တော့။ သိတာကို သိတဲ့အတိုင်း ထားပါ။ မမ မတုန်လှုပ်ပါဘူး။ နော် ... မင်းခ"

"မမ"

ကျွန်တော့်စိတ်ကို တင်းထား၍မရတော့။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်တက်လာသည်။

"မင်းခ"

ကျွန်တော့်ပန်းပေါ်သို့ မမ၏ လက်မောင်းလေး ရောက်လာ

မုသားပြင်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

သည်။

"ငိုလိုက် ... ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားတဲ့အထိ ငိုပစ်လိုက်။ မမရင်ခွင်ထဲမှာ ငိုပစ်လိုက်စမ်းပါကွယ်" ကျွန်တော့်ကို မမ တွေးပိုက်ထားသည်။

"ငိုလိုက်စမ်း ငိုလိုက်စမ်းပါကွယ်။ မင်းရင်ထဲမှာ ထိန်းထားရတာ ကြာနေပြီ။ မင်းကို မမ သနားလိုက်တာ"

ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွင်မှာ ဖယ်ခွာလျက် မျက်နှာချင်းအပ်ကာ မမ ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပေး၏။ မျက်ရည်ဖယ်သုတ်ပေးနေသူ၏ မျက်ဝန်းအစပ်တွင် မျက်ရည်တစ်စက် တွဲရွှဲနေသည်။

ထိုမျက်ရည်စက် ပေါက်ခဲနဲ့ ပြုတ်ကျသွားသောအခါ ...

"မင်းကို မမချစ်တယ်။ မိဘက သားသမီးကို ချစ်သလိုမျိုး၊ အစ်မက မောင်ကိုချစ်သလိုမျိုး၊ မိတ်ဆွေက မိတ်ဆွေကိုချစ်သလိုမျိုး၊ ဆရာက တပည့်ကိုချစ်သလိုမျိုး၊ ချစ်သူက ချစ်သူကိုချစ်သလိုမျိုး။ လောကမှာ ရှိရှိသမျှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအားလုံးနဲ့ မမ မင်းကိုချစ်တယ်"

မနှောင်းသောကာလတွင် ကြားသိရသဖြင့် ခိုတွယ်ရာ နောက်ဆုံးမြက်တစ်ပင်ကို ခိုင်မာစွာဆုပ်ကိုင်သကဲ့သို့ မမ၏ ပန်းနုနု

မောင်လူမျိုး (မုခ်ဝေရာဇ်မြို့)

လေးကို မလွတ်တမ်း ကိုင်တွယ်ထားမိသည်။

“လောကမှာ လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားကြရတယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်းအသက်၊ မင်းအရွယ်၊ မင်းအသိဉာဏ်နဲ့ သိလိမ့်မယ်လို့ မမ ယုံကြည်ပါတယ်”

စကားစကရပ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြတ်နိုးစဖွယ် ကြည့် သည်။

“မင်း... မမကို သိပ်ချစ်တာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောခါမှ မျက်ရည်က ဝေ့လာပြန်သည်။

“မမ ယုံပါတယ်။ မမလည်း မင်းကို သိပ်ချစ် တယ်။ အဲဒီအတွက် ချစ်သူ့အပေါ်မှာ ချစ်သူပီသ သွားချင်တယ်”

ကားလမ်းမရှိရာဘက်သို့ ငေးကြည့်ပြီး အတန်ကြာမှ ကျွန် တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

“မင်းခ... မမ သေရင် မင်းမငိုရဘူး”

မျက်ဝန်းတွေကို ပုတ်ခတ်နေမိသည်။ ဒါကို မမ မသိချင် ဟန်ဆောင်ထားသည် ထင်၏။

“နော်... မင်းခ၊ မင်း မမကိုချစ်ရင်...”

မှသာဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

ချစ်တယ်ဆိုရင် မမ... သေတဲ့အခါ မငိုရဘူး”

“မမ မသေပါဘူး”

ကျလုလု မျက်ရည်တွေကို လက်ဖနောင့်ဖြင့် ကျွန်တော် ဖိလိုက်သည်။

“လူတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ် တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ခင်တွယ်တယ် သာ ပြောတယ်...”

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ချစ်သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာကို မခံစားရဲကြဘူး။ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်းဒုက္ခကို မခံစားနိုင်ကြဘူး။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခွဲနိုင်ဘူး။ မခွာ နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေကြတာဟာ အဲဒီခွဲခွာရမယ့်ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်ကြလို့ပဲ။

အသေအချာ နှလုံးသွင်းကြည့်ရင် ချစ်သူကို ချစ်တာထက် အဲဒီချစ်သူနဲ့ ကွဲကွာခဲ့ရရင် ခံစားရမှာ စိုးတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ချစ်တဲ့စိတ်က ပိုရှိနေကြတယ်။

မောင့်ကို အဲဒီလိုချစ်သူတွေထဲမှာ မပါစေ ချင်ဘူး မောင်ရယ်။ မမနဲ့ ခွဲခွာရတဲ့ဒဏ်ကို အတည် ငြိမ်ဆုံး ခံစားနိုင်တဲ့ ချစ်သူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ် စေချင်တယ် မောင်”

မောင်လှမျိုး (မင်းမရားခြံ)

ထိုအခါကျမှ မမ ငိုလေသည်။

“မမ ... သေရင် မငိုဘူးလို့ မောင် ကတိပေးပါလားဟင်”

“မမရယ် ...”

ရင်ခွင်တွေ ကိုယ်စီနွေးထွေးသွားသည်။ မျက်နှာအပ်လျက် ဖက်တွယ်မိကြသောအခါ လည်တိုင်ယှက်၍ စဉ်းစားကြည့်သည်။ မမ မျက်နှာမူရာအရပ်တည် ကားလမ်းမဘက်။ ကျွန်တော် မျက်နှာမူရာသည် အင်းလျားကန်ပေါင်၏ မြက်ခင်းများဆီ။

ချစ်သူနှစ်ယောက် ရင်ချင်းအပ် လည်ချင်းယှက်ကာ ဖက်တွယ်ထားကြသော်လည်း မျက်နှာမူရာအရပ်တွေ မတူညီကြပါလားဟု ကျွန်တော်တွေးလိုက်မိသည်။

“မမ နောက်ဆံမတင်းချင်ဘူး မောင်၊ မမကို ကတိပေးပါ။ မမ ... သေရင် မောင်မငိုဘူးလို့ ကတိပေးပါ”

လည်တိုင်ချင်း ခြေကွာသွားသည်။ ရင်ခွင်ချင်း လစ်ဟသွား၏။ ထိုအခါကျမှ မျက်နှာချင်း နီးကပ်ခွင့်ရသည်။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ မောင် ... မောင် ကတိပေးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်”

အမည်မသိရာအရပ်သို့ ထွက်ခွာသွားရတော့မည့် ချစ်သူ၏

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ကံကြမ္မာဆိုးကြောင့် နှုတ်ဆက်အနမ်းတွေ ငိုကြွေးခဲ့ကြပြီ။ ကန်ပေါင်ပေါ်သို့ လမ်းကြီးမေးတင်ပြတော့မှ ချစ်သူနှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

(၂၆)

ည ဆယ်နာရီအထိ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်သေး။

‘တီ .. တီ’

ဖုန်းမြည်သံကြားရ၏။ စကားပြောခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“မင်းခလား။ ကိုယ် ခက်ထန်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...။ ပြော ကိုခက်ထန်”

“ကိုယ် မြတ်တို့အိမ်က ဖုန်းဆက်တာ။ မင်း

အမြန် လာခဲ့ပါလား”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သည်။

“မမ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုခက်ထန်”

“အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူး”

ကိုခက်ထန်၏ စကားသံ တုန်ခါသွား၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ ညနေက တွေ့သေးတယ်။
လေယာဉ်ကွင်းသွားကြတာ”

“ကိုယ် ညကိုးနာရီလောက်ကတည်းက သူ့
အစ်ကို ဖုန်းဆက်လို့ ရောက်နေတာ။ မင်း အမြန်ဆုံး
သာ လာခဲ့ပါကွာ။ သူ မင်းကိုစောင့်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမ၏အခြေအနေကို မမြင်ခင်ကတည်းက မျက်ရည်က ကျ
ချင်နေပြီ။

ရွှေကိုနှင့်ဖုန်းဝင်းထံသို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သည်။ မမအိမ်
သို့လိုက်လာရန် ကျွန်တော် မှာကြားသည်။ ဖေဖေနှင့်မမမေကို အကူ
အကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော် အိမ်အပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်
သည်။ ဆိုင်ကယ်ကို အမြန်နှုန်းမြင့်မားစွာ ကျွန်တော် မောင်းနှင်ခဲ့၏။

မမ၏ အိမ်ဝင်းကြီးထဲတွင် ကိုယ်ပိုင်ကား လေးငါးစီးခန့်ကို
တွေ့သည်။ အိမ်အနီးသို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်တော် ဆိုင်
ကယ်ကိုအရှိန်လျှော့သည်။

ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကို မြင်သည်နှင့် ကိုခက်ထန် ပြေး
ထွက်လာသည်။ သူ့အနီးတွင် သူ့ရွယ်တူ အမျိုးသားတစ်ယောက်
ကိုပါတွေ့၏။ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်လိုက်သည်။

“ကိုခက်ထန်... မမကို ဆေးရုံမပို့ဘူးလား”

“မင်းမမက ဆေးရုံမတင်ဖို့ မှာထားတယ်။

ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာစောနိုင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အိမ်၏အထဲသို့ လှမ်းထွက်ခဲ့ကြ၏။ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သော်
လည်း...

အပူသောကကြောင့် အိမ်တစ်အိမ်လုံးတွင် ဆွေမျိုးသားချင်း
တွေ စုံညီနေကြပြီဟု ကျွန်တော်သိ၏။

“အထဲဝင်သွားလိုက် ညီလေး” ... ဟု၊ မမ၏အစ်ကိုက
ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။ သူ့အနီးသည်က မမရှိရာသို့ လိုက်ပို့သည်။
အခန်းဝတွင် ကျိတ်ငိုနေသော စန္ဒီနှင့်ခင်မြတို့ကို တွေ့၏။

ကျွန်တော် မမအနားသို့ရောက်သောအခါ အနီးတွင်ရှိသော
သူလုံးလေးဦးတို့သည် ဖယ်ခွာပေးကြသည်။ အနီးတွင် သူနာပြုဆရာ

မောင်လှမျိုး (ချစ်ရောင်မြ)

မတစ်ဦး ရှိနေ၏။

“ဆရာမ ... လူနာအခြေအနေ”

သူနာပြုဆရာမက ...

“သူ သတိရှိနေသေးတယ်”

သူနာပြုဆရာမ၏စကားက မမသည် သတိမလွတ်၊ သတိမမေ့၊ ဖြစ်ပျက်ခြင်းဓမ္မတာအပေါ် နှလုံးသွင်းထားသေးနိုင်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်စေသည်။

မမအပါးတွင် ကျွန်တော်ထိုင်သည်။

“မောင် ...”

သေးငယ်ပါးလှပ်သော ခေါ်သံလေး။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ထိုလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်၏ အောက်တွင် ကျွန်တော်မျှော်လင့်မထားသော အရာတစ်ခုကိုမြင်ရ၏။ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံလေး မမ၏ ရင်ခွင်ထက်မှာ။

မမ၏လက်မောင်းလေးကို ကျွန်တော် ကိုင်ထားမိသည်။

“မောင် ... ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်”

“မမ စကားတွေအရမ်းမပြောနဲ့လေ။ စိတ်ခု ... မောင် နေကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော့်သွေးရင်သားရှင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ နောက်ဆုံးအချိန်မျိုးကို ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

မှသာဖြင့်ချောမြူသောနှုတ်ခမ်း

ယခုမှ ဘဝ၏အတွယ်တာဆုံး၊ သံယောဇဉ်အထားမိဆုံး ချစ်သူ၏ နောက်ဆုံးကာလကိုမှ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ကျွန်တော် ဘာတွေပြောရမလဲ၊ ဘာကိုပြုမူရမလဲ၊ ဘယ်လို ဆုတောင်းရမလဲ၊ ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု ပွင့်အံ့ထွက်ကျနေသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

“မောင် ... မောင့်ရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကို မမ ယူ သွားမှာနော်။ မမကို ပေးလိုက်နော်”

“မမကို အပိုင်ပေးထားတာပဲ မမရဲ့ ... ယူ ပေါ့”

‘ယူသွားပေါ့’ ... ဟု၊ ကျွန်တော် မပြောချင်။ သွား ... ဟု သောစကားကို ကျွန်တော် မသုံးချင်။

“မမသွားတဲ့နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်လို့မရ ဘူးလားဟင်”

“မရဘူး။ ခရီးစရိတ် ပိုကုန်မှာစိုးလို့ လူကို မခေါ်ဘဲ ဓာတ်ပုံကိုခေါ်သွားမှာလေ”

ဘုရားဖူးသွားမည့်အခါက ပြောခဲ့သော စကားသံတွေကို ကျွန်တော်ကြားယောင်သည်။ မမ ယခုသွားမည့်နေရာ ဘုရားဖူးခရီး သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။

“မောင်”

ခေါင်းအုံးအောက်သို့ လက်ညှန်သည်။ သူနာပြုဆရာမက

မောင်လူမျိုး (ရင်းရောင်းခြံ)

မမညွန့်ရာသို့ လက်နှိုက်သည်။ လက်တစ်ဝါးခန့်စာအုပ် ထွက်လာသည်။ သူနာပြုဆရာမ၏လက်ထဲမှ စာအုပ်ကိုယူပြီး မမက ထိုစာအုပ်ငယ်၏ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို ကြိုးမင်းလှန်လှောကာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးသည်။

စာအုပ်ကို ကျွန်တော်ယူလိုက်သည်။ စာအုပ်ငယ်၏ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ မမ၏ နောက်ဆုံးမျက်နှာကို တစ်လှည့် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်ကပ်နေပြီ။ မျက်ဝန်းတွေ ရီဝေနေပြီ။ ဝမ်းဗိုက်ပြင်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် မဟုတ်တော့။

မမ လက်အုပ်ချီသည်။ လက်အုပ်ချီရာ လက်ဝါးပြင်၏ အောက်တွင် ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံလေး ရှိနေသေးသည်။

လက်အုပ်ချီထားရာမှ ...

“မောင့် ရွတ်ဖတ်သံကို နှလုံးသွင်းပါရစေ”

သူနာပြုဆရာမက ကျွန်တော့်လက်အတွင်းရှိ စာအုပ် ငယ်မှ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ၏ခေါင်းစဉ်ကို လက်ညှိုးထောက်ပြသည်။

အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နောက်ဆုံးညွှန်ကြားသွားသည့် သံဝေဂတရားတော် ဟု ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။

“နားနားကပ်ပြီး ရွတ်ပေးလိုက်ပါ”

သူနာပြုဆရာမ၏ တောင်းဆိုသံ။

မှသားဖြင့်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

ကျွန်တော် ဘယ်လိုရွတ်ရမလဲ။ ကျွန်တော့်အသံတွေ မတုန်လှုပ်ဘူးလို့ ဘယ်လိုအာမခံရမလဲ။ ကျွန်တော် မရွတ်ပါရစေနဲ့။ ဒီတရားတော်ကို ဖတ်ရွတ်နေတုန်း ကျွန်တော်ငိုမိလိမ့်မယ်။

မမ မှာထားတယ်လေ ... ကျွန်တော့်ကို မငိုနဲ့တဲ့။

မမထံမှ ထပ်မံ၍တောင်းဆိုသံကို မကြားရ။ မျက်လုံးကလေးစင်းလျက် လက်အုပ်လေးချီလျက် တည်ကြည်စွာ နားစွင့်နေဟန်တူ၏။

အသက်ရှူနှုန်းမြန်နေသည်ကို နီးကပ်စွာ ကြည့်မြင်နေရသဖြင့် ကျွန်တော် ရင်ကွဲမတတ်ခံစားရသည်။

“ရွတ်ပေးလိုက်လေကွယ်၊ သူ နားထောင်နေတယ်”

သူနာပြုဆရာမ၏ သတိပေးသံ။ မျက်ရည်မကျပါစေနဲ့ဟု ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုတောင်းသည်။

“ငါ ... တို့နေရာ၊ ဤကမ္ဘာ၊ တဏှာအုပ်စိုးသည်။ တဏှာစေရာ၊ မနေသာ၊ ဖွေရွာဆက်ရသည်။ ရသည့်ဥစ္စာ၊ ချစ်သူပါ စွန့်ခွာသွားရမည်”

ထိုစာပိုဒ်သို့အရောက်တွင် ကျွန်တော် အံ့ကြိတ်ထားရသည်။ ကျလုလုမျက်ရည်တွေကို စီးကျမလာအောင် မျက်တောင်ကို အဆက်မပြတ် ခတ်နေလိုက်ရသည်။

မောင်လှမျိုး (မောင်လှမင်း)

“တကယ့်အရေး၊ တကယ့်ဘေး၊ ဘယ်
သွေးဘယ်သား မကယ်ပြီ။ ငါနှင့်ရွယ်တူ ငါ
အောက်လူ ကြီးသူသေကြ များလှပြီ။ ခဏမစဲ၊
အိုစမြ၊ ကိုယ်လည်း သေဘက်နီးခဲ့ပြီ။ ဧရာမီး
တောင် ကိုယ်တည်းလောင် သေအောင်မြိုက်
တော့သည်”

တရားတော် အဆုံးမသတ်သေး။

မမငြိမ်သက်သွားပြီဟု ကျွန်တော်သိလိုက်၏။ လက်အုပ်
ချီထားသော လက်ချောင်းကလေးများ ဖြေလျော့သွားပေပြီ။ အခန်း
တွင်းသို့ အားလုံးဝင်ရောက်လာကြသည်။ မမဟု ကျွန်တော် အော်
ခေါ်ချင်သည်။ ရင်ထဲတွင် ဆို့၏။

“ဆုံးတဲ့အထိ ရွတ်ပေးလိုက်ပါကွယ်” ... ဟု၊ သူနာပြု၊
ဆရာမ ပြောသည်။ မမ မည်သည့်နေရာမှ ဆက်လက်ကြားနာ
နေမလဲ ကျွန်တော်သိချင်သည်။

“မသေရခင် သွားလမ်းစဉ် ကြိုတင်ပြင်
သင့်ပြီ။ ဒါနု၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ လမ်းတွင်
သာလိမ့်မည်။ မဂ္ဂယာဉ်ကြီး အမြန်စီး ခရီး
ထွက်တော့မည်”

သံဝေဂတရားတော်ကို အဆုံးထိရွတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်
ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ မမ၏မျက်နှာကို အသာငုံကြည့်လိုက်၏။

မှားပြင်ချောမြို့သောနှုတ်ခမ်း

နံဘေးမှ ငိုရိုက်သံတွေကို ကြားရသည်။

“မမ ... မမ”

ကျယ်လောင်စွာ ကျွန်တော် အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ပန်းပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ
ရောက်ရှိလာသည်။ ရွှေကိုနှင့်ဖုန်းဝင်းဟု သိ၏။ ကျွန်တော့် ရှေ့
တည့်တည့်တွင် ကိုခက်ထန်ကို တွေ့သည်။

ကျွန်တော် ငိုချင်သည်။ အော်ဟစ်ငိုကြွေးချင်သည်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် မျက်ရည်မကျ။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။ လက်သီးကို ကျပ်ကျပ်
ဆုပ်ထားသည်။ မမကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ညီလေး ငိုလိုက်လေ။ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့။

စိတ်ကို တင်းမထားနဲ့၊ ငိုလိုက်”

ကိုခက်ထန်၏အသံ။

“မင်းခ၊ မင်းခ ... ငိုချလိုက်၊ ဟေ့ကောင်”

ကျွန်တော့်မေးစေ့ကို ရွှေကို ကိုင်လှူမိ၏။

ကျွန်တော် ငိုချင်လိုက်တာ မမရယ်။

“မမ ... သေရင် မင်း မငိုရဘူး”

“မငိုဘူး”

ကျွန်တော် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ မမမျက်နှာကို အသေအချာ

ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

မောင်လှမျိုး (လှိုင်လှိုင်)

“ကျွန်တော် မငိုဘူးမမ။ ကျွန်တော် လုံးဝ
မငိုဘူး။ မမ နောက်ဆံမတင်းနဲ့။ ထားခဲ့။ ကျွန်တော်
ကို ထားခဲ့လိုက်ပါ။ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့လိုက်”

သည်းခြေပျက်ကာ အသိဉာဏ်ဟူသမျှ လွင့်ပါသွားချင်
သည်။ မျက်ရည်မဲ့မျက်ဝန်း၏ ရင်တွင်းမှ ငိုကြွေးခြင်းဒုက္ခကို မမ
မသိ မမြင်ပါစေနဲ့။

(၂၈)

မမရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မမ သိပြီးတဲ့
နောက် ဒီစာကို မောင့်အတွက် စနို့ဆီမှာ ပေးခဲ့တာပါ။

ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး မောင်။ မမ မောင့်
ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မောင်သိစေချင်လို့၊ ဒီစာကို ရေးခဲ့
တာပါ။

ချစ်သူအချင်းချင်း တာဝန်ကျေပါရစေ... မောင်။
မောင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။ အသက်ငယ်ငယ်၊
ကြီးကြီး၊ ဗုဒ္ဓပါဒကိုလေ့လာပါ။ မမဟာ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့
ပြီးတဲ့နောက်မှ ဗုဒ္ဓတရားကို နှလုံးသွင်းမိခဲ့သူမို့ တရားကို
သိသာသိပြီး ရှိအောင် အားထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒါကြောင့် မောင့်ကို မှာခဲ့ပါရစေ။

မောင်လှမျိုး (လွင်လှောင်မြို့)

မောင်အပါအဝင် ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်တိုင်း
လက်တွေ့သမားတိုင်း ဗုဒ္ဓဝါဒကို လေ့လာစေချင်ပါတယ်။
နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကို သိအောင်၊ မြင်အောင် ကြိုးပမ်းစေချင်ပါ
တယ်။ မမက သိသာသိပြီး မသွားနိုင်ခဲ့တဲ့ ပုထုဇဉ်တစ်ဦးမို့
မောင့်ကို မှာခဲ့ရတာပါ။

အကုသိုလ်ကင်းအောင် နေထိုင်ခြင်းဟာ ကုသိုလ်
ပြုခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။ မောင်ပြုသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတိုင်း
ကို ရောက်တဲ့အရပ်ကနေ မမ သာဓုခေါ်ပါရစေ။ မောင်ပြု
သမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတိုင်းကို မမအတွက် မောင် အမျှ
ဝေပေးပါနော်။

မောင့်ဆီက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတောင်းမယ်။ ပြီးရင်
မမသွားမယ့်နေရာတိုင်းကို ယူသွားမယ်။ မမဓာတ်ပုံကို
လည်း မောင့်အတွက် ပေးခဲ့ပါတယ်။ မောင် မြတ်နိုးပါစေ။

မောင်... မမကိုချစ်ရင် ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်
မကျနဲ့နော်။

မမချစ်သော မောင်...

သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ကင်းပါစေ...။

မမ

(မြတ်ဏ္ဍနေ့)

